

ROCKINFORM

ROCKZENEI SZAKLAP 53. SZÁM

5 ÉVES
JUBILEUMI SZÁM

KISS

AEROSMITH

SUPERTRAMP

NOIR DESIR

PANTERA

S.LUKATHER

NICK CAVE

JETHRO TULL

K. SCHULZE

AURÓRA

MOBY DICK

A. COOPER

**RE
M
O
D
E
L
L**

CATERPILLAR BOOTS
60
oldal

BG 3.0 - 23.300 Ft

BG 2.0 - 16.200 Ft

BG 1.0 - 10.800 Ft

BG 4.0 - 39.600 Ft

BG 5.0 - 39.600 Ft

SHURE BETA GREEN

VÉGSŐ

SHURE BETA GREEN

A te bandád a legjobb lehet a világon!

Ha a hangod azonban nem hallják
tisztán és hangosan,
csak erőlködés lesz belőle!

A SHURE BETA GREEN SERIES
mikrofonok a javadra billentik a mérleget.

A BETA GREEN

sorozat koncertminőségű

SHURE mikrofonhangot ad,

olyant, amelyre az
önmegvalósításhoz

Neked is

szükséged van és

melyet Te is meg tudsz fizetni!

FEGYVER

A

BANDÁK

HÁBORÚJÁBAN

Az akusztikai visszahatás és a nem kívánt
háttérzaj elkerülése végett a BETA
GREEN sorozat mikrofonjai irányított kap-
szulát tartalmaznak. A lehető legnagyobb
kimenőjel szint elérése végett pedig a
SHURE a legújabb neodymium mágnes

technológiát építette be.
Természetesen rajta van a szabványos

KI/BE kapcsoló,

a törésbiztos állvány adapter,
a dögös hordtáska... Így biztos
a siker! Ha több a tehetséged,

mint a pénzed,

nézd meg közeleből a SHURE BETA
GREEN sorozat

rendkívüli és rendkívül

megfizethető árú mikrofonjait!

Ne indulj harcba nélküle!!!

BOSE

Hangstúdió, Budapest, VIII. ker. József krt. 19. Tel.: 266-1862

Csak röviden...	4-7
P. Mobil interjú, Szörényi Levente interjú	8-9
Noir Desire riport, koncert, Warpins koncert, Freshfabrik koncert	10-11
Klaus Schulze	12
Jean Michel Jarre koncert, Pepsi Generation Next	13
Lemeztelenítés	14-23
Paksi Bluesfesztivál, Tóth Bagi Band lemezbemutató koncert	24-25
Finnországi blues fesztivál, Colosseum koncert, Progfest '91, Rejtély	26-27
Blueslemez bemutató	28
Visszatekintő: Monterey	29
Moby Dick interjú	33
Kiss interjú, koncert, Aerosmith koncert	34-35
Jethro Tull interjú, koncert, E.L.P. koncert	36-37
Alice Cooper interjú, koncert	38-39
Career: Pantera, Auróra interjú	40-41
Supertramp koncert	42
Steve Lukather interjú	43
Meghallgattuk	44-45
Nick Cave sajtótájékoztató, koncert	46-47
Gathering koncert, Wiza koncert	48-49
Exodus interjú	50
Videólesen, Rémember, I. Trombitás Rockfesztivál	52-53
Pretty Maids interjú, Flotsam And Jetsam interjú	54-55
Dobkoles	57
Börze	58

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Megpróbálom kerülni a formáságokat. Így csak nemmes egyszerűséggel megállapítom, a Rockinform júliusban betöltötte ötödik életévét. Ha mást nem, most már legalább a kort tisztelhetik bennünk! Persze nem érezzük magunkat öregnek, reméljük rengeteg időnk — sokszor öt év — van még hátra az újság életéből, ami egyben a rockzene továbbélését is jelenti. Ez a jelenlegi állapotokat figyelembe véve kicsit utópisztikusnak tűnhet. De ne legyünk pesszimisták, hisz' elhivatottsággal, hittel sok mindent el lehet érni. Példa erre ez a lap is... Öt éve kevesen voltak, akik hosszabb jövőt jósoltak nekünk, persze rajtunk kívül. S láss csodát, idáig jutottunk. A felmerülő problémákat mindig sikerült megoldani, áthidalni.

Ezzel a számmal kicsit szeretnénk volna többet adni nektek olvasóknak, akik szerencsére ezidáig kitartottatok mellettünk. Így lett a jubileumi szám hatvanoldalas, nem különbözik a többitől, de több, mint a megszokott. Forradalmi változásokat nem tervezünk a közeljövőben sem, mivel úgy érezzük, a mostanra kialakult lapszerkezet bevált, működőképes. Finomításokra azért törekszünk, ennek érdekében a következő lapban (szeptemberi) közlésünk egy kérdőívet, melyből a Ti álláspontotokra is fény derülhet. Ezt természetesen a későbbiekben figyelembe vesszük a szerkesztéseknél.

Viszlát szeptemberben, addig is jó olvasást és minél több jó zenét!

Országos Rockzenei Szaklap

Kiadó/Főszerkesztő: Hímer Bertalan • A szerkesztő munkatársai: Perényi Dénes, Gyurcsán Szabolcs • Főmunkatárs: Heidrich Balázs

Munkatársak: Bánfalvi Ákos, Nemes Nagy Péter, Váradi Ferenc, Simkó Péter, Jakubecz András, Fehér Antal, Szakács Gábor, Kármán Sándor, Fehér Tamás, Andrásik Remo, Olasz Sándor, Plechl Sándor, Lukács Attila Zsolt, Libisch Károly, Sebestyén László, Juhász Médea, Rakk László, Tolnay Ferenc

Fotósok: Tyukodi László, Mocsári László, Becskerek Dusi

Postacím: 3523 Miskolc 23. Pf.: 58.

Szerkesztőség: Miskolc, Zsolcai kapu 28. 3.emelet 301. Telefon/üzenetrögzítő: 06-46-327-858 Fax: 46/411-643

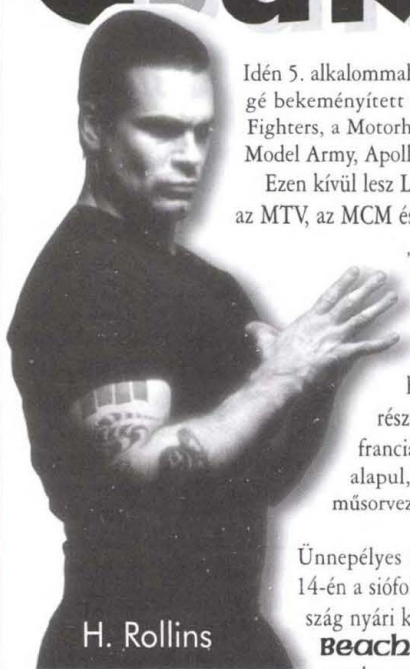
Teljeskörű nyomdai előkészítés: Taki & Tipo Mark—Miskolc, Csabai kapu 44. Tel.: (46) 361-467, 311-301

Nyomda: Micropress Kft., Kötészet: Printing Complete 46/ 324-721

Terjeszti a HIRKER Rt., NHE, KIADÓI LAPTERJESZTŐ Kft. és alternatív terjesztők

ISSN 1216-2949

Csak röviden...

H. Rollins

Idén 5. alkalommal kerül megrendezésre a „sziget”. A dátum augusztus 14-21., jegyek már kaphatóak. Az '97-ben eléggé bekeményített a szervezőgárda, hiszen olyan bandák fellépése várható, mint a Faith No More, a Rollins Band, a Foo Fighters, a Motorhead és a Prodigy. A fennmaradó alternatív - vonal a következő csapatokból áll: Galliano, Toy Dollz, New Model Army, Apollo 440, Cardigans, Chumbawamba és a jó öreg Bowie papával még tárgyalások folynak.

Ezen kívül lesz Lovebarikád Bridge Party, színház, bábjátékos találkozó, extrém sportok és a megszokott örületek. Ott lesz az MTV, az MCM és a VIVA stábja is, sőt idén ha minden igaz, mozifilm is készül a Szigetről. Tehát, ismét „kell egy hét együttlét”!

Június elejétől vadonatúj rádió indult Miskolc és vonzaskörzetének kábelrendszerén, 28.000 lakásban.

A **sky music radio** 6.00-24.00-ig hallható, egyrészt a PR TV képűség mellett, másrészt önállóan a 99.9 MHz frekvencián. Stílusa a francia zenei, kereskedelmi rádiók gyakorlatán alapul, sok zene, szókimondó, tabumentes műsorvezetés és információs műsorok.

Ünnepélyes keretek között nyitották meg június 14-én a siófoki Nagystrandon a Coca-Cola Magyarországi nyári kampánysorozatát. Az alkalmából felavatott

beach house névre keresztelt épületkomplexumban

rendszeres, élő(!) pop/rock koncerteket szerveznek, szombatként a már befutott sztárokkal - pl. Edda, Padödö, Republic -, míg szerdánként a feltörekvők - pl. Quimby - kapnak megszólalási lehetőséget. A koncertek ingyenesek a strandlátogatók részére. A rendezvényeken rendszeresen képviselteti magát a „2 Tv”, valamint a „Juventus Rádió”.

A **trottel saga** címmel promóciós válogatás-kazetta készült a kiadó eddigi mu káiból. A borítón a Trottel Records atyjának, Rupaszov Tamásnak a portréja látható, amint épp az összes haja(?) égnek áll... Az anyag érdekessége, hogy a Trottel együttes és dob nélküli projektje, a Troxxx a készülő lemezükről mutat be egy-egy számot. A többiek: a veszprémi Hollywoodoo, a Kritikus Pont, az En És A Magnum, a Persona Non Grata, a Leukémia, a Másfél, az Archbishop Kebab, az Unfit Association, a Slogan, a Macskanadrág, a Westminster Apu és a Katakali felvételei már megjelentek korábban, önálló hanghordozón. (Lapunk annak idején szinte valamennyiről közölt kritikát.) A válogatás-kazi közvetlenül a kiadótól szerezhető be postaköltséggel együtt mindössze 300 Ft-ért.

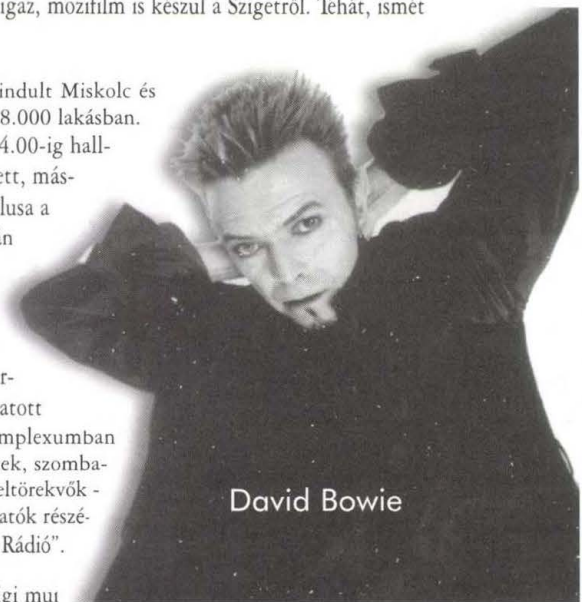
Egyetlen perc pihenőt sem engedélyez magának a **freshfabrik** gárdája, a fiúk mindig tudnak valami újat szolgálni. Nemrég öt-öt koncertet adtak Németországban és Olaszországban, a május 2-i Riff-Rööff-beli koncertjük pedig azért volt jelentős, mert itt debütáltak a Dávid mellé érkezett új gitárosukkal, Dula Sancival (ex-Nyers, -Nevergreen). Az új albummal kapcsolatban annyit mondtak Andrásék, hogy december 14-ig még köri őket szerződésük a HMK kiadóhoz, de új, leendő kiadójuk, a Warnerhez tartozó 1G Records szerint szeptemberben azért már felvehetik második albumukat. A felvételek valószínűleg a Főnix Stúdióban fognak folyni, a Sexepil-es László Viktor irányításával, a megjelenés év végére, vagy jövő év elejére várható. Csak kedvcsinálónak néhány új számcím: „Bullett”, „Blast Zone”, „???/???”. Elképzelhető továbbá az is, hogy a második anyagra rákerül a „Fight” és a „Spoiled” átirat verziója. Végezetül pedig a napokban elkészült a Fabrik új videóklipje az „Important!” című dalukra.

Betörték a **forças**-hoz és a **macskanadrág**-hoz is, és persze mi mást loptak volna el, mint zenekari felszereléseket.

A debreceni **carbon cage**-ből a tavaszi turné befejeztével magánéleti problémákra hivatkozva elment Szakajda Tibor dobos. Azóta a csapat folyamatosan keresi az utódot, és ezután is várja a bátor jelentkezőket. Levélcím: Mányák Péter, 4002 Debrecen, Gáspár György kert 8. Tel.: 52/412-912

Nem mindennapi koncert várható augusztus 20-án Debrecenben, ugyanis az időközben „kissé egykedvű” bandává vált **irígy hőnalmírógy** próbálja majd jobb kedvre deríteni a több, mint száz éve teljes depresszióban szenvedő civis város lakóit. A buli „előmelegítője” a helyi IN-SIDE lesz.

A lábatlani **christian epidemic** nevet viselő thrash/death formációból kilépett Kocsis Zoltán gitáros. A zenekar nem sokat télenkedett, hamar kerített egy új tagot, akinek incognitóját eddig még sikeresen meg is őrizték... A srácok folyamatosan készítik az újabb „idegtépő rifforgiákat”, melyből hamarosan demo lesz.

David Bowie

Augusztus 14-től indul, és remélhetőleg minden csütörtökön 20-21 óráig lesz hallható a Petőfi Rádióban a **uriah heep** zenei pályafutását bemutató 30 részes sorozat. A stúdióbeszélgetéssel színesített műsort Bozsik József és Szakács Gábor, lapunk munkatársa állítja össze.

„Psycho” címmel jelentette meg első szólólemezt John Lydon, vagyis **johnny rotten** a Sex Pistols énekese. A világkörüli nagy rock and roll svindli után döntött úgy, hogy érdemes megkísérteni egy önálló produkció piacra dobását. Ezen törekvéseiben olyan arcok segítettek, mint Moby vagy a Chemical Brothers.

A hírek szerint még szeptemberben megjelenik a **bikini** együttes új lemeze, valamint a csapat sztoriját taglaló könyv, melyet Maróthy György újságíró követett el.

Január végétől egészen májusig a Yellow stúdióban munkálkodott az **lgt** tagsága egy totál friss album anyagán. Závodi Gábor hangmérnök segédelmével 78 sávra rögzítették azon dalokat, amelyek majd szeptember körül látnak napvilágot album formájában, a zenakarról szóló archív felvételeket is tartalmazó filmmel egyetemben! Jövőre BS?

A Sziget '97 szervezői elutasították az őspunk horda, az **exploited** bejelentkezését, ezért csak valamikor október második felében játszanak újra Magyarországon. Az E-klub fellépés mellett lehet, hogy egy-két vidéki buli is bevállalnak majd!

Jet

A napokban jelent meg az **oasis** új maxija „D'You Know What I Mean” címmel. Állítólag a néhány amerikai U2 vendégszereplés mellett Angliában is vállalnak egy-két koncertet még a nyár folyamán.

Paksi Endre cáfolta azokat a pletykákat, amelyek arról szóltak, hogy feloszlik a **wellington** és ő szólópályára lépne. A zenekar röviden stúdióba vonul és októberben megjelenteti harmadik albumát, mely a „Végtelen dal” címre keresztelkedik.

Új project bontogatja szárnyait a következő arcok aktív közreműködésével: Huszti Béci, Senti, Andris (Sutterek), Karcsi (ex-Psycho) és Horváth „Marshall” Tibi. Természetesen a Southern Special nem oszlik fel, de ez a gárda még modernebb muzsikát kíván nyomatni!

A hírek szerint megállapodott egymással Som Lajos, Révész Sándor és Rózsa István, miszerint jövőre megjelenne egy vadiúj **piramis** nagylemez, amely felvezetné a következő évi hatalmas bulit!

sinead o'connor és a **u2** közös felvételt készített Wim Wenders új filmjéhez, a „The End Of Violence”-hez. Bonóék amerikai turnéjuk során rögzítették a dal rájuk eső részét, míg a kopasz énekesnő Londonban stúdiózott.

Németh Gábor dobos, aki olyan bandákban játszott, mint a Dinamit, Bikini, Skorpió, P. Mobil, most a stúdiója mellett egy lemezcéget is alapított **premier art** néven. Első kiadványai között szerepel majd egy olyan album, amelyen együtt szerepel Tátrai Tibor, Vikidál Gyula, Mohai Tamás, Alapi István, Varga Miklós, Csillag Endre, Somló Tamás és Sípos Péter. Érdekes, hogy az Irigy Mirigy Sipije itt mutatkozik be először a „saját” hangján, tehát kivételesen nem paródiát énekel szalagra!

Szintén a Premier Artnál készül megjelenni az **omen** régóta ígérgetett albuma, amely Kalapács Józsi elmondása szerint totál modern - ám samplek nélküli! - felfogásban készül és nagy valószínűséggel „Idegen anyag” címmel jelenik meg az ősz folyamán. A Müller Péter Sziámi (!) által elkövetett új dalszövegekből már kaphatnak némi ízelítőt a Szigeten az Omen rajongók. (Érdekes párosítás! - a szerk.)

Immáron ki tudja, hogy hanyadszor, de Müller Péter ismét feloszlani kívánja csapatát, a Sziámit. Információink szerint a jelenlegi **sziámi** utoljára a Szigeten mutatkozik a közönség előtt.

Nem elképzelhetetlen, hogy egy hatalmas buli erejéig újra **sex action** néven játszana az ösmocsok, anyaszomorító (Matyi, Szasza, Miksa, Zana Zoli) négyes!

Az egykori progresszív metal stílust népszerűsítő Seneca felbomlását követően és a Median Stripe hasonlatos bevégeztetése után, a két zenekar romjain alakult meg a **future** névre hallgató új gárda, amely modern, dallamos progresszív muzsikát kíván a közeljövőben játszani.

A Lily Marlene megszűntével létrejött **jet** első, „Szeve' Ba'!” című demója - amiről előző számunkban írtunk - 400 Ft ellenében a következő címen rendelhető meg: Kárpáti Levente 1111 Bpest, Irinyi J. utca 39. Érdekes, hogy a zenekarba beszállt Balogh Zoli a Különjárat című könyvnyüzenei tévéműsor gazdája, így a JET felállása jelenleg a következő arcokból áll: Bereczky Péter gitár, Kocsi István gitár, Homonnai Gergő dob, Balogh Zoltán sampler, körtánc és Kárpáti Levente basszusgitár, ének, előnyös testtartás. Videóklipjüket még a nyár folyamán elkészítik.

Jövőre lesz 20 esztendő a Nagy Ferő vezette **Beatrice**, amely az utóbbi időben rengeteg változáson ment keresztül. Ferő főleg ifjú vidéki muzikusokat vett maga köré és ennek köszönhetően valódi vérértőmlesztés következett be. A Rice még ebben az esztendőben két albummal szeretne előrukkolni, az egyik egy szerelmes (!) dalokat tartalmazó anyag lenne, míg a másik egy karácsonyi dalokat átdolgozó hard rock lemez.

Megint tagcserék sújtották a salgótarjáni **salgont**. Jelenleg a felállásuk a következő: Soós „Gumi” Sándor basszusgitár, Kiss Norbert dob, Nagy „Nano” Norbert gitár, Szilágyi Péter billentyű, Oláh „Szürke” Zoltán ének. Augusztustól kluboznak, valamint közös bulik várhatóak a P. Mobillal a későbbiek folyamán.

OKTÓBERBEN ÚJRA music expó

A tavalyi nagy sikerre való tekintettel '97 október 22-én és 23-án ismét megrendezik az E-klubban a hangszerkiállítással egybekötött szakmai vásárt. A fontosabb információkról Vörös Sándor klubvezető számolt be lapunknak.

- Idén bővíteni kívánjuk a Music Expót, mind a kiállítók számát, mind a szakmai palettát illetően. Most azok is ott lesznek, akik az első kiállítástól távolmaradtak különböző indokkal. A rendezvény jó híre azonban hozzájuk is eljutott, vagy kíváncsiságtól hajtva itt a helyszínen tapasztaltak alapján döntöttek úgy, hogy idén kiállítsanak. A hagyományos hangszeres és hangosító cégek mellett a látvány- és diszkótechnika is képviselteti magát, sőt úgy fest a helyzet, hogy a könnyedebb műfajnak külön pavilon épül erre az alkalomra. Szeretnénk bevonni a lemezkiadókat, kiteljesíteni az újdonságok bemutatását, de gondolunk azokra is, akik szeretnének megszabadulni feleslegessé vált hangszereiktől, számukra működik majd a bolhapiac, a börze. A nagyközönség sem unatkozhat, mivel a látványos bemutatók mellett, fiatal feltörekvő zenekaroknak biztosítunk bemutatkozási lehetőséget és olyan aktuális sztárokat szeretnénk megnyerni a közönségtalálkozókra, dedikálásokra, mint a Bikini, a jövőre újra koncertező Korál, Piramis és az éppen újdonságokkal jelentkező mai arcok! Aki esetleg kiállítóként szeretne jelen lenni, még az is jelentkezhet az E-klub 263-16-14-es telefonján, vagy akár személyesen is. Természetesen a zenei lapok stábjait is várjuk, mivel a hazai szaklapok számára külön fórumot kívánunk összehozni egy média kerekasztal keretein belül. 100

Omen

Csak röviden...

Megjelent a **Kimnowak** maxi CD-je és kazetta albuma Ringasd el magad címmel. A CD azonnal a MAHASZ kislemezlista élére ugrott, amit aztán több héten át folyamatosan vezetett. A CD-n az LGT feldolgozás mellett egy vadi új dal (Ide doki kell) és két koncertfelvétel (Gyere mama, valamint a Lódd szét a diszkót c.) található. A kazetta változat azért album, mert további - kazettán eddig ki nem adott - élő felvételeket tartalmaz, többek között pl. a Gyémánt remixét és a Homeless Go Home-ot.

Kimnowak

Május 30-án elhunyt **west arkeen**, aki a Guns N' Roses korai időszakában Axl Rose szerzőtársa volt. A kábszeres fickó olyan dalokat segített világra, mint a Bad Obsession, az It's So Easy és a The Garden.

Phil Collins helyére a skót Stiltskinből Ray Wilsont igazolta le a **genesis**. Az eredeti felállásból ma már csak Tony Banks billentyűs és Mike Rutherford gitáros tagja a szeptember elején vadiúj albummal jelentkező legendás csapatnak.

tommy jommi a Black Sabbath riffkirálya első szólóalbumán dolgozik olyan fickók társaságában, mint Dave Holland (ex-Judas Priest) Gleen Hughes (ex-Deep Purple), Don Airey (ex-Rainbow, Whitesnake), James Hetfield (Metallica). Ozzy felbukkanása is várható...

Sokan úgy tudták, hogy az 56 éves **BOB DYLAN** meghalt, ezért számtalan nekrológ jelent meg pályatársai tollából a világsajtóban. Szerencsére az amerikai Dinnyés Jóska jól van, „csupán” egy vírusos fertőzés következtében fellépő szívritmuszavar miatt szállították kórházba. Már lábadozik és valószínűleg ősszel pótolja a betegség következtében lemondott bulikat.

Májusi számunkban hírt adtunk, hogy az **UDVARI BOLONDOK** rhythm&blues együttesből kivált a basszusgitáros-szervező és az énekes. A zenekar Práder Vilmos (ének, gitár) vezetésével dolgozik tovább. A dobok mögött maradt Tóth Mihály, az érkezett újak: Varga Zsolt (billentyűs) és Imre Gábor (basszusgitár).

Augusztus 8-án Jászberényben elkezdődik az MKV, azaz a **marshall klub verseny** nevezetű tehetségkutató, amely országos turnévá duzzadva, bemutatókkal, koncertekkel kiegészülve teljesebb ki. Az első elődöntőre már a Szigeten sor kerül, majd csütörtök-péntek-szombat érintésével kétheti terminusban elindul a sorozat, amelyre bárki jelentkezhet a hozzá legközelebb eső hangszertalban. A versenyen kívül olyan zenekarok koncertjeit tekinthetik meg az érdeklődők, mint az Agnus Dei, a Black-Out, Kimnowak, valamint a ST-Art Popzenei Szolgáltatások Irodája által biztosított feltörekvő tehetséges csapatok. A rendezvény támogatói között olyan nevek szerepelnek, mint az Atec Magyarország, Sony Music és a Caterpillar. Az MKV fénypontja december 12-én Budapesten az E-klubban lesz, ahol Szekeres Tamás zenekarának koncertjével zárul a dícséretes kezdeményezés.

Rendkívül nagy érdeklődés övezte Szűcs Norbert (gitár) és Szűcs László (basszusgitár) Marshall erősítő bemutatóját, melyre az ország tizenöt városában, a helyi márkakereskedőknél került sor június és július folyamán. A Marshall Klub patronálásával a két muzsikusz nagyon praktikus és életszerűen magyarázva mutatta be a Marshall, ValveState és Bass State erősítők megújult modelljeit. A bemutatók alkalmával a majd' kétezer érdeklődő - többnyire zenészek - között Marshall erősítők kerültek kisorsolásra, illetve mindenhol akadtak jelentkezők, akikkel kiegészülve - alkalmi zenekarként a színpadon - a Szűcs testvérek fantasztikus hangulatú közös örömeztetésre is sort keríthettek.

A Százhalombattán 1997. szeptember 20-án, szombaton 15-22 óráig - a Batai Napok programjaként - a régióban működő Amatőr Zenekarok Találkozója kerül sor. A jelentkezők 15-20 perces műsorral mutatkozhatnak be, mely produkciókat közismert zenészek véleményezik. Jelentkezés augusztus 30-ig - rövid történet, szakmai bemutatkozás beklüdesével - a következő címen lehet: **amatőr zenekarok találkozója**, Barátság Művelődési Központ, 2440 Százhalombatta, Május 1. tér 5. Bővebb felvilágosítást: (23) 355-488, Bencsik Ildikó; (23) 355-727, Szép István.

tár). A zenekar új programjának kialakításán dolgozik, amely saját szerzeményekből és Eric Clapton műsorából átvett darabokból fog állni. A nyár végén a K-stúdióban készítenek demót. A csapat iránt érdeklődni lehet Práder Vilmosnál 03-30-628-563 telefonszámon.

Február óta létezik a **trace** együttes, amely könnyen emészthető jazz-rock zenével próbálkozik. A feszes ritmusok felett dallamos ének hallható. Mindezt a K-stúdióban készült 3 számú demo bizonyítja. Az együttes tagjai részben az Udvári Bolondok legénységéből kerültek ki: Práder Vilmos (ének, gitár), Varga Zsolt (billentyűk), Imre Gábor (basszusgitár), Tóth Mihály (ütőhangszerek) és az eM-eR-Ton díjas Hot Jazz Bandból érkezett Galbács István (dob).

Összeállt a **quiet riot** legendás „Metal Health” lemezét készítő felállás, azaz Kevin McDubrows énekes mellett Frankie Banali dobost, Carlos Cavazo gitárost és Rudy Sarzo basszerost találjuk. Ebből következik, hogy Sarzo kivált a RATT-ból, így Stephen Pearcy-ék bevették helyére Robbie Crane-t (ex-Tuff, -Vince Neil Band). A Ratt új anyaga a „Collage” címet fogja viselni.

A '70-es évek veteránjai, a **grand funk railroad** is újjáéledt, először csak egy segélykoncert erejéig, viszont az már utal valamire, év végén megjelenik egy albumuk „Greatest Hits Live” címmel...

A sikeres BS buli után a **karthago** legénysége úgy döntött, hogy koncertturnéra indulnak. Július folyamán, az ország tizenegy városában - többnyire szabadtéren - ugyanazt a monumentális show-t mutatják be, mint amit az áprilisi koncerten láthatott, hallhatott a nagydémű. Ennek felvételét „A Karthago él” c. dupla koncertalbumon már meg is jelentették. Lapunk megjelenésekor még aktuális dátumok a következők: július 24. Pécs; 25. Keszthely; 25. Balatonlelle. Mindemellett már készülnek a friss dalok is, és állítólag július közepén ki is rukkolnak az új lemezzel.

peszt is hardcore címmel 1997. szeptember 5-6-án hardcore ünnepre kerül sor az egi Más klubban. Első nap fellép az Anger, a Social Free Face és az AMD, majd másnap a Corpse, a Cadaveres De Tortugas és a Leukémia.

Újra összeállt a **collegium musicum** nevű szlovák progresszív rockegyüttes. A jelenlegi felállásban - Varga, Frešo, Hájek - június első hetében négy szlovákiai városban adtak koncertet. Nincs hírünk arról, hogy a folytatást hogyan képviseli el a három muzsikuss.

Az angol Total Guitar szakmagazin júliusi számának CD mellékletén 19 zenekar között helyet kapott a **REMEMBER**, Silence Is The Rest c. szerzeményével. A megtiszteltetés mértékét fokozza, hogy a többi előadó között olyan nevek szerepelnek, mint Skunk Anansie, Megadeth, Metallica. A Total Guitar itthon is kapható havilap, a Remember anyagát „The Demo Of The Month”-nak választották a szerkesztők. További info/contact: tel.: 06-23-450029

Két évvel feloszlása után újjáalakult a New York-i hardcore élet egyik jeles zenekara a **QUICKSAND**. A dolog érdekessége, hogy a Handsome-ot nemrég otthaggyó Tom Capone (g.) az eredeti felállást hozta össze, vagyis Alan Cage-t (d.), Walter Schreifels-t (v.) és Sergio Vega-t (b.).

Edwin Dare gitárosa Jeffrey Kallmon összeszúrta a levet három ex-MSG muzsikussal, név szerint Leif Sundin-nal (v.), Barry Sparks-szal (b.), Shane Gaalaas-szal, és közösen csináltak egy projectet. Shane egyébként a Los Angeles-i **DIESEL** kiadókeresés céljából elkészített demóján is dobolt, illetve a Dieselnél új basszusgitárosa van Rich Gonzales (ex-Recipients Of Death) személyében.

A **JOURNEY** két tagja, nevezetesen Neil Schon gitáros és Gregg Rolie billentyűs újabb elfoglaltságot talált magának. Egyesítették erejüket további ex-Santana zenészekkel (Michael Shrieve, Michael Carabello, Jose Areas), valamint Alphonso Johnson (ex-Weather Report) bőgőssel és megcsinálták az AB-RAXAS POOL projectet. Hamarosan kereshetjük albumukat.

A New York-i **ANTHRAX** megvált attól a Paul Crook gitárostól, aki a „Stomp 442” turnén szerepelt soraikban. Legutóbbi koncertjükön („F Musicfest” - Los Angeles) a White Zombie dobosának öccse, Mike Tempesta lépett fel velük a Human Waste Projectből.

Júniusban rákban elhunyt **FRED DUVAL** (régibbi nevén Fred Death), a Massacra nevet viselő francia death metal csapat énekes/gitáros/vezetője. Mindössze 29 éves volt. Zenekara a hírek szerint folytatja tovább, mivel - szerintünk - Fred is így akarná. R.I.P. Fred!

Már korábban hírt adtunk arról, hogy néhány Los Angeles-i próbakoncert után ismét működik a **SALTOAL TENDENCIES**. Első lépésként egy „Best Of” albumot adtak ki három teljesen új számmal, és azóta már felállásuk is nyilvánosságra került. Tehát a két ős tag, Mike Muir énekes és Mike Clark gitáros mellett az Infectious Grooves-os Brooks Wackerman dobolt, Dean Pleasants gitározik, a legújabb tag pedig Josh Paul basszusgitáros.

Június folyamán jelent meg a **cheap trick** legújabb albuma, melyet nemes egyszerűséggel „Cheap Trick”-re kereszteltek. Lehet nosztalgizálni!

Folynak a kavarások a jó öreg **OZZY OSBOURNE** körül. A múltkor még az a hír járta, hogy Zakk Wylde visszatér mesteréhez, azonban a legfrissebb információk szerint eddigi gitárosa, Joe Holmes tért vissza hozzá.

A Sepultura volt gitáros/éneke, **max cavallera** köszöni szépen jól van, jelenleg Phoenix-ben iparkodik összehozni egy új zenekart, melyben a Frontline Assembly-s Rhys Fulber gitározik és a Danzig-es Josh LaZie basszusgitározik. Már csak egy dobost kellene találnia.

A Porno For Pyros éneke, **perry farrell** megalapította saját kiadóját, az Insect World Records-ot. Az első két zenekar, amit leszerződöttetett a Golden Buddha és az Artificial Intelligence voltak. Ezekkel a nevekkkel még találkozni fogunk...

Az Ugly Kid Joe dobosa **shannon larkin** unatkozni kezdett a Rusnya Józskával, így két projectet is életre hívott. Az egyik a M.F. Pitbulls nevet viseli, míg a másik Back Alley Gators névre hallgat. Az Ugly Kid Joe jövőbeni tervei egyelőre ismeretlenek.

A **mötley crüe** basszusgitárosa, Nikki Sixx egy szólóalbumot kíván megjelentetni „1958” címmel - ekkor született ugyanis. Állítólag a sötét hangzás a '70-es évek glamjével fog párosulni...

Eldon Wayne Hoke, közismertebb nevén **el duce**, a The Mentors énekes/dobosa távozott közülünk. Duce-t április 19-én este hat óra tájban gázolta el egy vonat a kaliforniai Riverside-ban, ahol a Mentors bőgőse, Dr. Heathen Scumnak garázsában lakott. El Duce 1958. március 24-én született, és 1977-ben alakította meg a Mentorst. A gusztustalanságot megtestesítő srácok az évek folyamán olyan pornó-rock klasszikusokat alkottak, mint a „Free Fix For A Fuck” és a „My Erection Is Over”, hogy a „Sandwich Of Love”-ról már ne is beszéljünk. R.I.P. Eldon!

A riffelő röfögők legnagyobb öröme a már hagyományos és kötelező dunai hajókázás idén is megrendezésre kerül. A **rock gálya** a Vörösmarty térről a Riff-Rööfft Rock Club zászlaja alatt ismét kifut és aki nem szeretne lemaradni az augusztus 8-i kalandról az jól teszi, ha időben gondoskodik a belépőről. A háromszintes hajón ismét lesznek büfék, táncparkettek, kaszinó és természetesen koncertek is. Ezalkalommal az egyre markánsabb produkcióval előrukkoló báránysok, az Agnus Dei és a mániákus szörnyek, a Kiss Forever Band tagjai készítetik a szórakozó közönséget minél nagyobb malackodásra.

Néváltoztatásra kényszerült a Los Angeles-i **manhole**, mivel ezt a nevet már évekkel ezelőtt levédte egy texasi underground-punk banda. A Tairrie B. énekesnő vezette csapat ezentúl TURA SATANA néven dolgozik, és már stúdióban is vannak, hogy elkészítsék második albumukat, mely „Relief Through Release” címmel szeptember 22-én jelenik majd meg. Júliusban viszont már napvilágot lát a Tura Satana új kislemeze egy Janis Joplin feldolgozással, az „Another Piece Of My Heart”-tal.

Augusztus végén jelenik meg a '80-as évek kultikus power metal csapatának, a **JAG PANZER**-nek új albuma, a „The Fourth Judgement”. Az anyag érdekessége, hogy ezen ismét eredeti énekesük Harry Conklin énekel, aki előzőleg a Tytan Force-ban köszörülte hangszálait.

A „Heroin Dreams” munkacímét viseli a **life of agony** soronkövetkező lemeze, ami várhatóan az év második felében (augusztus/szeptember) kerül majd a boltok polcaira. This time...

Rossz hír a **white zombie** fanatikuskok számára, hogy Rob Zombie-ék az „Astro Creep: 2000” folytatásának anyagával leghamarabb a következő év közepén kívánnak stúdióba vonulni. Rob addig a „The Crow III” rendezésével és a film zenéjének megkomponálásával lesz elfoglalva Hollywoodban...

A Black Sabbath basszusgitárosának Geezer Butlernek saját bejáratú projectje a **g/z/r** ezentúl a jobban csengő GEEZER nevet viseli majd, és ezen név alatt jelenik meg hamarosan a „Black Science” munkacímét viselő második albumuk is. Az már nyílt titok, hogy az énekesi posztot a Fear Factory Burton C. Bellje helyett bizonyos Clarke Brown foglalta el.

Kiss Forever Band

Apropó Black Sabbath! A csapat újjáalakulásában részt venni nem akaró **BILL WARD** dobos már leszerződött a Cleopatra-hoz, vagyis egy amerikai ipari kiadóhoz, ahol majd második szólóalbuma a „When The Bough Breaks” jelenik meg. Ezen Ward fog énekelni, és akárcsak a '90-es első szólómunkáján az „Along The Way”-en, Spencer Sercombe (ex-Shark Island) fog gitározni és Ronnie Ciago (Riverdogs) dobolni. A további zenészek még kerestetnek.

LÓRI TOVÁBBLÉPETT

Az elmúlt hetekben futótűzként terjedt a hír, hogy a P.Mobil évtizedek óta stabil felállásában komoly szerepcserére kerül sor. A hír valóságtartalmáról a legilletékesebbet, Schuster Lórántot kérdeztük.

Mi igaz az egész szóbeszédből, feloszlásból, átalakulásból?

Minden és semmi. Egyet mondhatok, a zenekar él és most pontosan úgy szól, ahogyan 1969-ben - akkor még Gesarol néven - elképzelttem magamnak, két gitár, dob, ének. Talán kevesen emlékeznek rá, de jó tíz esztendeig ebben a felállásban, billentyűs nélkül játszottunk, most ehhez térünk vissza. A tagság úgy fest, hogy Németh Gabi -dobol, Póka Egon -basszusozik, Rudán Joe -énekel, Sárvári Vili -gitározik.

Milyen nyomós oka lehetett egy többévtizedes együttműködés megszakításának?

Egyfelől megcsináltunk és kiadtunk minden olyan zenei anyagot, amit az eddigi felállásban elhatároztunk, így tovább kellett lépünk. A változások akkor kezdődtek, amikor a készülő „Kutyából szalonra” filmhez elő kellett venni a „Kopasz kutya” egykori zenészeit -Póka, Bill, Szász Laci technikusi-,

hiszen a történet az ő életük alakulásáról szól. Másfelől sajnálatos módon történt néhány olyan esemény, aminek következtében úgy kellett döntenem, hogy

ez a filmbeli zenekar lesz a jövőben a P. Mobil. Az egyik kiváltó ok az, hogy az országot végighaknizó Tunyogi Rock Band-ből valaki úgy nyilatkozott egy fesztivál szervezőnek, hogy „általuk a P. Mobil műsor is megoldható”. Eddig szemet hunytam a működésük felett, de ez már elfogadhatatlan volt számomra, mert súlyosan sértette a P. Mobil hírnevét. Mondok egy példát. Tarthatatlan az a paranoid állapot, hogy a „Honfoglalást” előadó csapatról felsőfokban ír az egyik lap, míg ugyanaz néhány oldallal hátrább kiöregedett sztárok zenekarának

titulálja, a csaknem ugyanazokból a zenészekből álló T.R.B.-et. Kékesit többször kértem, hogy írjon filmzenét, de oda jutottunk, hogy fél éve nem is beszélünk egymással. Nem volt könnyű a szakítás vele 21 éves együttműködés után, és nem szívesen mondom, de ha nem változtat eddigi életvitelén, ő is a Radics féle „égi zenekarban” fog kikötni. Zefírről pedig azt kell tudni, hogy a többiek szavazata alapján fényképen szereplő vendégzenészünk volt, ami csupán státuszkérdést jelentett. Mindent összevetve, kezdtem úgy érezni, hogy nem igazán érdeklí a három tagot a próba, a továbblépés.

A Blikkben az jelent meg, hogy az érintettek a mai napig sem tudnak hivatalosan a változásokról...

A Tunyó Rock Band olyan nyilatkozatokat tett, hogy lemezt készít, de előfordult az is, hogy Tunyó és Bajnok, duóban P. Mobilként lépett fel. Ezzel elindítottak egy saját történetet, amiről nem kérték ki a véleményemet és mint említettem, jó fél éve nem is beszélünk egymással.

Hobóról meg az jelent meg a Rockinform VI. havi számában, hogy azért nem szerepel a készülő filmben, mert az általa meg személyesített karakter nem egyeztethető össze jelenlegi karrierjével.

Ez a hír megjárta a sajtót, de vele az elmúlt tíz évben is alig beszéltem. Ezt az egész történetet én tartom életben, és senkiben nem merült fel a gondolat, hogy neki ebben szerepelnie ké-

ne, annál is inkább, mert számtalan helyen tett olyan megjegyzéseket, miszerint elhatárolja magát a filmtől.

Ha ezt ő nem tekinti az élete részének, akkor nincs is értelme közősen folytatni...

Milyen szempontok szerepeltek az új tagok kiválasztásánál?

Olyan bögös kellett, aki trióban is alkalmazható. Póka Egon, aki Cream és Hendrix nótákon nőtt fel, erre kiválóan alkalmas. Ráadásul - és ez ma már elmondható - amikor Bencsik „Samu” ki akarta tűrni a társulattól Cserhádi „Pityit”, és ha Kékesi „Bajnok” akkor átmegy zongorásba - kiválóan bánik a hangszerral -, akkor Egon jött volna bögözni. Pillanatnyilag nem tudok elképzelni billentyűst a csapatban, legfeljebb a későbbiek folyamán egy tömörítő gitárost.

A tagcserék változtatnak-e az eddigi megszólaláson?

Jelmondat: Keményen vissza a gyökerekhez. Ezt akkor éreztem igazán, amikor az egyik próbán csak úgy bemelegítésként nekiugrottak a Yardbirds „The Train Kept-A Rollin” című örökzöldjének. Oké, hogy a stúdióban ott a hangszerelés, a technika, de kit érdekel a 41 sáv, ha az alapok nincsenek rendben. Márpedig a lényeg az a két óra, ami a színpadon történik. Az Aerosmithről olvastam, hogy visszatértek az analóg felvételi rendszerhez, még a stúdióba is gyalog mennek, hogy a régi érzésekkel lépjenek be. Számomra ez megy majd a legkönnyebben, mert eddig is villamossal jártam.

Hol tartanak a filmzene felvételei?

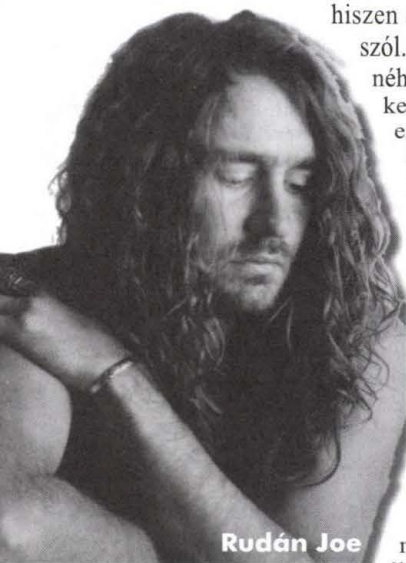
Durván a fele készült el. Ebben Bill is szerepel, akinek a régi Sztár zenekarában játszott a „Baró roma csaj”, róla is lesz egy nóta. Egyébként július 14-én kell stúdióba vonulnunk.

Mikor és hol látható az újjáalakult P. Mobil?

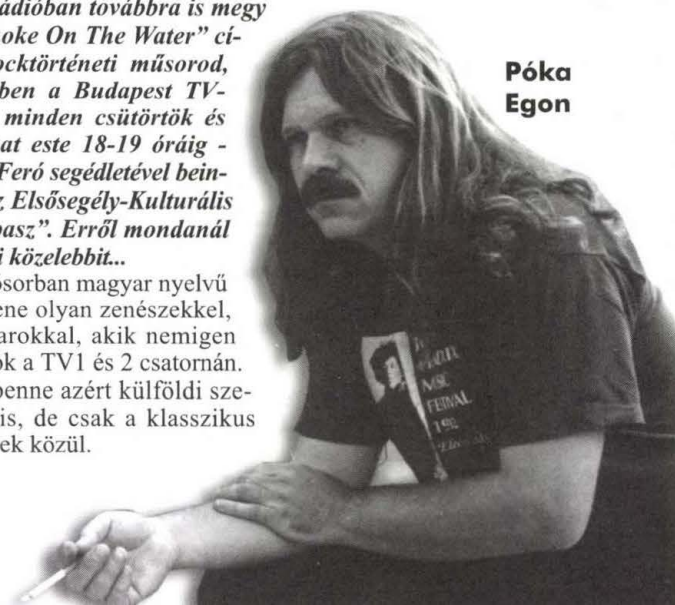
VII. 13-án debütálunk a Csörge-tavi rock fesztiválon, de jelentősebb megmozdulás lesz VII. 23-án a Martonvásári napok keretében a Bencsik „Samu” emléknapi is, ahol közösen adozunk az elhunyt gitáros szellemének Billel, Cserhádi „Pityivel” Tunyogival, Kékesivel, Varga Mikivel, Vikidál Gyulával és a Mobil előzenekarával, a Gesarollal.

A Rádióban továbbra is megy a „Smoke On The Water” című rocktörténeti műsorod, miközben a Budapest TV-ben - minden csütörtök és szombat este 18-19 óráig - Nagy Feró segítségével beindult az Elsősegély-Kulturális ragtapasz”. Erről mondanál valami közelebbit...

Elsősorban magyar nyelvű rockzene olyan zenészekkel, zenekarokkal, akik nemigen láthatók a TV1 és 2 csatornán. Lesz benne azért külföldi szereplő is, de csak a klasszikus rockerek közül.

Rudán Joe

Póka Egon

És egy-egy kérdés a két „új” archoz is: *Hogy vélekedik a kihívásról Rudán Joe énekes?*

Hozzám hasonlóan sokan a P. Mobil első, Vikidállal jelzett időszakát tartják mérvadónak. Tunyogi Pétert tisztelem, de számomra Gyula volt az az őserő, ami megmozdított bennem valamit. Sosem hittem volna, hogy valamikor majd abban a csapatban lehetek, amit egykor szájgátva bámultam. Ezt tartom valódi kihívásnak.

És hogy látja ugyanezt Póka Egon?

A Hobo Blues Band tagjaként igen sokszor játszottam a P. Mobil előtt. Az onnan történt kiválásom óta különféle megmozdulásokban vettem részt, de igazából ez hiányzott. A sors úgy hozta, hogy amikor odamentem hozzájuk, csak bedugtuk a hangszereket és minden probléma nélkül ráérezünk egymás zenei világára. Mindenki saját magát adta, abból feladni semmit nem kellett.

Szakács G.

Diszkográfia:

Kislemezek:

Kétforintos dal/	
Menj tovább	1978
Forma I/	
Utolsó cigaretta	1979
Miskolc/	
Csizma az asztalon	1980

Nagylemezek:

Mobilzmo - 1981, Heavy Medal 1983, Honfoglalás 1984, Stagepower 1993, Ez az élet Babolcsai néni 1994, The Worst Of... 1994, The Best Of... 1995, A zöld, a bíbor, a fekete - Bencsik Sándor 1995, Honfoglalás: P. Mobil - ÁHZ 1995, Honfoglalás rockverzió 1996. Előke-születben: Kutyából szalonna 1997.

Video: The Worst Of... 1994.

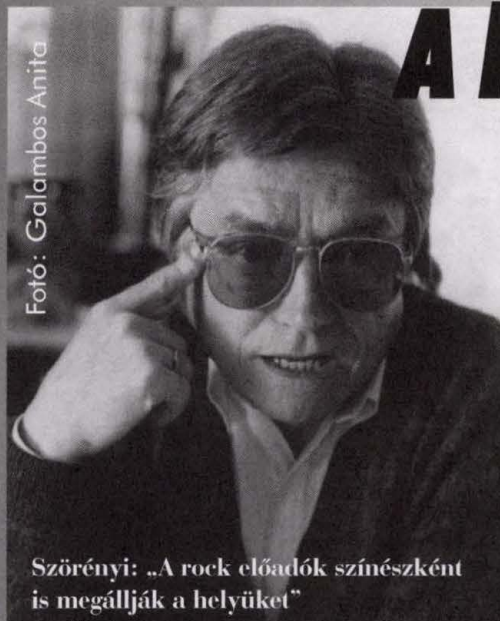
„Hey Joe” turné 1997.

(a még aktuális dátumok)

VII. 23. Martonvásár, 25. Dunaföldvár, VIII. 1. Nagyvárad, 2. Sirok, 8. Simontornya, 9. Póstelek, 16. Siófok, 17. Balatonfenyves.

Tárgyalás alatt - Pepsi Sziget, EFOTT Baja, Pécs, Csesznek, Debrecen, Miskolc, Szeged, Kaposvár

Fotó: Galambos Anita

Szörényi: „A rock előadók színészként is megállják a helyüket”

A kiátkozott

Ismét egy magyar történelmi mű, ismét egy párhuzam a jelenkor visszásaival, és ennek kapcsán ismét biztonsággal megjósolható támadások a nemzeti oldal ellen. Szentmihályi Szabó Péter *A kiátkozott* című, IV. (Kun) László király tragédiájáról szóló drámájából Szörényi-Bródy páros írt újabb rockoperát. A történet a mindössze tízéves korában trónra került Lászlóról (Tóth Sándor) és kun szerelméről Éduáról (Papai Erika) szól. A XIII. század második fele, akárcsak napjainkban, az anarchia, a kiskirályok uralkodásának ideje, amikor a gyermekkirály egyedül a kunokban lel igazi barátokra. Ezzel ki is vívja az egyház haragját, kiátkozzák, azaz bármikor, bárki büntetlenül megölheti.

Kétségei közepette jelenik meg lázálmában Atilla, majd István szelleme. A döntésképtelen, a pápai elvárások és a kunok barátsága közt választani nem tudó uralkodót végül a kunok megölik. A darab keletkezésével kapcsolatos kérdéseinkre „Levi” válaszolt.

Úgy tűnik, hogy a történelmi rockopera, mint műfaj, visszatér nálad/nálatok. Néhány alkotástól eltekintve a világban nem ismerek hasonló példát.

Én sem tudnék példát mondani, főleg nem arra, hogy ugyanabból a műhelyből kerülne ki az egymást követő darabok, mint a mi esetünkben. A világ különben azt csinál, amit akar, fontosabb, hogy részükről megvan az elhivatottság, az emberek részéről pedig a fogadókészség, ami azt mutatja, hogy egyaránt szeretik a balladisztikus - Kőműves Kelemen, Fehér Anna - és a rockos - István, a király, Atilla és várhatóan *A kiátkozott* - történelmi témákat. Az említett művek ugyanis ráirányítják a figyelmet az adott korra, olvasásra, tündődsre készítetnek. Ez különös jelentőséggel bír napjainkban is, amikor az ország szellemi leépülése kétségbeesztő méreteket ölt.

Az említett zeneanyagok egy részét nem találom a lemezboltokban. Nem lehetne újból kiadni őket?

Amíg az ország könnyűzenei életét olyan elfoglalt emberek irányítják, akiknek legfeljebb csak a neve magyar, de szándékaik nem, addig nem is reménykedhetünk a helyzet javulásában, pedig ahogyan nyugaton természetes, hogy a lemezboltokban az újak mellett kapható minden korábban megjelent lemez, nálunk is ott kéne lenni a polcokon a már befutott produkcióknak. Ez pillanatnyilag elképzelhetetlen. Nagy kár.

A jólsimert neveken túl - Kalapács József, Varga Miklós, Vikidál Gyula - Felkai Miklós és Sipeki Zoltán gitárosok személyében újabb rockerek kerültek a képhe, akik játékukkal a felvételeket gazdagították. Egyre többen szívrognak közülük a színészek közé.

Köztudott, hogy a rock bizonyos életforma, amely nem az aktuális slágerlistákra kerülést tartja elsődlegesnek, így az az iskola, amit a rockerek elvégeztek, pótolhatatlan. Én mindig hittem abban, hogy a rock, mint zenei műfaj, önmagában is komoly dramaturgiai lehetőségek hordozója, hiszen egy jó rockzenekar produkciójából szenvedély, indulat sugárzik, tehát széles színskálán mozog. Erre csak ez a műfaj képes, a pop nem. Persze attól még lehet jól eladható sláger, de dramaturgiai szempontból a nullával egyenlő. A rock előadók színészként is képesek megjelenni a színpadon, mert sokkal szélesebb az érzelemviláguk, mint a pop képviselőinek, akik felszínesebb módon közelítik eseményeiket.

Három opera, három stúdió...

Még több is háromnál, mert az Istvánnak csak az alapjait vettük fel a kiváló hangmérnök, Bohus Jani lakásában. A vonósokhoz, meg a ráéneklésekhez a Rottenbiller utcai stúdió nagysága kellett, ezek „összeírására” viszont Törökbálinton nyílt lehetőség, mert 1983-ban az országban egyedül ott állt rendelkezésre két 24 sávú magnó. Az Atilla felvételére azzal a feltétellel vonultunk a Reaktor stúdióba, hogy azt menetközben bővítik. Ez meg is történt, de ezzel együtt nem volt megnyugtató a felkészültsége. A végeredményen ez ugyan nem hallható, de azért sokkal több stúdióidő ment el rá. Ekkor döntöttem úgy, hogy a következő produkciót a Tom-Tom stúdióban készítjük el, ahol minden elképzelésünket gond nélkül meg tudtuk valósítani.

A zene óhatatlanul magán viseli az István, a király ismérveit, csak éppen feltöltve az azóta eltelt 14 esztendő tapasztalataival. Dalait tekintve lényegesen befogadhatóbb a nagy tömegek számára, mint az Atilla, csúnya szóval „slágeresebb”.

A bemutatót mindenesetre óriási várakozás előzi meg, a szegedi dóm téren augusztus 21-22-23-ra meghirdetett előadásokra már elővételben elkelték a jegyek, a szervezők ráadást fontolgatnak. Ha az előrejelzések igaznak bizonyulnak, akkor a szeptember 26-i fővárosi bemutatót a Nemzeti Színházban ugyancsak megismétlik.

- Szakács Gábor-

Fotó: Dusi

Május 16-án ismét Budapesten járt a NOIR DESIR nevű rebellis francia szabadcsapat. A hazánkban is egyre népszerűbb együttes anélkül, hogy bármilyen divatos zenei irányzatba besorakozva, őszinte, kemény és lendületes zenéjével ezen az estén végképp kivívta az itteni közönség tetszését. A délutáni sajtótájékoztatóról és az esti koncertről Rakk László számol be.

A sajtótájékoztató rögtön az elején meglepetésekkel indult. A négy Noir Desir taggal ötödikként beszélgett Szelevényi Ákos is, a Franciaországban élő hazánkfia, aki az együttes utolsó lemezén több számban is vendégszerepelt és ez igazolni látszott azt a szóbeszédet, miszerint ő is fellép aznap este a franciákkal. A második meglepetés se sokat váratott magára. A beszélgetés kezdetben francia nyelven folyt, de aztán Bertrand Cantat énekes, aki egyben a zenekar fő szószólója, megsajnálta bennünket és angolra váltott. Elmondta, hogy a '92-es Tostaky albumuk után sokat koncerteztek és a hangszálai nem bírták ezt a megerőltetést. Aztán amíg ő az orvosokat látogatta, a zenekar majdnem szétesett. Végül csak a basszusgitáros posztján történt változás, és most már a hangszálai is rendben vannak. Ismét turnézna, de Amerikát és a Brit-szigeteket kihagyják (ajakbiggyesztés és gúnyos mosoly). Megtudtuk még, hogy mindannyian szeretik a magyar népzene, a Muzsikást és Ando Dromot. Bertrand felesége egyébként magyar. Talán innen a vonzódás a magyar kultúra iránt, és talán ennek köszönhetően került sor a két magyar zenész, Szelevényi és Lajkó Félix meghívására az utolsó, 666.667 Club című albumukon történő vendégszereplésre.

A Rockinform kérdéseire, hogy a vendégzenészek szerepeltetése azt jelenti-e, hogy szűknek érezték az eddigi zenéjük szabta mozgásteret, Bertrand Cantat a következőket válaszolta: Nem érezzük szűknek zenénk korlátait, mert már az első albumunk is egy kísérlet volt, és most is csak egy dologban voltunk biztosak, hogy egy nagyon nyitott albumot akarunk csinálni. Természetesen rock zenét, de „open mind” jellegű rock zenét. Tehát nem abból indultunk ki, hogy ebből elég, és most valami újat fogunk csinálni. (Jó kifejezés ez az „open mind” a Noir Desir zenéjére, kár hogy nem lehet lefordítani. A „nyitott” szó nem elég, a széles látókörű viszont túl hivatalosan hangzik.) Elmondták még ezután, hogy ők nem csak az erőszak ellen beszélnek, de erőszakosak is. A Noir Desir nyíltan ugyan nem foglalkozik politikával, de a szélső jobb oldalt és annak francia vezérét, Le Pent nem nagyon szeretik. Kérdésemre, hogy nincs-e ellentmondás az új album borítója és a rajta szereplő számok többségének tartalma között, azt a választ kaptam, hogy az album borítója - ahol is a felhők közül előbújó nap látszik - több jelentésű. Egyszer van a felhők közül előtörő fény szimbolikája. Aztán meg, hogy az egyik felhő feltűnően hasonlít Franciaország nyugati partvidékéhez, csak a Bretagne-i félsziget kicsit disznófej formájú és ez a disznó nem más mint a már említett Le Pen (magyar hangja: Csurka István - a szerző megjegyz.). Mindezek ellenére azonban a Noir Desir mégsem csak egy harcos és korlátozott zenekar. A sajtótájékoztató után el is mondtam Bertrandnak, hogy én egy komoly és komor zenekarra számítottam, és helyette laza és vidám emberekkel találkoztam. Ő erre azt válaszolta, hogy számukra ez így természetes. Komolyak abban, amit csinál-

nak, de csak úgy hitelesek, ha nem próbálnak másnak látszani, mint akik.

Az esti koncertre a Tilos Rádió támogatott party keretében került sor. A rendezvény első fellépői Lajkó Félix és társai voltak. Erről a szöke, bácskai hegedűs fenegyerekről és népzenei improvizációról az izgalmasabb zenét kedvelő olvasók biztos hallottak már. Ezúttal nem hozta magával cigány haverjait kísérőnek, de két dobos partnerével így is sikerült elvarázsolnia a közönséget. Némi szünet után a Lola Mai következett. Murisak voltak a lányok - mert hogy hím tagja nem volt a zenekarnak -, ahogy szándékosan nem vették tudomásul, hogy az üdvözlés nem a sablonos rockzenéjüknek, hanem a sexepiljüknek szól. Aztán ismét szünet, amit a szabadidőközpont kávézójaiból áthallatszó ingerszegény gépzene tett felejtethetlenné. Végre éjfél után megkegyelmezett a közönségnek a Noir Desir, és színpadra léptek. Az ám, és rögtön milyen nyitánnyal! Az Ernestine dalukkal kezdtek, az új album slágerével. E szám erejéig Lajkó Félix is a színpadra lépett és „húzza”, mint ahogy a lemezen is. Ritkán látni így első dalra beindulni a közönséget. Aztán Lajkó Félix el, Szelevényi viszont maradt és hol etno jazzes, hol free jazzes szaxofon betéteivel tényleg „nyitotta” tette a zenét.

Na és a Noir Desir? Ők hozták a lemezeikről már jól ismert nyers r'n'r zenéjüket. Hol punkosan beindultak, aminek nem ritkán jó kis noise zúzás lett a vége - a Lazy daluk befejezését például nagyon eltalálták -, hol pedig balladákat adták elő szenvedélyesen. Ha igaz, hogy a bluesig el kell jutni, és csak azután lehet igazán jól játszani, akkor a Noir Desir a legjobb úton jár, hogy Nick Cave-vel karöltve megteremtsék a '90-es évek blues zenéjét. Álljon itt egy dicséret a technikusoknak is, hogy a markáns ritmusalap nem döngölte földbe az akusztikus gitárt és a szájharmonikát.

Jó volt látni és hallani ezeket a tényleg profi zenészeket, ahogy mindenféle extrák és hatásvadász elemek nélkül játszották végig a koncertet. Bizva zenéjük erejében, lazán és lendületesen vezették végig a közönséget a repertoárjukon, el-elidőzve időnként egy-egy olyan gyöngyszemen, mint a L'Homme pressé vagy a Les Persienners dalok. Különösen a fáradhatatlan Serge Teyssot-Gay gitáros és a szuggesztív énekes Bertrand Cantat voltak jó formában. Lehet, hogy tévedek, de mintha ők is élvezték volna a bulit.

AZ IGAZSÁGOSZ

Bahnhof, Miskolc, 1997. 06. 12.

Nem is olyan régen nagy port kavart a pit-bullok tartása elleni rendelet, ám a Parlament üléstermében helyi-közel megjelenő, szundikáló politikus atyafiak úgy tűnik, nincsenek tisztában az itthoni viszonyokkal.

Pedig ha tudnának a FreshFabrik létezéséről, valószínűleg napirendre tűznék, és megszavaznák, hogy ennek a zenekarnak a tagjai csak pórázsal és szájkosárral léphessenek színpadra. Az oly' sokat emlegetett eb vérszomjassága ugyanis stílusosan szólva kutya füle a hattagú formációhoz képest.

Mindebből a Bahnhof közönsége is megsejthetett valamit, mert egy-két bátrabb vállalkozótól eltekintve - nem nagyon merészkedtek az emelvény közelébe. Hozzá kell ten-

nem, hogy valójában ők a diszkó miatt gyűltek össze, és a Fabrikról azt sem tudták eszik, vagy isszák. A megjelentek ezen okból kifolyólag inkább maradtak a whisky-s Red Bullnál. Pedig Andrásékba még így is több energia szorult, mint a legmenőbb energiatálba. Csak éppen szárnnyakat nem növeszthettek tőlük...

Fabrikék kezettán sem utolsóak, de leginkább élő fellépéseik azok, amikkel igazán el tudják adni magukat. Számtalan hazai és külföldi koncertjük hatására vérbeli (vagy vér-

TÓ PITBULLOK ZÓNÁJA

ebi?) profikkal van dolgunk, mindig nyújtanak valami különlegeset. Hol rongybabákat dobálnak a nézőtérre, hol hungarocell darabokat. Sőt, már arra is volt példa, hogy egy meztelen rajongó spontán táncot lejtett a deskákon. Ezúttal egy UV lámpát szereltek fel a színpad szélére, a zenészek kikenték magukat krémmel, és foszforeszkáló arccal, testtel kezdték műsorukat. A színpadi mozgásban (és ezáltal látványban) amúgy sem volt hiány, a srácok egyetlen percet sem pihentek. DJ FixTea scratch-csét hátrahagyva elő-rejött rappelni András mellé, és bár sokat dob a látványon az ex (?) DJ beteges, tébolyult előadásmódja, azért a scratch nagyon hiányzik a zenéjükből. Ez a megoldás már túlságosan hozzájuk nőtt, kár lenne veszni hagyniuk.

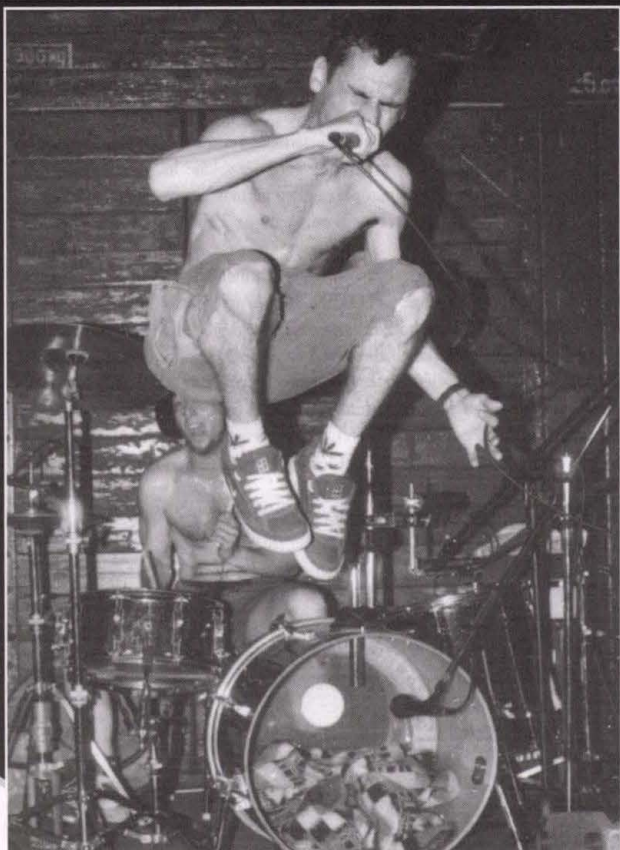
Ha a FF-számokról csak annyit mondok felforgatóak, még nagyon enyhén fogalmaztam. A csapat addig is a műfaji határok kiszélesítésén ügyködött, most még inkább. Több dalukat is („Fight?”, „Spoiled”) átdolgozták, ezáltal sokkal keményebbek, rossz szóval élve „metálosabbak” lettek. Dula Sanci (ex-Nyers, Nevergreen) személyében szert tettek egy második gitárosra, ez sokat nyom a latban. Bár érdemes lenne neki még több teret engedni, mert a végén innen is tovább áll. Mellesleg ha Dávidék így folytatják a zeneztoborzást, lassan nevet kell változtatniuk, például The Fabrik Family-re. A testvériség ugyebár fennáll, amúgy pedig nagyon ötletesen rokonítják a hiphopot a rockkal és egyéb aktuális stílusokkal.

Ahogy az várható volt, műsoruk gerincét a '95-ös „Certificado” albumuk slágerei alkották. Azért a tavalyi - hozzáférhetetlen - demójukról három télt becsempésztek, na és helyet kapott két új dal is. Név szerint a „Blast Zone” és a „Bullet”. Utóbbi máris a FreshFabrik klasszikusok közé sorolható be.

Volt egy zóna aznap este a Bahnhofban, ahol pitbull módjára küzdött egy zenekar a közönség kegyeiért, és eközben a tisztaságról, az igazságosságról szónokoltak. Lesz még ennek hatása...

Fotó: Moci

Bánfabrik

CIKI-BLOKK ÉS FÜST

Warpigs - Miskolc, Vian klub, május 31.

Ezen az estén pályafutása során először lépett Miskolcon színpadra a Warpigs. Ez tehát azt jelentette, hogy teljesen szűz területre léptek, az itteni közönség még nem nagyon láthatta-hallhatta őket korábban.

Előzenekar nem volt, a Warpigs egymagában szállt ringbe, hogy erre fel is szélesítse rajongótáborát. Ennek megfelelően lassan gyülekezett a közönség az amúgy nem túl nagy teremben. Azt sejteni lehetett, hogy azok többsége, akik eljöttek erre a koncertre már ismerik a fiatal csapat munkásságát.

A koncert kezdetekor egy-két tucatnyian lézengtünk a teremben, de a színpadot - majd lassan mindent - elborító füst jótékonyan elfeledte a kiábrándító nézőszámot. És persze a zenekart is. A hangzás azonban tökéletes volt, tisztán szólaltak meg a hangszerek, mindez olyan érzést keltett, mintha a színpad egy gőzölgő mocsár kellős közepén állna, és a „Vörpiz” a békáknak és a szünnyoglárváknak muzsikálna.

A harmadik tételre a füst lassan oszladozni kezdett, és a lárvákból kikeltek a szünnyogok. Azaz egész szépen megszorodott a közönség - bár tömegről még mindig túlzás lenne beszélnünk. A zenekar pedig játszott, jól érezte magát, és ez átragadt mindenkre. Lassan kialakult egy jó értelemben vett partihangulat. Jópáran beindultak a rape-es, kőkemény rock témákra. Eszenyi Peti hibátlanul vezényelte, irányította az eseményeket. Minden szám után elmondta, hogy: „Hát-oszt-oszt-oszt-szt-szt, azért annyira nem volt rossz...”. Mi pedig tapsoltunk, és vártuk a folytatást. Jöttek is sorban a saját gyöngyszemek, majd a „ciki-blokk”, benne a Guns Paradise City-jével.

S lám, végül szinte az egész közönség beindult, aztán megint jött a füst, de most már egy forró mocsár fölött terjengve. Alapvetően a régebbi számaikból válogattak a fiúk, de a hamarosan megjelenő bemutatkozó album dalaiból is előadtak egy csokorra való. Szokásuktól eltérően ezalkalommal bemutatták a zenekar tagjait. Ebből megtudhattuk, hogy ők a Ramones-hez hasonlóan testvérekre fogadták egymást - és a Black Out-nak tisztelegve(?) -, mindenki a Csányi vezetéket nevet vette fel.

Mire felocsúdtunk, már jöttek is le a színpadról, de nem gondolhatták komolyan, hogy ennyivel megúsztatják. Kisvártatva visszaparasztkáltak a világot jelentő deskákra, és mindenkit lesokkoltak a Rage Against The Machine „Killing...”-jének átdolgozásával. Szenzációsán, halálos könnyedséggel játszottak, felhőtlen szórakozást biztosítva a jelenlévőknek. Aki ott volt, az a Warpigs-zal együtt csatát nyert, aki pedig elmulasztotta őket, legközelebb ne tegye!

Fotó: Moci

Deni

ZSIRÁF® HÚR /A HÚR/

Hosszú élettartam

Nagy választék

Állati jó hangzás

ZSIRÁF® HÚR

Cord-On Hangszer Studio Cím: 1067 Bp. Szondi u. 15. Tel.: 31-29-549

AZ ELEKTRONIKUS ROCK: KLAUS SCHULZE

Klaus Schulze napjainkban az elektronikus rock elsőszámú mestere. 1947. augusztus 4-én született Berlinben. Kamaszként düsseldorfi és berlini beatzenekarokban dobolt, tagja volt a Psy Free együttesnek. Az elektronikus zene alapjait Thomas Kessler stúdiójában sajátítja el. 1969-ben ő dobolt a Tangerine Dream első albumán, majd saját zenekart alapít 1970-ben Ash Ra Tempel néven. Mindenképpen átképi magát billentyűs játékosnak és '71-től szóló pályára lép, de még közreműködik volt zenekarában is. A Berliini Műszaki Egyetemen germanisztikát, pszichológiát és zenét tanul olyan mesterektől, mint Ligeti és Dahlhaus.

1972-ben jelenik meg első szólóalbuma IRRLICHT címmel. Az útkeresés időszakára 1975-ben zárul, amikor is elkészíti az első klasszikus-

nak mondott TIMEWIND c. lemezt. De csak következő, MOONDAWN c. albumán jelenik meg az a zene, ami Schulzét az elektronikus rock élvonalába, annak is a legelejére röpíti. Itt teljesedik ki Schulze minden erénye. A felszínen kifinomult elektronikus hangzás, változatos ritmika, csillogó és sokkoló effektusok, szélesen hőmpölygő hipnotikus hangáradat. A mélyben a tartalom és forma legszorosabb egysége, a szerkezeti arányok harmóniája és mindenekelőtt a gondolat el-
képező koncentrátsága.

A MOONDAWN zenei világát folytatja a következő albumokon. Gyors egymásutánban adja ki jobbnál jobb lemezeit. Közben nagysikerű koncerteket ad Nyugat-Európában - többek között 1977-ben a brüsszeli Szent Mihály katedrálisban -, neves zenészekkel játszik együtt stúdiókban és színpadon, filmzenéket készít, lemeztársaságot és családot alapít. 1982. október 21-én a Budapest Sportcsarnokban ad egy koncertet Rainer Bloss közreműködésével, akivel 1983-ban a szükségállapotot nyögő Lengyelországot is bejárja. 1989-ben lelkes NDK-beli rajongóinak ad koncertet Drezdában. Tízrezer hallgatóság előtt játszik a kölni katedrálisban, fellép a londoni Royal Festival Hallban, állambírókkal találkozik. 1993-ban befejezi Georg Trakl utolsó napjáról szóló TOTENTAG c. operáját. 1993-ban (SILVER EDITION), majd '95-ben (HISTORIC EDITION) 10-10 CD-t jelent meg, 50. születésnapjára pedig 25 CD-t (JUBILEE EDITION) tartalmazó gyűjteményes albumot ad ki. Ezen albumokon kiadatlan régebbi és új felvételek vannak. Eddig összesen 77 szólóalbumot készített.

Ismeretsege világméretű, még az USA-ban és Ausztráliában sem feledkezhetnek meg róla. Saját stúdiót alapít, a '90-es évekre kisebb vállalat épül ki körülötte. Könyvet írnak róla, összeállítják műveinek és fellépéseinek sorát, rajongóit újság tájékoztatja a róla szóló aktuális hírekről. Élete botrányoktól mentesen, szorgos munkálkodással telik. Életműve mások számára kiindulási és viszonyítási pont, zenéjével iskolát teremtett, követői, sőt utánpótlás van.

Schulze zenéjét szokás elektronikus barokknak, kozmikus rocknak nevezni. Említik, hogy műveiben fellelhető Wagner, Mahler, Ligeti György hatása. Kétségtelen, Schulze dús hangzással elektronikus zenét játszik, mely drámái, időnként patetikus. Am az effektusok jelenléte és a repetitív vonás éppoly erős, így Cage és Reich zenéjével is rokonságban van. Jobb híján nevezzük zenéjét elektronikus rocknak. De annak legigényesebb és legelvonatibb fajtája. Zenéje: intellektus és szenzitív effektus: az értelem szülte, amely kivételes hangulatok és érzések kifejezésére képes.

Schulze zenéje folytonosan változik. 1972-74 között kiforratlan: kezdetben szimfonikus hangzással ötvözi a billentyűs elektronikát idegborzó eredményekkel, majd hagyományos hangszerek bevonásával próbálkozik az útkeresés albumain.

Második korszakában (1975-80) nagyformátumú, szimfonikus hatású kompozíciókat alkot, melyeknek három fő zenei rétege van: 1) a szintetizátor szekvenciái - gyakran dobbal vagy dobgeppel kísérve - adják a makacsul ismétlődő, lüktető ritmust a basszus-tól a csilingelő magasokig, 2) mellotron, kórus és vonósok dúsíja a hangzás középtartományát, 3) ezekre helyezi Schulze meglepő és borzoló hangeffektusait, valamint a szóló-

hangszereket (szintetizátor, cselló), amelyek melodikus motívumokat - ritkán témákat - és improvizatív szólókat játszanak.

E korszak minden albuma valódi remekmű. Eredetiségével kiemelkedik a korszak zárókövének is tekinthető 10. lemez, a SECHS MUSIKALISCHE BIOGRAPHIEN ("X"), amely Schulze szinte minden erényét felmutatja. A lemez Nietzsche, Trakl, Herbert - a Dűne c. sci-fi írója -, Friedemann Bach - a nagy Bach elsőszülött fia -, II. Lajos bajor király és Kleist zenei portréja. A II. Lajos állandó darabja lett Schulze koncertprogramjának. E majd' félórás műben nagy vonószekerek a romantika klasszicizáló stílusában két lenyűgöző témát játszik dob- és szintetizátorszólamokkal.

Harmadik korszakának (1980-84) elején Schulzét rabul ejti a digitális technika. A hagyományos ütőhangszereket kiegészítik, majd néhol teljesen kiszorítják az elektromos ütőhangszerek. Eltűnedezik a mellotron, a kórusok és a vonósok lágy hangja, és ezekkel együtt a zene nyugalma. Hidegebb, keményebb hangok uralkodnak. Megjelennek a hatalmas robajok, hangfalrepsző beütések. Megbomlik a kompozíciók hármasszerkezete: az alap szinte kizárólag ritmikus, ami sokszor összeolvad a dallamosabb témákat játszó szintetizátorszólammal. A korábbi lineáris szerkesztést a periodikus váltja fel. Zenéjében egyre több a konvencionális, ám sohasem sablonos vagy kommersz elem. Sok albumon különlegesen szép élmény Wolfgang Tiepold csellójátéka. Eme korszak legjobb albuma a dupla AIDENTITY.

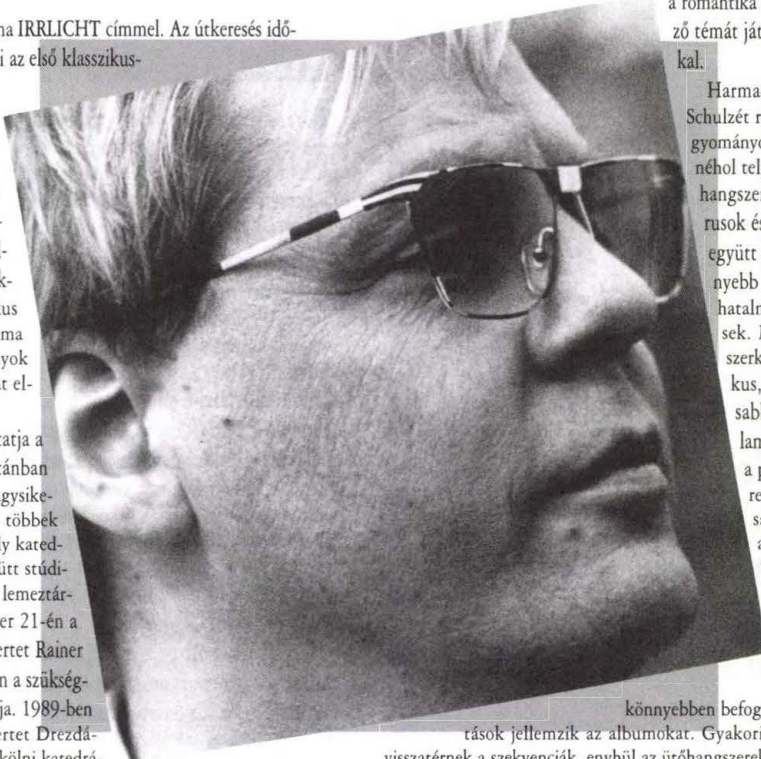
A negyedik korszak (1985-90) zenéje a legváltozatosabb és a legkönnyebben befogadható. Formai és hangszerelei újítások jellemzik az albumokat. Gyakoriak a rövidebb kompozíciók. Néha visszatérnek a szekvenciák, enyhül az ütőhangszerek és a ritmusszekció dominanciája és robzódása, akusztikus hangszerek - kivált a zongora - és vokális hangzások bukkannak fel. Bár Schulze muzikája mélyen európai és főleg germán, a távol-keleti zene hatása ekkortól érződik. E korszak legszebb albuma a dupla THE DRESDEN PERFORMANCE.

Napjainkig tart az ötödik korszak, amely a legellentmondásosabb. Hatalmas méretű művek születnek: 150 perces opera (TOTENTAG) és „pictures music” (Picasso geht Spazieren a SILVER EDITION-ből). Schulze a CD játékidőbeli lehetőségei mellett kihasználja a dinamikai erejét: soha nem hallott erejű éngengéseket és durranásokat produkál. Sok hangeffektus tarkítja zenéjét: állathangok, emberi nyögések, kiáltások és ének utánzásai. Mindezek néhol eluralkodnak és funkciótlannak. A zenéje zaklatottá és töredezetté vált. Az albumok többsége koncertfelvétel. Komolyzenei műveket is átdolgoz (GOES CLASSIC) - kétes eredménnyel. Az utóbbi évek legjobb albuma a dupla IN BLUE.

Klaus Schulze szólóalbumai: Irrlicht (72), Cyborg (2-73), Picture Music (73), Blackdance (74), Timewind (75), Moondawn (76), Body Love (76), Mirage (77), Body Love (77), „X” Sechs musikalische Biographien (2-78), Dune (79), „...Live...” (2-80), Dig It (80), Trancefer (81), Audentity (2-83), Dziekuje Poland (2 live-83), Angst (84), Inter*Face (85), Dreams (86), Babel (87), En=Trance (88), Mediterranean Pads (90), The Dresden Performance (2 live-90), Beyond Recall (91), Royal Festival Hall vol. 1 (live-92), Royal Festival Hall vol. 2 (live-92), The Dome Event (live-93), Silver Edition (10-93), Le Moulin De Daudet (93), Totentag (2 opera-94), Das Wagner Disaster (2 live-94), Goes Classic (94), In Blue (2-95), Historic Edition (10-95), Are You Sequenced? (2-96)

Figyelem! A Moondawn két CD-változata van, az LP teljes és eredeti anyagát az 1995-ben kiadott Manikin MRCD 7009 CD tartalmazza. „X” CD kiadásán a csatornák fordítottak és rövidebbek a számok az LP-hez képest.

N. Pap Gábor

A TECHNIKA CSODÁJA

Jean Michel Jarre - BS. VI. 24.

A Rockinform 1997. évi márciusi számában megjelent, a billentyűs mágussal készített rendkívül pozitív kicsengésű interjú ellenére is némi aggodalommal vettem az irányt a BS. felé. Még bennem élt a pár évvel ezelőtti lejátszódott Népstadionbeli, kissé rideg, gigantománis - bár mások szerint lenyűgöző megnyilvánulás, de felsejlett lelki szemeim előtt a TV-ben közvetített spanyolországi koncert Isten tudja hány táncosa és felejthető melódiája is. Jöjjön, aminek jönnie kell - gondoltam.

A székekkel telerakott küzdőtér egyfelől az előrelátás biztos jelének bizonyult - a lelátók is megteltek -, másrészt kényelmes elhelyezkedés után adhattuk át magunkat a zene és látvány élvezetének. Az állóhelyzetben zibbadó lábak váltogatása bizony alaposan el tudja vonni a figyelmet minden másról. Az első kellemes meglepetés már a belépésnél megcsapott, Pihentető, meditatív zene szólt, közben kék alapra vetített fehér zárványok látványa nyugtatta a „hétköznaptól - keddet mutatott a naptár - megfáradt dolgozót”. Aztán egyik pillanatról a másikra csapott át az egész élőbe. A megvilágított, lehulló lepel mögül előbukant az egész társaság, főleg billentyűsök, s olyan tökéletesen szóltak, hogy play-backnek lehetett sejtetni, ráadásul a magára hagyott hangszerek, emberi kéz érintése nélküli, programozott megszólalása is ezt látszott alátámasztani. Egyik kollégám, kételyeinket eloszlatandó, közvetlenül a színpad előtt állva győződött meg arról, hogy a dobos taktra azt üti, amit hallunk, fülhallgatóval fogja a jeleket, minek utána el kellett fogadnunk az élő koncert megjelölést.

Csodálatos színek orgiája kezdődött, egyszerűen leírhatatlan volt a variációk és árnyalatok száma. Az indításhoz Jarre egy látványos megoldáshoz folyamodott, és a traverztől a padlóig húzódó lézerfüggöny

érintgetésével játszotta el egyik közismert melódiáját. Ez a „hangszer” olyan nyira valószínűtlennek tűnt az adott pillanatban, hogy megint csak felvetődött a play-back szisztéma. Ettől kezdve már nem érdekelt, hogy mi a valódi és mi nem, mert egymás után jöttek a nagy „sikerek” és az ismert dallamok, főleg az „Oxygene”, az „Equinox”, a „Magnetic Fields” lemezekről, amelyek majd két évtized után sem veszítettek erejükből. Nyoma nem volt a legutóbbi, népstadionbeli, pusztán effektusokra épülő üzenetnek, Jarre nem csak az „Oxygene” stúdiós folytatásával, hanem koncertjén is visszatért a „gyökerekhez”. A fényáradat egyszerűen leírhatatlan csodákat művelt, mozgatható - talán neon - csövek képeztek állandóan változó alakzatokat a színpad felett, soha nem látott elektromos eszközök „szóltak” meg, holott Jarre érintésük nélkül, csak tisztos távolból irányította őket bűvös mozdulataival. Az egyik tételnél vetített film fővenypartot nyaldosó tarajos hullámokat mutatott, miközben Jarre árnyéka vetődött rá. Mit mondjak, fenomenális, de legalább ilyen látványos hatást keltett Bányai János animációs klipje az új „Oxygene” egyik epizódjához.

A tömeg vette az adást, nem egyszer ütemes tapsban tört ki, mindössze a buli vége felé megszólaló monoton ütemre mondta mellettem valaki, hogy tiszta house, csak az Extasy hiányzik hozzá. Fején találta a szöveget. Az első 90 perc úgy szaladt el, hogy az ember észre sem vette, ezt még 20 perc ráadás követte. Akárcsak a rock koncerteken, ekkor már tömegek rohantak a színpadhoz, csápoltak, füttyögték, tapsoltak, zajongtak. Elszabadult a pokol. Jarre eddigi pályafutásához híven, most sem volt virtuóz, de tökéletes érzékkel megírt számai, és a technikai körítés megtették a magukét. Felejthetetlen élmény, maximális kapcsolat publikum és előadó között. Vajon kell ennél több?

Fotó: Tyuki

Captain Cook

JÖN A KÖVETKEZŐ GENERÁCIÓ!

Lezajlott a Sony Music által meghirdetett Pepsi Generation Next 1997-es tehetségkutató verseny elődöntő sorozata. A négy helyszínen (Budapest, Pécs, Miskolc, Szombathely) szinte minden műfajban láthattunk-hallhattunk új zenekarokat.

Az elmúlt évek gyakorlatával ellentétben idén lényegesen nagyobb arányban jelentkeztek a jazz, a jazz-rock és a jazz-funk újoncai, mint az épp futó, divatzenék képviselői. Emellett a hagyományosnak nevezhető stílusokban játszó csapatok is szép számban jelen voltak a megmérettetésen, feltűnt például a '60-as évek beat hangzása, a blues, de az utóbbi időben kevésbé népszerű, azonban nagy zenei felkészültséget igénylő progresszív rock művelői is továbbjutottak az első megmérettetésen.

Az általános tapasztalat az volt, hogy ma is megfigyelhető az a jelenség - magyar pop-rockzenei betegség -, miszerint a nagyon igényesen kidolgozott instrumentális háttér mellett - a többnyire - gyengébb képességű énekes frontemberek teljesítménye sokat levon az egyébként kellemes zenei produkciók értékéből.

Továbbra is tart az alternatív zenék hazai népszerűsége. A tradicionális rockzene bizonyos fokú háttérbe szorulása érzékelhető, azonban ennek a műfajnak a képviselői szinte kivétel nélkül átlagon felüli teljesítményt nyújtottak.

Többnyire teljesen élőben játszottak a csapatok, azonban előfordultak fél-play back előadások is.

A többszáz jelentkező közül az elődöntőkbe meghívott harminckilenc zenekar közül egy lemezszerződés miatt, egy pedig betegség miatt visszalépett. Az értékelésre került harminchét produkció alapján a következő zenekarok jutottak a középdöntőkbe: Blabla, Bugs, Carbon Cage, Change, Color Star, Creek, Hooligans, Jam Station, Road Kill Café, Spleen, Suzie Q és a Lazy Bones, Szépülő Városházpont, Wildside, Workshop.

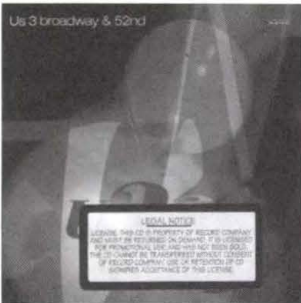
A középdöntőkre Budapesten július 23-án, Pécsen július 24-én, míg Miskolcon 25-én kerül sor, döntő a Szigeten.

LEMEZTELENÍTÉS

US 3:

Broadway & 52nd

EMI-Quint/Blue Note

Az US 3 nem kockázatot. Kísérletiesen hasonló találásban szerviozza a jazzes hiphopját, mint tette azt négy éve, nagyszerű bemutatkozó albumán. Ezúttal talán kicsit szürkébben, kiugró számok nélkül, de mindenképpen izlésesen. Visszhangos pergők kísérik a Miles Davis modorában megszólaló fúvósokat, a mai dátumot pedig a hip-hop húzó ritmuskészlete és a kellemesen komor rap jelzi.

Az elképzelés világos: a legendás New York-i jazz kiadó, a Blue Note szeretné, ha patinás hagyományai nem merülnének feledésbe a zaklatott kilencvenes években. Az US 3 teljesíti a feladatot, a végeredmény öltönyben és kapucnis felsőben egyaránt élvezetes hallgatónivaló. Olyasmi zene, aminek ugyan szemére vehetjük olcsónak tűnő, biztonságos megoldásait, de nem vitathatjuk el tőle az erős hangulatot.

Nyugodtan nevezhetjük igényesnek ezt a lemezt, a fiatal hip-hop-kedvelő számíthat rá, ha a zavart elméjű Wu-Tang Clan után ezt teszi a lejártszába, a szomszéd szobában anyu és apu elégedetten mosolyognak majd egymásra: a végén még megkomolyodik a gyerek.

NORBI

GÖMÖRY ZSOLT: Váloztat

Magneoton/Warner

„Emberek, itt a magyar Vangelis!” Ezzel a felkiáltó monddal is indítható az a kritika, ha nem tudnátok, hogy a Váloztat című szintetizátor lemez szerzője és eljátszója egy izzig-vérig rockzenész, Gömör Zsolt. Kész csoda, hogy valaki, aki a keményebb rock-hangzásokból egy pillanatra kicsöppen, képes egy teljesen más, lírai képet felmutatni. Vagy tán ez az igazi zenészi arca, csak most jött felszínre? Ki tudja. Mindenesetre a dolog nem csak és kizárólag Zsolt érdeme, hiszen a borító ajánlásában olvashatjuk, hogy Harasztosi László bioenergetikus parafenomén munkássága és könyve volt az elsődleges inspiráció, és mint ilyen, valószínűleg most találkozott az Edda billentyűsének eddig dédelgetett álmával.

Az első hét szám az emberi bioenergia gyűjtőközpontjaiként ismert hét fő csakrának van megfelelően. Én ugyan a nyugtató hatáson kívül semmi különösöt

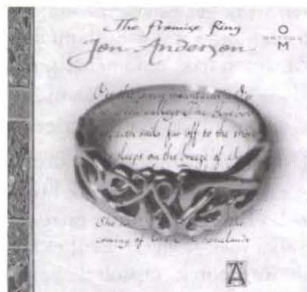
nem éreztem, de hát ezek tudattalan folyamatok, és mint ilyenek, közvetlenül nehezen érzékelhetőek. Összesen kilenc szám található a lemezen, a hét „csakrás” szám mellé még két kitűnő kompozíciót helyezett el Zsolt, amelyeknek egyike, az „Új nap hajnalán” akár üzenetértékű is lehet. Tudniillik, itt a vízöntő korszak, amely egy minőségileg új és az eddigi „Halak”-nál kissé magasabbrendű kozmikus talajból táplálkozó életminőséget testesít meg.

Mindenesetre ez a zene nem őriöngés-re és csapólásra kitalált valami, hanem nyugodt, meditatív jellegű relaxálásra íródott elsősorban. Rockzenei hangszerek a szépen és sokféle színskálán megjelenő billentyűs hangszerek mellett, nem szerepelnek a lemezen. Annak ajánlható első-sorban ez a lemez, aki szeretne egy kissé kizökkenni a zajos rock-érából és megnyugtató felüldést biztosítani saját maga számára. Még annyit, hogy a lemez szépen szól, nincs „túldigitalizálva”, és mellesleg megjegyzem, hogy Németországban készült.

TOLNAY FERENC

JON ANDERSON: The Promise Ring

Omtown/Stereo

Az egész San Louis-ban kezdődött, midőn a Barackos Béka kocsmá előtt sétálgatót Jon Anderson kedvesével. Annnyira meghatotta a bentről kiszűrődő kelta népzene, hogy rájött: erre ők feleségével csuda jól tudnának danolni. Oszá úgy lett. A múltkor Toltec lemezén a Yes-nél az őserdők misztikus világába kalauzolt el, most pedig kelta szíve dobogott egy nagyot. Persze régóta érhetett ez a dobbanás, mert mint írja, noha ő Észak-Angliában született, az apai ág skót, az anyai pedig ír vérvonalat adott örökségül.

A lemez alcíme: Egy új Írország dalai, mely ismét egyesült nemzetet feltételez.

Noha a felvételek Kaliforniában - részben a Frog'n'Peach kocsmában készültek, szó sincs amerikaizásról. Az, hogy a felsorolt harminc zenész egész életében csak autentikus népzenei játszott, az biztos. A rock hangzásnak a közelébe sem keveredik a zene. Csak úgy húznak a hegedűk, szól a fuvala és csilingelnek a mandolinok. A dob is csak egy nagy sörpocakra felakasztott tam lehet. Kifogyhatatlan kincsébánya a kelta népzene. Még jó, hogy visszaköszön-

nek az ismert sémák és ritmusképletek, de hát ettől olyan vérbő és tiszta egyszerre.

Egyetlen dolog zavart eleinte a lemezen: maga Jon Anderson... Pontosabban a túlságosan kristálytisza hangja. Ami jó a Yes-nél, nem biztos, hogy illik a füstös kocsmák hangulatához. De ez csak egy sztereotípiát volt, hogy valami rekedtes, whiskey-marta torkot vár az ember a kelta népzenehez. Mára kifejezetten tetszik, megszoktam Anderson és Andersonné énekét. (Majd szavalhat neki Burnst öregségére imígyen: „Jon Anderson, szívem Jon...”.) A lemez slusszpoénja, amiért Anderson sokoldalú tehetségét illeti dicséret: a Promise Ring zenéje nem igazi népzene, hanem dicső Jon-nak szerzeményei egytől-egyig.

Hangulatos, boldog lemez a kelta zenék szerelmeinek.

BAELAGAE

BOSTON: Greatest Hits

Sony

Mindenkinek vannak fátyolos elképzelései, álmoképei bizonyos vágyott helyekről, személyekről, dolgokról. Aztán ezek a legtrikább esetben találkoznak a valósággal. De vannak kivételek. Így jártam én például Prágával. Pont olyan jó volt, mint amilyennek képzeltem. (Na ja, ha az ember az U zlateny tigrában még, az azóta megboldogult Hrabállal is találkozok...).

Aztán volt egy olyan elképzelésem is évekkel ezelőtt Amerikáról, hogy ott a rock rádiók még mindig sok Boston nótát nyomnak. Aztán amikor kijutottam kiderült, hogy tényleg.

Az igényes válogatásnak az lehet az alapja, hogy tavaly ismét turnézott a Boston Amerika-szerte, kortársaihoz hasonlóan és velük együtt (Foreigner, Peter Frampton, REO Speedwagon, Styx). A csapatot persze nyugodtan lehetne Tom Scholz egyszemélyes cirkuszának nevezni, hiszen önálló stúdiójába lassan feleslegesnek érez bárkit is meghívni, az összes hangszereket ő játssza a két bónuszotán.

A nyitó, Tell Me-re odaengedte a múltkor lemez szintén remek torkú énekését, David Sikes-et, és szól is a nótá, amúgy bostoniztikus vokálokkal és tisztasággal, mint az ágyú. Hiába, ebben verhetetlen Scholz mernök úr. A Higher Power, mely két változatban is szerepel az anyagban, bár részben Sikeres szerzemény, a régi harcos, Brad Delp-et is köszönti a mikrofonnál. A Higher Power a függőségben

szenvedő, de azt legyőzni képes embere-kért szól, a Bostonhoz képest meglepően vastag gitárral. (A másik verzió a kicsit puhább, finomabb.) Aztán itt van az amerikai himnusz is a la Tom Scholz. Ezt Hendrix óta mindenki kötelességének érzi feldolgozni. Itt legalább lett egy kis Boston íze, egyébként elég felesleges. A válogatás viszont nagyon igényes minden tekintetben. Jó és arányosan szerkesztett, nagyot szól és a borító sem valami odavetett fércmunka. Méltó emléket állított eddigi munkásságának Scholz papa.

HEIDRICH

LOU GRAMM:

I Wish Today Was Yesterday

Success/Stereo

Lényegében az is elég lenne információként, ami - ha nem is bő lére esztve - a CD borítón olvasható. Lényege, hogy (Lou, született Louie Grammatico) 1970. júliusában Paul Curcio producer tanácsára Poorheart nevű csapatával stúdióba vonult, ennek a sessionnak állít emléket a kiadvány. Ha a lemez csupán az énekes eredeti nevén jelent volna meg, nincs ember, aki megmondaná, hogy Louie azonos a későbbi Foreigner frontemberrel, annyira más a zene, de Lou hangszíne is. És az a vicc, hogy nem is rosszabb, mint a később tapasztaltak! A kevésbé fiatal korosztály még emlékezhet a '60-as évek végének legendás csapatára, a Vanilla Fudge-ra, amelyek olyan zenészeket adott a világnak, mint Tim Bogert énekes/bájos és Carmine Appice dobos. Mintha őket hallanánk, és hogy a beazonosítás még félreérthetlenebb legyen, beemelték a programba a Vanilla egyik felejthetetlen sikerét, az "I Can't Make It Alone"-t is. Az sem lehet véletlen, hogy annak társszerzője - mint a CD többi feltételének is - Curcio. Így már minden mindennel összefügg. Az 1970-ben feloszlott Fudge utódját vélte megtalálni a producer/szerző és látta el zenei anyaggal. Ki tudja miért, de a Poorheart röviddel a stúdiómunka után feloszlott és Gramm, akinek hangja itt még meglehetősen hasonló Bogterére, először a Black Sheep, majd a Foreigner tagjaként vált ismertté. Következtetés: kis túlzással, egy ki nem adott Vanilla Fudge lemezt tartunk a kezünkben.

CAPTAIN COOK

STONE THE CROWS: Stone The Crows

Repertoire Records/Stereo

Inkább „Visszatekintőt” írnek... 1969-1972 között négy nagylemezzel tette le névjegyét a soul alapokon nyugvó hard rockot játszó STC. „Kövezd meg a varjúkat!” - kiáltotta Peter Grant, a Zep legendás menedzsere, amikor először meghallotta a Power néven futó nagyszerű skót bandát. Egy szó, mint száz, az alapító tagok: egy hölgy és négy férfi külsőre nem volt épp „matyóhimzés”. Az énekesnő Maggie Bell arcát mintha baltával formázta volna a teremtő. Csontos, szögletes vállai sem a milói Vénuszt idézték. Színpadon viselkedése helyenként ordenáré, és „belesvödör” énekhangja is kiköpött Janis Joplin volt. Mellette a basszeres-énekes Jimmy Dewar, amint dalra fakadt, az ember David Clayton Thomast kezdte keresni. Ahogy a Raining In Your Heart-on éneklük, mintha a két szexiális amerikai énekművész soha létre nem jött duettje hangzana el. A pompás gitáros Les vagy Leslie Harvey, Maggie régi zenésztársa volt, amúgy a szenzációs Alex Harvey énekes-gitáros-zeneakarvezető öccse. A Blind Man című bluesos tradicionális dalt Josh White nyomán interpretálták ketten. Maggie énekét Les akusztikus gitárral kísérte csupán, mégis hihetetlen energia árad a felvételtől. És amikor az egész banda beindult...?! John Lennon Fool On The Hill-re elé zenei intróként Etta James blues-balladájának, az I'd Rather Go Blindnek dallamát citálták.

John McGinnis organista-zeneszerző tartozott még az eredeti csapathoz. Grant névötleme nyomán még egy személyi változás történt: dobosnak Colin Allent, Zoot Money és John Mayall egykori ütőst szerződtették. Az eredeti vinil-lemez B-oldalán az I Saw America című bő 18 perces „ópusz” volt, amely az együttes első Államok-beli úti élményeit összegzi zenében. Ez a bemutatkozó album és a következő Ode To John Law (szintén kiadásra került CD-n) azonos összeállításban készült. A közvélemény által legjobbnak tartott Teenage Licks 1971-ben Ronnie Leachy billentyűssel és Steve Thompson basszerossal készült. Aztán 1972 májusában egy zárlatos mikrofon kioltotta Les Harvey életét. Maggie jelenleg Rotterdamban él és még mindig énekel. Amúgy meg nagyon jó, hogy a Repertoire cég jóvoltából újabb nemzedékek ismerkedhetnek meg ezzel a nagyszerű zenekarral és muzsikájával.

DICK THE CROWS

AMON DÜÜL: Psychedelic Underground

Repertoire/Stereo

Ahogy a VdGG legelső anyagát, úgy az Amon Düül első korongját is a francia kiadó jelentette meg, s szintén először vehetik kézbe most már CD-n. Az Amon Düül

viszont nyilvánvalóan pszichedelikusabban elszállt, mint a VdGG. Köszönhető ez annak, hogy koxosabbak e lemez készítése során, mint a VdGG egész pályafutása alatt összesen.

Formátum: a lemez eredeti borítóját csak külön lapon egészítették ki egy kis történettel. Ezzel sem bontották meg (a néhai zenészek kérésére is) annak egyensúlyát és azt a mítoszt, ami kialakult körülöttük. Bár szerencsére, két korábbi fotóval illusztrálták a tagok néhai önmagukat. A Düül '67-től szerveződött Münchenben, az egyik legkonzervatívabb szellemi hagyományú német városban (igaz, a nagy újító szobafestő is itt vetette meg lábát). A Düül a kelet-ről érkező, angolszász szürőn átjött, modern kommunaelet meghonosítói közé tartozott az NSZK-ban. Nem azzal volt a baj a „közlemény” szerint, hogy össze-vissza nyitott kapcsolatokban élnek, hanem hogy ezt nyilvánosan vállalták. Ennek következtében a bajor hegyiparasztok mentalitásával megáldott népeknek belendült a fantáziája és mítoszt építettek az Amon Düül köré.

A mítosznak még annyi valóságalapja volt, hogy az Amon Düül tagjait meghurcolta a hatóság a kábítószeres ügyekre hivatkozva, de valójában az erkölcsi ítéletkezés játszott szerepet a hatóság ellenük irányuló magatartásában. Emellett pedig elég erős politikai bírálatokat fogalmaznak meg (bár a későbbi Amon kevésbé szellemesen és direktbben tette ezt) a fennálló, képmutató kormányzattal szemben. A most, mind ez már akkor történt, amikor a „68-asoknak” be kellett látniuk, hogy gyors változások nem történhetnek a nyugat-európai politikai ideológiai rendszerben (sem).

Az Amon Düül, mint tudjuk, kettő periódusra van felbontva, a második csak gyenge imitációja ennek az elsőnek, mely két fontosabb lemezt jelentetett meg, s abból is ez a jobbik. Világuk a korai Hawkwind-hez és távolabbról a Barrett-es PFloyd-hoz hasonló. Ezeknél azért jóval ritualisabb, törzsiabb a zenéjük, magyar viszonylatban az erőszakosságától megfosztott VHK-hoz közelítve.

E lemezükön három hosszabb tétel van (két nyolc perc körüli és egy tizenhétperces), melyek így is a rövidebb tételekkel egy összefüggő rendszert képeznek. A történet (mely kicsit a német mondavilágot is idézi), valahol a magos hegyek tövében játszódik (lásd Bajorország) és ironikusan, picit bugyután (de hát a német humor már csak „ilyen”) pozitív utópiában beszéli el Strömel lányka esetét, aki barátaival igénybe veszi Dila boszorka segítségét, hogy megtalálják a paradicsomnál is szebb Sandosa kertjét. A boszorka egy varázsszert itat velük, amit savanyúnak ízeltek, de amitől „MINDEN más lett, még azt is érezték, hogy lábuk alatt a moha lélegzik”. Ekkor egy olyan társaságba keveredtek, ahol mindenki táncolt, énekelte és zenélt (ott volt Ruben és a Lökösök - F. Zappák álneve - Lennon és Tiny Tim, a KI is és néhányan az Amon Düül-ből) és ettől kezdve mindig itt akartak lenni, s már a varázsszert sem érezték savanyúnak.

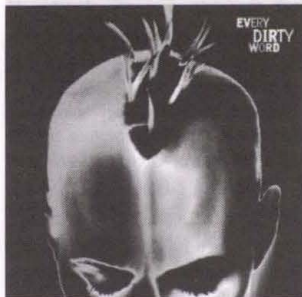
„Aki nem hiszi - fejeződik be a történet -, annak Mama Düül küld egy szerrel átítított cukorkát.”

Ez Hoffmann meséje...

JACK

MOLLIES REVENGE: Every Dirty Word

Warner

Molly bosszújától ments meg Uram minket! Szabad átiratban ekképpen is könyöröghetnénk a tagokat ábrázoló fotó nézegetése közben. Aki még nem tudná, annak elárulom, hogy a Molly Bosszújában két hölgy is közreműködik (Yvette - ének, gitár és Lisa Wagner - cselló), ráadásul ők számítanak a vancouveri csapat legextravagánsabb tagjainak. Egyikőjüknek mohikántaréja van és több helyen is ki van fúrva a feje, hasonlóan piros hajú kolléganőjéhez. Azért a többieket, vagyis a három urat sem kell sajnálni.

Ezek után a meglepetés erejével hat zenéjük, mivel nem is annyira agresszívek, mint azt megjelenésük alapján várnánk. Legkönnyebben azzal tudnánk elintézni őket, hogy a The Cranberries rockosabb verziói. Jobban beleásva azonban magunkat a számokba, hamar kiderül milyen stílusok is voltak hatással Molly-ékra. Elsőként az angol punkot érdemes megemlíteni, majd a dallamos rockzenét, és csak ezt követően beszélhetünk az alternatív, a grunge és indie elemekről. Mint már fentebb utaltam rá, Lisa személyében egy cselló stílusát köszönhetünk soraikban, ez pedig komolyzenei hatást kölcsönöz a tizenhárom nótának. Érdekes megközelítést választottak érzelmeik kifejezésének, mellesleg nem is akárhogyan teszik. Yvette hangja igen erőteljes, és akár Alanis Morissette-tel is kiállhatna egy énekpárbajra.

Saját számaik mellé egy feldolgozást is felpakoltak bemutatkozó albumukra, ez pedig nem más, mint a The Kinks 1970-es nagy slágere, a „Lola”. Igaz, hogy nem egy „You Really Got Me”, de ez is van olyan jó, főleg Molly-ék előadásában.

Az „Every Dirty Word” hangzásáról pedig csak annyit, hogy a producer bizonyos Rick Parashar volt, kinek hozzáértéséről tanúskodnak az Alice In Chains, a Pearl Jam és a Blind Melon egyes lemezei.

- BÁNFALVITATHATATLAN -

PENNYWISE: Full Circle

Epitaph/HMK

Soha nem érttem, hogyan bírnak ezek a punk zenekarok ebből a néhány témából annyi dalt megírni anélkül, hogy ismételnék önmagukat. A kérdés máig várja a megválaszolást, addig pedig elkönyvelem X-Aktás ügynek.

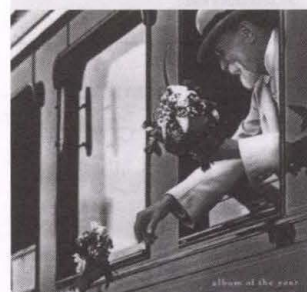
Mert végük példának okáért a kaliforniai Pennywise-t. Az aktuális albumukat indító „Fight Till You Die”-nél belesapnak a hurokba, és egyetlen szusszanás nélkül, a legvadabb lendülettel darálják végig tizen-négy számukat az ötven perc alatt. Még csak egy szám erejéig sem pihennek meg, a szélvihar hozzájuk képest enyhe szellő. Ugyan különbséget lehet tenni a vágatás, dallamos hardcore tételek között, de azért az ötödik-hatodik dalnál már csak kezdnek összefolyni a dolgok. Annak ellenére, hogy a Pennywise a The Offspring mellett a legtehetségesebb MelodyCore csapatnak számít. Tegyük hozzá, nem alaptalanul. Kevesen tudnák ezt utánuk csinálni, és nem a technikai tudáson van a hangsúly, hanem a mentalitáson, az életérzésen.

A „Full Circle”-nek mindazonáltal egy szomorú kötelessége is van, mivel a számokat Jason Matthew Thirsk (1967-1996) emlékének ajánlják, mi több, a „Bro Hymn Tribute” című dalt (mely egyébként magasan kiemelkedik a többi alkotás közül) kimondottan neki írták. Thirskről tudni kell, hogy a Pennywise basszusgitárosa volt, de tavaly kirakták a zenekarból, és ez annyira elkésécskítette, hogy öngyilkos lett.

- BÁNFALVIDÉZŐ -

FAITH NO MORE: Album of the Year

Slash Rec./PolyGram

Ezúttal már óvatosabb voltam. Nem formáltam tüstént véleményt, mint legutóbb a King for a Day... lemez kapcsán, hanem hagytam „levegőzni” az anyagot. Voltaképp meglepett, hogy erre egyáltalán szükség van, mert a nyilatkozatokból arra lehetett következtetni, hogy ez az anyag még a King... lemeznél is befogadhatóbb lesz - nem mintha azzal e téren bármilyen gond lett volna. Így egy slágeres Év Albumára számítottam - nincs hát mit csodálkozni azon, hogy megrökönyödtem a hallottakon.

Van ugyanis egy találobb jelző is a lemezre: az elvont. Pattonék megtartották a jellegzetes FNM hozzávalókat, mint a kifinomult ritmusok, egyszerű, ám igen súlyos riffek, keleties beütésű harmóniák és dallamvilág, ám a nóták messze állnak a könnyű befogadhatóságtól. Ez csak olyan szempontból gond, hogy az átlagos hallgató a cím láttán nem feltétlenül ilyen várakozással kezdi az ismerkedést, s könnyen előlöntheti a csalódottság. A Strip-search majdnem Dead Can Dance-szerű, sötét dobgyépei és szintimenetei, a Naked... riffjeinek idegborzoló kromatiká-

ja nem az a tipikus elsőre ható megoldás. Itt ugyan hiába is keresnénk a Digg'n' the Grave örökösét, még csak hasonló koncepciójú nótát sem találni a lemezen. Négy-öt hallgatás alsó hangon is szükséges ahhoz, hogy az ember dúdolni kezdjen magában valamilyen dallamrészletet.

Nem érdemes ácsingózni a King for a Day... változatos, izgalmas hangszerelési megoldásai után sem, az Év Albuma e tekintetben jócskán elmarad elődje mögött. Az alapjában véve izmos megszólalás itt sokkal szimplább, egyedül Roddy Bottum billentyűi kapnak néhol a szokottnál tágabb teret - ilyenkor a hallgató felkaphatja a fejét, mert a srác nem éppen tehetségtelen izgalmas betétek kredálásában.

Szívesen írtam volna valamit John Hudson-ról, az új gitárosról is, csak hogy nincs mit. A FNM nem éppen szólócentrikus csapat, a riffeket meg, mint az kiderült, Billy Gould basszeros is egész jól tudja játszani. Úgyhogy mióta Big Jim Martint kirúgták, énmiattam akármilyen ott gitárral a nyakában, egyéniséget ugyan föl nem fedezték.

Egy szó, mint száz, fölfedezni való, érdekes anyag az Év Albuma, kár, hogy két jobb FNM lemezt is lehet találni nála - mert a King... változatos, agresszív, ám dallamos súlyosságával, a The Real Thing pedig elementáris lendületével és egyéni gitárjátékával üti felül. Viszont ha el tudsz tekinteni mesterségesen gerjesztett várakozásaidtól, egész jó kis lemezre tehetsz szert vele.

FEHÉRTOMO

SLAUGHTER: Revolution

CMC/B.M.G.

Az utóbbi néhány év nem tartozott az amerikai Slaughter legsikeresebb időszakai közé. Minden a dallamos hard rock hátterbe szorulásával kezdődött, aztán Tim Kelly gitárosnak adódtak drogproblémái. A Mark Slaughter (v.g.) és Dana Strum (b.) vezette négyesfogat mégis töretlenül folytatja, maig az eredeti felállásban.

A tavalyi „Hard Times” minialbumhoz hasonlóan a „Revolution” is a lehető legnagyobb csendben jelent meg, holott egy ilyen produkció sokkal nagyobb beharangozást érdemelne meg. Ezzel el is áruktam, hogy a Slaughter ezúttal sem adott okot a csalódásra. Az album tizenhárom dala arra enged következtetni, hogy a srácok jobban együtt vannak, mint eddig valaha, és a „Revolution” felveszi a versenyt bármelyik korábbi munkájukkal. Nem tesznek semmi újat az amerikai ízű, dallamos hard rock által megteremtettekhez, de hát nem is ezt kell nézni mindig. A zenekar muzsikájára a '80-as évek felfogása, megközelítése nagyon rányomja a bélyegét, és azt akarva

sem tudnák levetkőzni. Ámbár ahogy a színes lemezborító, a csillogó ruhák, na és persze maga a zene is bizonyítja, az együttes még inkább beleásta magát a '70-es évek gondolati- és zenei világába. Az „American Pie” című nyitónótát akár a glam rock királya, Marc Bolan is írhatta volna, akárcsak a „Stuck On You”-t. A „Rocky Mountain Way” ugyanakkor egy újabb kapocs a múltba, hiszen ez egy The Eagles feldolgozás. Az olyan számok, mint a „Tongue n' Groove”, a címadó „Revolution”, az „I'm Gone”, vagy a füledet hangulatú „Can We Find A Way” a tipikus Slaughter-jegyeket hordozzák magukon, kedvében járva a zenekar rajongóinak. Nem kevésbé szimpátia növelő a vonósokkal díszített, klasszikus ballada, a „Hard To Say Good-Bye”, illetve az album csúcspontjaként értékelhető „Heaven It Cries”.

Az ilyen inséges időszakban meg kell bécülni a még létező, vérbeli hard rockot játszó előadókat. A Slaughter közéjük tartozik.

Internetes nosztalgia vonal = <http://www.members.aol.com/eye2eye/index.htm>
- BÁNFALVIDGÁTOR -

FISHBONE 101: Nuttasaurusmeg Fossil Fuelin' The Fonkay

Sony

Amikor beszélgetések alkalmával szóba kerül a Fishbone, elsőként mindig hosszú lemezcímeik (pl.: „Give Monkey A Brain And He'll Swear He's The Center Of The Universe” phú!) jutnak eszembe. Csak aztán az, hogy ez a hét nígga fickó valódi élő legenda a szakmában, a funk úttörői ők.

A Fishbone-nal kapcsolatban semmin sem szabad meglepődni, így a legnagyobb természetességgel kell fogadnunk azt is, hogy egy dupla válogatást dobtak az emberek közé, közel 150 perces játékidővel. Azt már csak halkan teszem hozzá, 36 számmal, vagyis a Rock Collection babérjaira kívánnak törni.

És hogy miért éri meg beszerezni ezt a maratoni kiadványt? Nyílt titok. Az egyes sorszámat viselő discen felsorakoznak a lehető legnagyobb slágerek, így a „Bonin' In The Boneyard”, a „Party At Ground Zero”, de furcsa mód a hardcore-os hangvételű „Swim” kimaradt. Lehet, hogy elfelejtkeztek róla? Na ne szürkélódjunk.

Szempontunkból a kettes disc sokkal nagyobb jelentőséggel bír, mivel ez tartalmazza az igazi ritkaságokat. Többségében olyan számokról van szó, melyeket még '83 körül Madame Wong's China Townjában és más kisebb Los Angeles-i klubokban játszottak. Tehát ezeket a dalokat akár a Jurassic Parkban is kiállíthatnák. Míg erre nem kerül sor, addig ők

összegyűjtötték ezen a kompiláción. Vanok nóták, melyek csak bakeliten voltak hozzáférhetőek, de olyanok is, amik kimondottan csak kislemezekon találhatóak meg. Ezen kívül helyet kaptak remixek, átírt verziók, demófelvételek, illetve amikről még a ritkaságok gyűjtőinek is elcsúsznak a nyála.

Ez mind szép és jó, de a Fishbone 101-t nem ismerők kedvéért illendő lenne bemutatni a zenét is. Nos a színesbőrű hetek gyűlekezete saját bevallása szerint a skapunk-funk-rockot alkotta meg, mely esetenként átmeleg jazzbe, reggae-be, nagy ritkán hardcore-ba. Közben pedig fittyet hánynak mindenre és mindenre, szóra-koznak.

Éjjel-nappali mókavonal az Interneten = <http://www.sony.com/Music/Artist-Info/Fishbone>

- BÁNFALVIDGÁTOR -

JEWEL: Pieces of You

Warner

Nem tartozik szigorúan a rock kategóriába Jewel, mégsem érzem, hogy fölösleges lenne egy pillantásnyi esélyt adni nekik e hátsókön. Mert lehet az ember szikár rocker, vagy kifinomult, értelmiségi és progresszív, néha pont ilyen zene kell a léleknek. Csöndes estén, mikor nincs kedved sörözni, vagy vig társaságot vendégül látni, esetleg elfáradtál a napi munkában, és zsigereid feszültségét levezetni vágyod, végigdőlve a pamlagon. Ezekre a pillanatokra áll ott készenlétben a Pieces of You.

Hogy hová helyezd a polcon, hogy kezded mindig tévedhetetlenül találd rá a megfelelő alkalmat? Talán a Tracy Chapman CD-id mellé, nem túl messze a Cranberries lemezeiktől. Mert a Jewel név voltaképpen Jewel Kilchert takarja, aki egy gyönyörű, fiatal szőke hölgy. Nagy pirospont jár neki már csak azért, mert minden dalt maga írt - nem olyan nyilvánvaló módja ez lemez megjelenítésének, mint hinné az ember -, s emellett még költő is. A borítóra bónuszként néhány versét is rányomatta - ítéld meg magad, mit tartasz befogadhatónak belőlük.

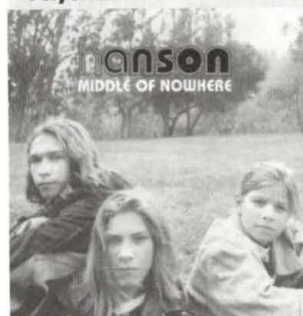
Jewel a szinte suttogóan finom, légies dalokat akusztikus gitárkísérettel adja elő. Egynemely dalban ezt zongora, ill. basszusgitár színesíti. Hangja egyszerre idézi Tracy-t és a Cranberriest, bár ezek markáns stílusához hasonlatos karaktert még nem sikerült kialakítania. Ehelyett kislányos orgánnummal igyekszik szimpatikussá válni. Ízlés dolga, de hosszú távon az egyéniség jobban kifizeti magát.

Mélyértelmű beszélgetések hátterének, elalváshoz, vagy plafonra merengéshez ideális muzsika ez. Ha gyakran süppedsz efféle hangulatba, ne habozz: nem fogsz csalatkozni.

FETOMO

HANSON: Middle Of Nowhere

PolyGram

A pokolba is. Három kiváltak volna a Kelly Familia Kft.-ből? Kísérteties a hasonlóság a két család között. Mert hát a Hanson is egy családi vállalkozás, három testvérből, sehol az apuka, sehol az anyuka. Idővel még ők is kibővíülhetnek, de egyelőre elegendőnek vannak ennyien is. Ráadásul dobosuk a kis Zac olyan pimaszul fiatal, hogy hozzá képest a Steve Vai által felfedezett, mára már felosztott és tizenhétéves átlagéletkorú Bad 4 Good tagjai szabályosan felnőttek ennyien is.

Talán azért ez az ellenszenv a Hanson iránt, mert egyből az első kislemezükkel, a „MMMBop”-pal meghódították Amerikát, és Európa még csak most következik. Persze, ha megérdelek, miért is ne?! Márpedig legyünk igazságosak és jelentsük ki, hogy megérdelek. Igazán sok tartalom nincs a tizenkét szám mögött, viszont jól meg vannak írva, a hangszereléssel sincs probléma, mint ahogy az előadással sem. Más kérdés ki mennyire rajong a szó szoros értelmében vett kommersz, slágerez zenéért. Ilyet még nem pipáltam! Tudniillik képtelenség eldönteni melyik dalukból lesz a következő nagy sláger. Kivétel nélkül az összes művük egyformán esélyes, mégis biztosra veszem, hogy a „Where's The Love” és a „Yearbook” közül fog kikerülni a győztes.

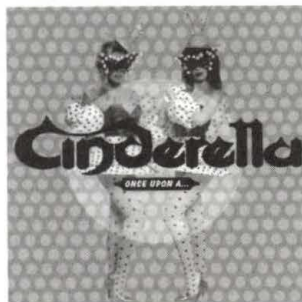
És, hogy mégis mi jellemző a Hanson zenéjére? Előszerelettel nyúlunk vissza a '70-es évek hagyatékához, többnyire ezt ültetik át a '90-es évek felfogásának megfelelően. Alapjaiban véve még rockzenét játszanak, de már szerepelnek poposabb részek is. Lehet, hogy mégis rockonságban állnak Kelly-ékkel?

Egyébként pedig nem is olyan rossz ez a név. Ha majd felnőnek és megtapasztalják, mennyire nehéz is az élet, könnyedén változtathatják nevüket Marilyn Hansonra és kiénekelhetik feszültségeiket. Remélem gyerekek, erre nem kerül sor!

- BÁNFALVIFJONG -

CINDERELLA: Once Upon A...

PolyGram

- Ezek még élnek? - meredtem a lemezborítóra elképedten, mikor megkaptam az anyagot. Csak tüzetesebb szemlélődés után derült ki, hogy válogatáslemezről van szó, amit végül is bárki kiadhat, akinek elég nótája van, és éppen nem jut eszébe semmi piacképes ötlet - a dolog izgalmas része ezzel meg is volt lőve.

Régi kedvenceinkre rossz idők járnak - idestova már vagy hét éve. Akkortájt váltottak klasszikus hard rockból country-ba, osztatlan nemtetszést keltve ezzel az amúgy eléggé népes és lelkes Cinderellarajongótáborban. A két korszak egyébiránt nem üt el annyira egymástól, mint azt pusztán a műfaji besorolásból vélni lehet - Tom Keifer iszonytató erejű, reszelős torka és a kissé AC/DC-re hajazó riffek mindketőben az alapértéket jelentik. Más kérdés, hogy jelenleg megélni egyikből se lehet.

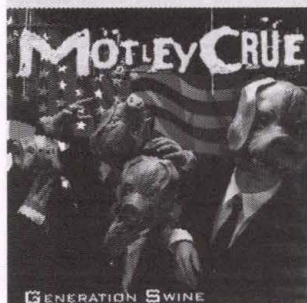
Addig is, míg a közönség kegye megfordul, itt ez a válogatás, mely a csapat teljes munkásságát mintázza. Megtalálható természetesen az összes nagy sláger és klipnóta, amit valaha is hallani-látni lehetett, s ezek mellett jó néhány nem túl nyilvánvaló, ám annál lendüleesebb dal, ami kellemes meglepetés a maguk idejében rengeteget szerepelt slágerektől már behányó rajongóknak. Itt van az igencsak „éjszisi” Hot and Bothered is, amit eddig csak filmzenealbumon lehetett elérni, s néhány régebbi stílusú, eddig kiadatlan, de hallgatható nóta.

Kár, hogy a hosszú lemezkiadási periódus, valamint az átgondolatlan stílusváltás miatt ez a kitűnő banda kikopott a zenei életből. Tönnak nagyon jól áll, amit csinál, kevés nagyobb torok van nála a rockscenában, a dekonjunktúrával viszont láthatóan nem tud mit kezdeni. Ez a válogatáslemez talán arra elég, hogy időt nyerjen, s végképp el ne feledje mindenki, hogy volt valaha egy Cinderella nevű csapat is a Földön.

EFTOMO

MÖTLEY CRÜE: Generation Swine

Warner

Vince Neil visszatérése nem is annyira, mint inkább John Corabi kiválása sokunknak rosszul esett. Mert bármennyire is a legsikerlenebb album volt a '94-es „Mötley Crüe”, az képezi a Los Angeles-i szedett-vetett társaság eddigi munkásságának csúcspontját. Ezen teljesítménye alapján Corabit méltán sorolhatjuk a legnagyobb rocktörkők közé. Az viszont kétségtelen, hogy a Mötley Crüe Vince-szel teljes csak.

Egy ilyen lépés után az ember azt várna, hogy Tommy Lee-ék visszatérnek saját gyökereikhez. Ez részben meg is valósult, de csak a „Dr. Feelgood”-ig nyúltak vissza. A „Generation Swine” tehát keve-

réke az előző két Mötley lemez bámulatos hagyatékának. Tipikusan az a fajta muzsika, amiben benne van minden, ami vad, ami tiltott, és amitől igazán erőszakos a rock 'n' roll. Zenéjükben az életvitel keveredik a kreatív anarchiával és a szabadsággal. Az előre beharangozott gótikus/indusztriális kísérletekről letettek, bár a Skinny Puppy-s Dave Ogilvie sokat segített nekik a számok végső formába öntésében.

A nóták a lehető legválogatosabbak. Beleköszthetünk a Crüe érzelmesebb ízebe a „Glitter”-ben, a „Rocketship”-ben, vagy a „Brandon”-ban. Utóbbit Tommy Lee dobos írta fiának, és így az egészet ő is énekli. És ha már a gyerekeknél tartunk, érdemes megemlíteni, hogy az albumot indító „Find Myself”-ben Nikki Six kisfia, Gunner Sixx kiabálja nagy átéléssel a destruction szót. Ha így folytatja, hamarosan a papa nyomdokai-ba léphet. Egyébként Lee és Sixx vokálokban sok helyen besegít Vince-nek, ezek közül is kiemelkedik a „Beauty”. Neil persze John Corabi nyomaiba sem érhet, de azért minden tőle telhetőt megtesz, és nincs is oka szégyenkezésre. Visszatérve a választékra, vannak kimondottan hűzós tételek is, ilyen a mellkashorpasztó című dal, a „Generation Swine”, vagy a kicsit punkos „Anybody Out There?”, személyes kedvencemről, a „Let Us Prey”-ről már nem is beszélve. Valamennyire más, de a tizennégy évvel ezelőtről átvett „Shout At The Devil '97” iparosított verziója az anyag egyik legjobb száma. Hiába, már '83-ban is megőrültek tőle, hát még most.

Bármennyire erős is azonban a tizenhárom tételű új Mötley Crüe mű, az előző lemez nem képes felülmúlni. Ettől függetlenül persze nem nagyon lesznek olyanok, akik csalódnai fognak benne, legalábbis remélem.

A Pepsi Generation után szabadon megszületett a Generation Swine, vagyis a Sertés Generáció. Sixx erről csak ennyit mond: „Mi is ugyanolyan disznók vagyunk, mint bárki más. Teréz Anyán és a Pápnak kívül mindenki disznó!”

- BÁNFALYSTENI -

KASHMIR: Cruzential

Sony

Érdekes zenét rejt a dán trió CD-je. A „Vote 4 Dick Taid” c. nyitódaluk egyenesen felhívás táncra, gyökereit ugyanúgy kereshetjük a folk - mint az underground gitárzenében. Jó kis kántálás rondónak indul, a végén már zúz a gitár is kegyetlenül, életet lehel az emberbe. A továbbiakban az alternatív vonal válik meghatározóbbá, amennyiben a Pearl Jam, vagy a néhai Kurt Cobain munkássága nevezhető ma még alternatívnak.

Kasper Eistrup gitározik, énekel, írja a dalokat és a szövegeket, a basszusgitáros Mads Tunebjerg és a dobos Asger Techau néha analóg szintin, zongorán és mellotronon is játszik, így osztják meg a tennivalókat. Nem elveszett figurák. A lendület néha alábbhagy, hogy aztán visszatérjen, közben kedves kis szomorkákat (Gloom) és stílusgyakorlatokat is (blues, stomp) hallhatunk rockzenébe ültetve. A „Prawn's Blu-

es” minimalizmusáról, beindulásairól, a helyenként üvöltő énekesről felváltva ugrik be a John Spencer Blues Explosion és a Nirvana neve, míg a „Could We Kill Fred?”-ről a They Might Be Giants vagy a Pearl Jam. A „Vitalogy”-n volt ilyen bazári változatosság. A Vedder és Cobain ízeiken túl, a „Stand” ereszkedő ének dallamai a Cake nevű amerikai bandát idézik, és az egészen valahogy nyomot hagyott az R.E.M. szellemisége is (Dring, Bring Back Superman). A szövegek elszállt fantáziadumák, sőt néha halandzsák, repülésről, sztiárságról, képzelt felhőkről a verőfényben, a hatvanas Victoria üldöző szerelméről, paranoiáról és eufóriáról és valakiről, aki sohasem unatkozik, ha nincs más, hát a halakkal beszélget a nappaliban. Humornak paranoiás, paranoiának humoros: „...in this TRAVELOGUE I went nowhere, but my brain was always in the air... out somewhere, since the day I heard the 'dring' I never left the chair...”. Olyan, mintha pontosan tisztában lennének a hatásával, nem veszik halálisan komolyan, de azért verből, szívből jön. A kevés egyéni íz ellenére is kiforrott a produkció. Garancia erre Ron Saint-Germain neve, ő istápolja a Kashmirt, vagy Bob Ludwigé, aki dolgozott már a Pearl Jam-nek (No Code), az R.E.M.-nek, és többek között Stingnek is a Gateway nevű portlandi „kuckójában”. Ezek az urak, valahogy mindig tutira mennek, nem szeretnek szarba nyúlni.

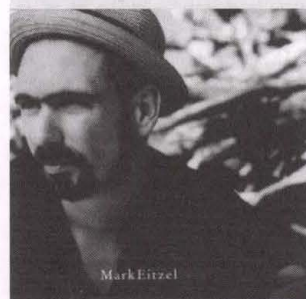
Az egészről csak azt nem értem, miért kellene a multikiadónak német-, belga-, holland-, svéd- és mint esetünkben, dán-amerikai csapatok, mikor olyan zenekarok vannak Északon kis kiadónál, mint a finn Värttina, a svédéknél a rhythm&blues világzenével keverő, bődületesen jó Urban Turban, vagy a Ritual a progresszív színterről, et cetera. Mivére ez a nagy Amerika-imádás?

Mit mondanék még, az ötvenkét perc „hiba” nélkül el volt töltve, de nem vittek el sehova, és nem is hagytak ott igazán sehol...

- LUKA -

MARK EITZEL: West

Warner

Mark Eitzel-ről nem sokat tudunk, volt egy American Music Club nevű bandája 1983 és 1994 között, volt hét lemezük, ennyi. Most szólóban próbál berobbanni a köztudatba, barátai kis segítségével. Nálam eddig bevált a „West” projekt, ha gyorsan el akartam jutni a mély alvás, a delta-fázis állapotába... Pedig a lemez társszerzője Peter Buck az R.E.M.-ből, és jelen van Mike McCready is a Pearl Jam-ből, ők természetesen gitároznak. Itt van még Barrett Martin a pszichedelikus rockzenében utazó, ellensburgi (Seattle-höz

közele városka) Screaming Trees dobosa is. Itt akusztikus basszuson, marimbán, tablán, kongán és tamburinon is játszik. Ők itt a nagy nevek, persze nagy zenészek is. Buck hozta magával Scott McCaughey-t, aki a „Monster” turné óta az R.E.M. kíségeti zenésze, sőt játszott a „New Adventures In Hi-Fi” c. lemezen is.

Nos, az a széles platformon álló, hatalmas sokaság, amely úgy általában nem kíváncsi az én véleményemre, remélem majd magára vet, ha belehallgatás nélkül megvásárolja a lemezt. Nekem a „New Adventures In Hi-Fi” c. lemez első fele nagyon tetszett: a nyitódal, (a) „The Wake Up Bomb”, az „E-Bow the Letter” vagy a zseniálisan „bezavart”, „Leave”, a második fele már unalmasabbnak tűnt. A „West” úgy indul, mintha csak folytatná azt az unalmasabb, második felet. Gyenge nyitódal, aztán egy lendületesebb nóta (Free Of Harm), egész süti, majd két lassúbb, de élvezhető dal, a „Helium” és a „Stunned & Frozen”, de már lebecsülik a fej. A hatodik, kislemeszlágernek kikialtított „In Your Life” közben még horkantok egy utolsót, aztán delta-fázis. Ha lehet hinni a CD belső borítójának - és miért ne -, akkor Eitzel és Buck három nap alatt írták meg a lemez dalait, olyanok is. Nyugisak, unalmasak, „slágerírás” terén a Hootie And The Blowfish és a Counting Crows is többet tud, pedig hát...

A hangzás, hangszerelek vérprofi, csak a dalok klasszissokkal múlják alul az R.E.M., Pearl Jam színvonalat, akkor meg minek ez a felhajtás. Egy cinveder kávé kellett, hogy egy csütörtök délután végre meghallgassam a teljes lemezt, de nem hatottak meg Eitzel „régí fényképei”, sem szavai „életről és halálról”. A hangja sem bűvöl el, pedig remek énekes. A „Stunned & Frozen”-ben bizonyítja ezt igazán. Talán, ha kilenc napot szántak volna a tizenkét dal megírására, akkor most azt mondanám hoppá, de nem. Az elmúlt évben egy fantasztikus, új(!) albumot hallottam, ebben a tipikusan amerikai felelektrikus, félakusztikus, gazdagon és bátran hangszerezett felfogásban. A chicagói Wilco „Being There”-jét - ott van karc, erő, zenei álmok, gyönyörű lírák, hiteles örökség - a többi túró.

- LUKA -

WARRANT 96: Belly To Belly

CMC/B.M.G.

Hogy minek kellett ezt a 96-ot odatenni a Warrant neve után, magam sem tudom. Talán, mert ez már nem ugyanaz a Warrant, ami a '80-as évek közepén/végén volt. Persze a tagok többsége maradt, viszont zenei ízlésük változott. Sajnálatos tényező.

A Warrant akkor tért rossz útra, amikor megcsinálta a „Dob Eat Dog” lemezt, bár az azt követő „Ultrapobic”-kal még inkább eltávolodtak attól a fajta dallamcentrikus amerikai hard rocktól, ami már-már súrolta a glam határait. Akárcsak a közönség jelentős része, ők maguk is megcsömörltek tőle. Vagy csak egyszerűen aktuálisak akartak maradni, és bárminemű kompromisszumra hajlandók voltak. Nem érdemes jobban belemerülni a témába, az igazságot úgysem tudjuk kideríteni.

Az viszont biztos, hogy amerre most haladnak, nem áll jól nekik. Alapjaiban véve az „Ultrapobic”-on elkezdettétek folytatják, vagyis „alternatívodnak”, „borongósodnak”, szóval nyoma sincs az egykori party feelingnek. A Warrant '96-ra lesúlylyedti a tucatzenekarok szintjére, feladta elveit. Dalaik általában jellegtelenek, bár azért akad néhány jobb ötletük, ezek eleynészenek a tizennégy számban. Tényleg rossz írti arról a zenekarról, aminek volt már egy „Uncle Tom's Cabin”-je vagy egy „Cherry Pie”-ja. De hát ne sajnálkozunk, úgysem vezet sehova.

Egyetlen tényező van még, ami bizakodásra ad okot, mégpedig az, hogy Jani Lane-ék nem felejtették el teljesen honnan jöttek. Ha jobban odafigyelünk, örömtáncot lejtethetünk egy-két, a '80-as éveket idéző vérbeli hard rock téma felett.

A „Belly To Belly”-t egyébként Robert Oswald (1928-1995) emlékének ajánlják, a Warrant elsőszámú rajongójának. Nélküle állítólag semmi nem lesz ugyanolyan. Síralmas.

- BÁNFALVINSÉGES -

GALACTIC COWBOYS: The Horse That Bud Bought

Metal Blade

Kilövéshez felkészülni. 10, 9, 8, 7, 6... zero. A Galaktikus Cowboy-ök negyedik alkalommal hagyják el a Földet, megnyílik előttük az űr, közkedvebb szóval élve a space.

A négy kalapos asztronauta nem módosított sokat az útirányon az eltelt egy év, s a „Machine Fish” óta. Vagyis mégiscsak. Nem erőltetik tovább a metalosabb hangvételt, visszatértek abba a közegbe, ami igazán jól állt nekik. Közben pedig dalaikban érintik a politikát, a humort és a spirituálét. Azt hiszem a korábbiaknál még inkább rádióbarátabbak lettek a számaik, megőrizve klasszikus jellegzetességeiket. Amint képesek elszakadni a földi kötelezettségeiktől, azonnal örült módon házastitani kezdik az égető gitártémákat a szuperédes és ropogós, sőt popos dalszerkezetekkel. Ne húzd fel a szemöldököd, odakint minden megtörténhet, ez amúgy sem az én agyszülemé-

nyem, ők találták ki. Emberi nyelven ez annyit jelent, hogy a „Tehénhajcsárok” páratlanul cikáznak a zenei trendek között, kialakítva a maguk erősen slágerező, ám behatárolható rockzenéjét, melyet áthat a szuper erős pop energia. A progresszív, alternatív hard rock zene találkozására a '60-as évekre jellemző két-szólamú vokálakkal, az eklektikus sounddal. A Naprendszerben nem találni ehhez fogható, messzire (talán fényévekre is) kellene utaznunk, hogy még egy ilyen felfedezést tegyünk. Ezek nagy szavaknak tűnhetnek, de igazán nem nehéz felcsatolni a szármakat és velük repülni.

A mentőkabinba jónéhány túléléshez szükséges dalt pakoltak be, így többek között a punk tónusú „Media Slant”-et és a „The Buzz (Coughing)”-ot, valamint a ballada-szerű „Ribbons”-t. Az albumról kimásolt első kislemeznótában, a nehezen feledhető „Evil Twin”-ben pedig a Calvin/Huggins duó egy modernkori Everly Brothersnek tűnik.

Ha egyesek jobban odafigyelnének a „Galaktika Vándoraira”, sokkal nagyobb durranhatnának, megfertőzhetnék az egész Univerzumot.

Internetes csillagtúra = <http://www.cedarville.edu/student/s1133627/gcowboys.htm>

- BÁNFALVIDÓZÍTETT -

PROGFEST '95

Musea/Stereo

Tiszta szerencse, hogy léteznek ilyen értékesítő lemezek. Ehhez persze a trendektől elszakadni tudó, nemcsak tini-poszter sikereket remélő kiadók, szervezők és elsősorban zenészek kellenek.

Amint a címből is kiderül, egy Los Angeles-i progresszív rockfesztivál felvételéről van szó. Ezek az előadók nyíltan vállalják a zászlóra kiírt feliratot, a nézőközönség és a lemezhallgatók nagy öröme. A dupla CD-n csak úgy sorjázunk a 10-15 perces „szösszenetek”. És ezek bizony a '70-es évek hagyományainak minden megnyilvánulását felvállalják. Jó ötlet volt a szervezők részéről, hogy a világ minden részéről hívták a reprezentánsokat, sokszor egy-egy lemez tehetségeket, elkerülve így az angol-szász dominanciát.

Elsőként mindjárt itt az Ars Nova, három japán hölgy triója. Szó sincs azonban kedves tilinkozásról, a boszorkányok nagy vehemenciával esnek hangszereiknek. Instrumentális zenéjük szerzője és hangszeres motorja Keiko Kumagai billentyűs, aki klasszikus zenei képzettségéről már a nyitó, Morgan-ban tanúbizonyságot tesz. Persze bőgős és dobos társának is van mit igyekeznie, hogy felnőjenek a billentyűk vágott szemű démonához. Ez remekül sikerül, pedig a fényképet nézve még a harmincát sem érték el a leányzók.

Az első lemez szereplője még a svéd Landberk, akik már jónéhány lemezzel a hátuk mögött és egy énekesssel az előtérben érkeztek. Kontiki című szerzeményükhöz nem találtam meg a többszörösen egyenlet megoldóképletét. A Dream Dance egy jóval hangulatosabb szerzemény, míg a Time címéhez méltóan sokkal inkább tükrözi a jelen irányzatokat, mint az előzőek.

Harmadik csapat az első lemezen az olasz Deux ex Machina. Négyeszereményi

bemutatókózi lehetőséget is kapnak a találgások. Nem rosszaz, de nem ők lesznek a következő PFM.

A második CD-n a norvég White Willow kezd. Egyemezes csapat, ígéretes felállással - gondolok itt a bölcsészkarról szalajtott énekesnőre -, de még mintha nem használnák ki eléggé a hangszerek lehetőségeit. Talán a folk felé is jobban elmozdulhatnának így hegedűstül, énekesnőstül.

Az amerikai Spock's Beard viszont nagyon nyérő. Azzal a tizenhatperces opusszal remekül bizonyítják, hogy lehet ezt a zenét a kilencvenes évek szellemében, a tradicionális korlátokon belül játszani. Ők még vokálózni is hajlandók. Így nem a progresszív zenekaroknál gyakran megfigyelhető, mintegy mellékesen odavetett dallamokról van szó.

A dupla lemez gyöngyszeme azonban kétségtelenül a Solaris. És ez nemcsak nekünk, magyaroknak tűnhet így. Öröm hallani, azt az előzőleg senkinél nem tapasztalható drámaizmust, mely az évek óta várt Solaris-t köszönti. A Marsbéli krónikák tényleg egy kultuszlemezé nőhet ki magát progresszív-rock körökben. Ezt én is tapasztaltam, amint egy torontói lemezkereskedésbe vettem a sors. Az előző, szintén nem tehetségtelen csapatokhoz viszonyítva lehangoló rutinnal adják elő klasszikus szerzeményeiket az öreg rókává érett zenészek. Egész koncertjük felvétele megjelent már itthon dupla CD formájában. Itt ebből négy opusz adnak elő. Kollár Attila fuvalója ezúttal is gyönyörűen oldja a keményebb témák teremtette feszültségeket. Azt nem tudom, ugyanezen zenészek egy-némelyikének milyen lehet ilyen méltó zenéi megmérettetés és ünneplés után, nem-sokára az Első Emelettel bohóckodni...

BALAGE

L7: The Beauty Process: Triple Platinum

PolyGram

El sem tudom képzelni mitől ilyen harapós ez a négy Los Angeles-i hölgy-szerűség. Jobb indokot nem találtam, csak azt, hogy valószínűleg nem vitték magukkal szárnyasbetétjüket a stúdióba, és ettől lettek olyan ingerültek.

A lányok bemutatkozó nagylemeze éppen tíz éve jelent meg, de a szélesebb közönségreteg azóta sem zárta szívébe őket. Talán mert rondának és gusztustalannak állítják be magukat, és zenéjük sem az a slágerlistás, rádióbarát típus. Bár ki tudja?! Mondjuk, ha ezt az anyhén kiábrándító punk hullámot nem tudták meglovgolni, akkor már le is tehetnék a népszerűvé válásról. Biztosra veszem, hogy ennek oka az lehetett, hogy az L7 nem nevezhető egyértelműen sem csak

punk, sem tisztán rockzenekarnak. Mindkét stílus sajátos jegyei megtalálhatóak náluk, ráadásul az egész olyan garázsokba illő hangulatot kap. Pofonegyszerű témák, valamennyire fogós refrének, sokszor nem is rosszak. Jobban áll nekik, ha gorbabáskodnak, ezen okból kifolyólag a „Bad Things” vagy a „Drama” kimondottan előnyükre válik, hogy csak kettőt említek a tizenkettőből. Viszont van két-három olyan daluk, aminél igencsak leül a hangulat és nagyon nehezen tér vissza a hallgató életkedve. Főleg ahogy mindezek közben szembesülnie kell Donita és Suzi szándékosan hamis énekével, a próbatemet idéző hangzással, valamint a '80-as évekből merített megoldásokkal.

Sajnálom lányok, ne is erőlködjétek, ebből nem lesz tripla platina album, még ha Lionel Richie is számol be a „Moonshine”-ban, vagy ha Donita zongorával is próbálkozik. Fogadjátok el azt, ami van, és elégedjétek meg azzal az elismeréssel, amit eddig kaptatok. Többet nem érdemeltek. És ahogy a borítáton olvasható: Keep The Faith!

- BÁNFALVISSZATASZÍTÓ -

FORBIDDEN: Green

Gun/B.M.G.

„Nostalgikus a nóta, mert szétszéledt azóta, az a szépreményű, jó kis társaság.” - énekli Kovács Ákos egyik dalában. Szomoru aktualitása van ennek a néhány sornak, ugyanis San Francisco thrash-életének utolsó túlélője is feloszlott, a Forbidden már csak a lemezekben él. Vannak zenekarok, akik arra hívatottak, hogy sikert arassanak, és vannak, akik kudarcra ítéltetnek. Cicero, akarom mondani Lociceroék az utóbbi csoportba tartoztak, bár olyan zenészeket termeltek ki, mint a Slayer-es Paul Bostaph, vagy a Machine Head-es Robb Flynn...

A képzeletbeli türelmőző bedobása már csak azért is érthetetlen, mert a „Green”-ben a Forbidden eddigi legjobb albumát tisztelhetjük. Túlás nélkül tisztelget ébreszt a hallgatóban ez a tíz szám, már csak a zenészek képességei miatt is. Mindazonáltal, aki a Machine Headre esküszik, az könnyűszerrel belebolondulhat a Forbiddenbe. Ha a szavamat nem veszitek késpénznek, hallgassatok bele a „Face Down Heroes”-ba vagy a „Turns To Rage”-be! Állítom nem hisztek majd a saját fületeknek. Iszonyatos energia árad a csapatból, háborzongató gitártémák születnek a Calvert/Locicero páros keze alatt, sokszor a régi iskolafelfogásban, ám mégis modernen. Ha a fejed ettől nem szakad le, akkor semmitől! Aztán itt van még a Camacho/Jacobs alkotó ritmusszekció, akik olyan

tempókat hoznak, melyekre nem győz az ember odafigyelni, annyira magas szinten végzik a dolgukat. A hangszerek egyébként lejjebb lettek hangolva, így még nagyobb döggel jönnek elő belőlük a hangok, akár csak Russ Anderson énekesnél. Ő is leme-részkedett a mélyebb tartományokba.

Amikor valaki a brutális, extrém, modern stb. metalról beszél, elsőként a Forbidden nevet kell említenie, és csak azután a Machine Head-et és társait. Ezt akár törvénybe is lehetne foglalni. Csak a mihezértartás végett.

Most pedig kimegyek és bezúrok néhány kirakatot...

- BÁNFALVINDULATOS -

MACHINE HEAD: The More Things Change Roadrunner/MusiCDome

Viva modern metal! Viva Machine Head! Igen, egyszer még halásak leszünk a Machine Head féle csapatoknak, hogy a thrash irányzat nagy süllyesztőjében nevezhető '90-es években megőrizte és hibernálta az utókornak a jellegzetesebb műfaji védjegyeket. Nagyon sokan még így is kigyót-békát dobálnak a csapatra, mondván csakis az új trend kedvéért keverik a thrasht a HC-val és csücsülnek Colin Richardson producerrel a legfőkésebb stúdió mélyén. Pedig csupán az emlékezőtehetségünket kell picikét megerőltetni, hiszen a Machine Head volt az egyik gyűjtőszinórja a néhány évvel ezelőtti trendrobbanásnak, szóval tekinthetjük őket divatcázároknak is. A The More Things Change... pedig egy izzig vérig szuperprodukción.

A történet ismert, elvileg már a karácsonyi piacra ki kellett volna jönnie az anyagnak, csak hogy a csapat elégedetlen volt a keveréssel és kis időre ismét stúdiós fedezékbe húzódott. A tavasszal végre piacra dobott végeredményen mindenki elégedett lehet. Maga a hangzás egy hihetetlenül intenzív labormunka eredménye, annyira tiszta, arányos, dinamikus és brutális. Kicsit talán művinek is tűnhet ez a folyamatos kísérletezés, amelynek fényében a stúdiók egyre inkább kutatólaboratóriumoknak tetszenek, ahol fehér köpenyes beavatottak, hangmérnökök teszik dolgukat. De hiába, ez a fejlődő technológia a jövő útja. (Ezért elege-tem mindig ellenpéldaként a magyar Ektomorf-ot. Csak semmi célo, semmi mesterséges attitűd, fejlett technológia. Egyszerűen csak kiállnak a színpadra és szétröbbitják az agyad.)

Persze a Machine Head a mértanilag megkoordinált sound nélkül is perfektl beszéli a modern/agresszív metal nyelvét. Amikor a lemez felvezető interjúkban Rob Flynn főnök arról beszél, hogy az előzőnél súlyosabb anyag várható, akkor

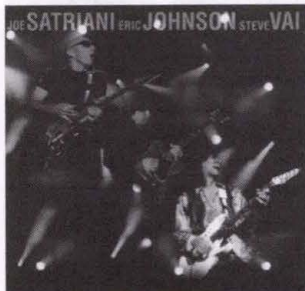
az össznépi reakció felpörgést, még nagyobb vehemenciát, begyorsulást várt. Aztán a „The More”-ban kiderül, hogy a „súlyosabb” jelenthet lelassulást, elszálást, zeneiséget is. Már a nyitó, mázsás Ten Ton Hammer-ben nyilvánvaló, hogy maradtak a helyükön a vijjogó gitárok, ám Rob már itt csaknem többször énekel (mármost klasszikus értelemben), mint a „Burn My Eyes” korongon egyúttal. További újítás, ami még nehezebbé, zsirosabb teszi az anyagot, hogy gyakoriak a törések olyankor, amikor egy-egy téma éppen lendületet kapna. Az elméledős, repülés részek közbeiktatása sem jelenthet úresjárót (más tésztá, hogy ez nem saját találmány, lásd még Korn), hiszen a nóták hihetetlenül rendezett felépítésűek. Egyetlen baj van a lemezzel és gondolom ez okoz majd hiányérzetet a koncertre járóknál is, hogy elkéne egy újabb, igazán átütő, Davidian féle nótá, amivel a ráadásokban még egyszer be lehet őrlíteni a publikumot. Ugy látszik, a nehezen emészthető struktúráknak, precíziós munkáknak ez az egyetlen hátulütője.

Azért a Machine Head diadalmenete a kettes lemezzel minden bizonnyal továbbtart, és még arra is büszké lehetnek, hogy mindezt egy független (bár erősen nyereségérdekelt) Roadrunner-nél érték el. Lehet fintorogni a zenekar, a műfaj vagy a CD hallatán, de még az ellentábornak is el kell ismerni. A „The More Things Change”-be zeneileg képtelenség belekötni...

SIMKÓ

J.SATRIANI-E.JOHNSON-S.VAI: G3 Live In Concert

Epic/Sony

Az „Istenek” a fejükre estek! Nem elég a „környék” legjobb gitárosainak az, hogy saját produkcióikkal koncertezzenek, ők ezt tetőzik azzal, hogy hárman összeállnak és bolondítják a tőlük amúgy is ámulatban leledző közönséget. Hasonló összeröffenések már voltak a gitárvilágban, például a tavaly nálunk is koncertező „Gitártrio” (DiMeola-McLaughlin-DeLucia), vagy a GTR (GuiTar) fedőnév alatt meglapuló Steve Howe (Yes) és Steve Hackett (Genesis) részéről. Ezek az elődök munkaigényesebb produkciókat hoztak létre, hiszen új szerzeményeket adták elő közösen, illetve egymás darabjait játszották együtt. A G3 esetében másról van szó, mindenki saját csapatával játszik egy-egy önálló blokkot, majd közös jam session következik jól ismert nótákra alapozva. Ez ugyan egyszerűbb megoldás, de biztosabb is, hisz’ a hallgató azt kapja, amire már korábban is vevő volt. Talán ez az egy szempont említhető negatívként a produkcióval kapcsolatban, de ez is nézőpont kérdé-

se... A majd’ 77 pernyi koncertanyagot négy helyszínen rögzítették az USA-ban, a ’96 végén zajló turné négy egymást követő napján. Egyébként a pasik Európában is futottak egy kört (’97) május végén és június elején, 13 alkalommal léptek föl 12 városban.

A nemrég megjelent album szerkesztését a hármas szám határozza meg - persze a G3 elnevezéshez mi más is illet volna jobban? Világosabban vázolva a helyzetet mindhárom gitáros 3-3 instrumentális számmal szerepel a lemezen, és közösen is három, már klasszikusnak számító darabot játszanak. Ezek a Going Down D. Nixtől, a My Guitar Wants To Kill Your Mama F. Zappától és a Red House J. Hendrixről. Mindhárom fergeteges találásban - mi más várható három ilyen gitárostól? A szólórészek demokratikusan szét lettek osztva, egymást váltják a fiúk a virgázásban. Akadnak olyan részek is, ahol egymás „szavába” vágunk, a több mint kilencpercesre sikeredett Red House-ban átmennek örömmelésbe, úgy elszállnak, hogy helyenként ketten, sőt hárman szólóznak egyszerre, ájulás... Ennél a blokknál fontos megjegyezni, hogy mindhárom főszereplő énekel is egy-egy számot.

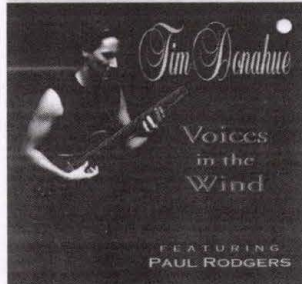
Ez a három, közösen előadott szám az album igazi ütőkártyája, hiszen a többi kompozíciót nagyrészt már hallhattuk a három sztár korábbi lemezeiről, persze koncertverzióban ezek másabbak, mint a stúdióban rögzítettek. Érdekes összehasonlításokat lehet tenni. Satriani és Vai lemezei könnyebben hozzáférhetőek itthon, mint E. Johnsoné, aki nem annyira ismert figura nálunk - bár Szekeres Tamás Guitar Hits című lemezén játszott egy szerzeményt tőle. Viszont ebből adódóan sokak számára - ismeretlenként - érdekesebb lehet ez a szerény és zenéjében is visszafogottabb figura.

A G3-hoz kapcsolódó igazán érdekes momentum az, hogy a kiadó az anyagot videón (VHS) is piacra dobta, ahol vizuálisan is érzékelhetjük azt, amit itt „csak” hallunk. (Pl. hogy a G3 inkább G4... - Deni) Erről néhány oldallal hátrébb, a Videólisán rovatunkban olvashattok!

HIM-R

TIM DONAHUE: Voices In The Wind

Eclipse/Stereo

Az embert mindig érik meglepetések. Ez így is van rendjén, különben rohadt unalmas lenne az a több-kevesebb év, amit a Földön kell eltöltenie, és ha ezek a behatások még pozitív töltettel is bírnak, az csak hab a tortán. Nos, Donahue gitárjátéka pontosan erről szól. Hogy hol, mikor és mit csinált eddig, arról sajnos még véletlenül sem esik egy betű sem az egyébként izléses CD borítón, annál inkább a gitártípusokról, amelyeknek se szeri, se száma, az alakjukról nem is be-

szélve, ráadásul valamennyi bundozatlan. A bögöknél ezt már megszoktuk, de gitároknál azért nem magától értetődő. A fentiekből talán már kiderült, hogy a CD egy merő hangszerreklám, csodálatos zenei telerakva. És hogy ezt az elméleti megállapítást a köztudatba is el lehessen adni, Toss Panos dobos, és Jaz Lochrie bőgős mellé meginvitálták néhány szám erejéig Paul Rodgers-t(!) is. A zene ettől függetlenül mindvégig Tim szerzeménye, Paul csak a szövegírást kapta feladatul. Többnyire lírikus hangvételben utazik, keményebb formát csak a „Never Look back” engedélyez számára. A lemezanyag - 1995 év végi felvételét követően - jókora késéssel jutott el hozzánk, de mindenképp közrejárhatott Rodgers „Now” című albumának elkészítésében. És, hogy mire képes Tim? Nos, minden műfajban otthonosan mozog, legyen az jazz - „Mad Immortal Man” -, durva - „Heaven And Earth” - rock - Alice Cooper „I’m 18” bevezető riffjéhez hasonló „Another day” -, vagy Steve Vai irányzat. Mindezek ellenére egyedi, mérhetetlen zeneiséggel. Donahue nem csupán egy, a milliárdnyi gitáros közül, hanem az, aki újabb iskolát nyithat.

SZAKI

STEVE LUKATHER: Luka

Sony

Lukather mester mintha új erőre kapott volna az utóbbi években. A TOTO-ban is egyre inkább ő viszi a prímét, és ezúttal már a harmadik szólólemezét vehetik kézbe rajongói. Akik azért vagyunk egy páran, még ha hazánkban nincs is igaziból nagy TOTO kultusz. Jórészt zenészek és mára megállapodott harmincasok lelik örömeiket a szenzációdöntes zenei nyencségekben. Lukathernek már ’89-ben is volt egy szóló próbálkozása, ami Eddie Van Halen vendégzsereplésétől eltekintve nem volt annyira izgalmas. A ’94-es Candyman viszont igazi örömmenét tartalmazott, és ez jól le is jött az anyagról. A közönség is habzsolta a turnét, így, mint az ehavi Lukather interjúkból megtudhatók, állandó zenekarrá szerveződött az a csapat. Így a Luke-nak megint tiszta lappal vágott neki Steve. Aki a Candyman jammeléseit várja, az csalódni fog. Egy nótá erejéig jön vissza az a fúziós zenei világ (Bluebird). Aki viszont TOTO- és Candyman-mentesen leül meghallgatni az anyagot az örömmel fogja tapasztalni, hogy hozzá tud nőni az emberhez észrevétel nélkül. Pedig igazi fagyos vagy slágerez nótá kevés található a Luke-on. Nagy meglepetés viszont a talán legrádiósabb nótá, a Hate Everything About You (na nem az Uglys változat!). Ritka nyugis hangulatú dal, kis country-s gitár beúztatásával, amire a Hammond és a wurlitzer csak rá-

erősít. A szöveg persze, ahogy a refrénnél kiderül pont az ellenkezőjéről szól, mint a cím sugallja. Steve pedig amúgy Bon Jovian lírázik. Telitalálat.

Gitárjátéka természetesen megőrzi azt a visszafogott jellegét, ami mindig is jellemző volt rá. Aki akar, így is csemegezhet azokon a nem hivalkodó bravúrokon, amivel apránként tágítja stílus határait. (Sőt! Mivel bevallja, hogy minden élőben lett véve, két szólóban benne is hagyta a hibákat.) De ez nem egy gitáros lemez, sokkal inkább nyugis rocknóták gyűjteménye. Ez azonban nem a west-coast továbbélésének egy lenyomata. Lukather azt mutatja meg, hogy kell '97-ben korszerű, de mégiscsak tradicionális rockzenét ízlésesen játszani. Kicsit meglepődtem, amikor egy interjúban Charlie (Horváthunk) azt mondta, hogy a kilencvenes években egy bluesnak valahogy úgy kell szólni, ahogy a TOTO játsza. Ha elfogadjuk véleményét, akkor ez a Lukather lemezre még inkább igaz.

Igaza volt az interjúban, amikor Gregg Bissonette dobost azért is dicsérte, hogy a keze alatt szinte megváltoznak a dalok. Tényleg egy friss lüktetést ad észrevétlenül a nyugisabb témáknak is a fickó. (Így viszont szegény Simon Philips idén - lemaradva saját TOTO-s kollégája lemezéről - kénytelen lesz beérni 150 lemezfelvétellel...). Basszuson és szerzőként is Phil Soussan (ex-Ozzy bögös) segítkezik szintén nagy hatékonysággal.

Lukather az év egyik legintelligensebb rockzenei anyagát készítette el. Nagy hangulat lemez azoknak, akik eddig is kedvelték. Most már akkor jöhet a két TOTO lemez és a Candyman-es csapat anyaga is! Csak semmi lazítás fiatalok...

BAŁUKE

JIMI HENDRIX:

First Ray Of The New Rising Sun

Experience Hendrix-MCA/BMG

Hosszas bírósági herce-hurca után a Hendrix-hagyaték kiadási joga a családhoz került. Ezzel együtt új cég alakult, a következő időkben új címekével (is) jelennek meg a legendás gitáros lemezei. Itt van tehát a ragyogó alkalom, hogy a rajongók pénztárcájából ismét bankókat csaljanak elő, vagy hitelkártyákat csapoljanak le.

Ez a tizenhét - 1968 március és 1970 augusztus között készült - stúdiófelvétel tartalmazó album az első, amely a Hendrix Família égisze alatt megjelenik. Ezt követte még négy, Jimi életében megjelent album (Electric Ladyland, Axis Bold As Love, Are You Experienced, Band Of Gypsys) újrakiadása. Ezek a CD-k az eredeti kétsávós (sztereó) mesterszalagról lettek digitálisan „újrasmazterolva” a fel-

vételeket végző hangmérnök, Eddie Kramer által. Kihangsúlyozottan nem remixelésről vagy más felhatatlamzás nélküli technikai beavatkozásról van szó.

A kiadványokhoz 24 oldalas füzetcske jár minden átfogó jegyzetekkel, ritka fotókkal, Jimi kézírásával (persze nyomtatva), gondosan feltüntetve minden szám felvételi és újrakeverési dátuma, a szereplők minden korábbiál pontosabb névsora stb. Szóval bedobva minden, ami a józan ész „megállj!” parancsát megtöri.

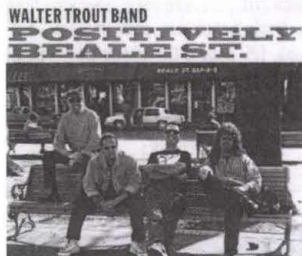
Az új Felkelő Nap első sugara CD (milyen jövőbe mutató cím!) úgy szól, mint a Hendrix-felvételek még sohasem. A szlogen is ez: „Jimi Hendrix as you've never heard him before!” A felvételeket hallgatva hajlandó vagyok elhinni, ha a Gitározsi éne, maga is így akarná hallani a dalait. De azért ott motoszkál bennem az, hogy milyen lenne, ha Petőfi laptopon írta volna a Nemzeti dalt?! Kritikát ne is várjanak tőlem, mert a számokba valóban nem nyúltak bele. Inkább leírom, hogy ezek a felvételek eredetileg a „The Cry Of Love” (10), a „War Heroes” (3), és a „Rainbow Bridge” (4) című lemezekre jelentek meg. Felsorolom a 17 nótá címét sorrendben: Freedom, Izabella, Night Bird Flying, Angel, Room Full Of Mirrors, Dolly Dagger, Ezy Ryder, Drifting, Beginnings, Stepping Stone, My Friend, Straight Ahead, Hey Baby (New Rising Sun), Earth Blues, Astro Man, In From The Storm, Belly Button Window. Naná, hogy fölkerült a világhálóra is: www.jimi-hendrix.com

Jó vételt és jó szórakozást!

DICK DIGITAL

WALTER TROUT BAND: Positively Beale Street

Provogue/Vimpex

A hazai forgalmazó nevére szólóan, „blueslemez-bemutató oldalra!!!” megjegyzéssel küldte a szerkesztőségbe ezt a legfrissebb WTB lemezt. Kissé zavarba is jöttem, hogy a két évvel ezelőtti Breaking The Rules lemezt „lehuztam”, de az olyan is volt.

Ez a majdnem 74(!) perces, tizenhat számot tartalmazó lemez összességében igen jó anyag. Memphisben, a Beale Recording stúdióban vették fel az idén márciusban. Abban a városban, ahol W.C. Handy („The Father of the Blues”), Howlin' Wolf, B.B. King, Al Green, Otis Redding, Jerry Lee Lewis, Elvis Presley, Johnny Cash és mások pályája kiteljesedett. Ez az a város, amely magát „a blues otthonának és a rock'n'roll szülőhelyének” nevezi. A lemez producere Jim Gaines, aki korábban Stevie Ray Vaughan-nal, Albert Collins-szal és Santanával, meg Luther Allison-nal legutóbbi három amerikai stúdióalbumán dol-

gozott. „Vegyítsza” blues tán ha kettő akad a lemezen, de biztos vagyok benne, hogy külföldön a blues-szaklapok elemzik - a soul rovatban.

A nyitó Got A Broken Heart a Hammond orgonával (ami végig a gitárral csaknem egyenlő szerepet kapott a lemezen!) és Walter szenvedélyes énekével akkora soul blues, hogy csak na! A nóta végén aztán „elsül” egy baromi jó Trout gitárszóló is. Az egész lemez visszafogott, és mégis rendkívül sokszínű, sokrétű. A második tétel az erősítettlen jellegűnek induló Obstacles In My Way Walter akusztikus gitárjával, szájharmónikájával, majd mandolin játékaival. (Apropó: ugye emlékeznek még erre a kis-sé pufók emberre, aki John Mayall első két magyarországi koncertjén pengetett fehér Stratóján?)

Három instrumentális darab is felkerült: a szép ívű, hömpölygő Marie's Mood, a sejtelmes Jules Well, és a szomorkás Boo. A „legigazibb” blues a lassú, középtempóba hajló Walkin' In The Rain. Címe ellenére sem blues a Hardtime Blues. Szövegét tekintve a lemez a szerelmet járja körbe: Tender Heart, In Love With You Again, Let Me Be The One stb. Ha nem tévedek, az ilyen lemezeket jellemzik így: best buy.

ENENPÉ

THE JASON BONHAM BAND: In The Name Of My Father

Sony

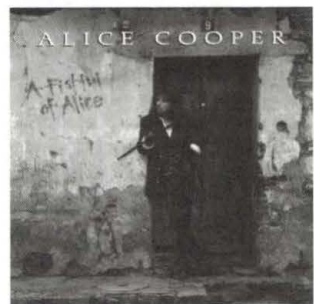
The Zepet alcímet viselő kiadványt hallgatva egyértelműen megállapítható, hogy megvan a Zeppelin utódja. Miközben az eredeti felállásból éleiben maradtak évek óta azon vacillálnak, hogy hivatalosan is összeálljanak, vagy sem, - nem hivatalosan kettesben, sőt már hármasban is megtették ezt -, jön Bonham fia és letes az asztalra egy olyan élő(!) lemezt, amifől az öregek is szívdobogást kapnak. Jason eddigi szóló pályafutása apja elkerülhetetlen árnyékában nem igazán jött be, de ez a Zeppelin tribute senki másról nem sikerülhetett volna jobban. Hogy a ma divatos irányzatok ismeretében lesz-e belőle siker, azt meg nem jósolom, de élemedett Zeppesek már csak tiszteletből is, a gyűjtők pedig mániájuk miatt mindenképp vevők lesznek rá. Az érdektelenek figyelmébe ajánlom a nevet: Tony Catania gitár, John Smithson basszus, orgona, és egy zseniális torok, Charles West. A fickó hangilag 200%-os (nem tévedés) alteregója Plantnek. Men-nél tovább hallgattam a CD-t, annál inkább próbáltam valami hibát észrevenni, ami megtörheti a bántóan tökéletességet. Nem sikerült. Ha a Zep úgy dönt, hogy egyszer mégiscsak közös lóra tesz, akkor Plant távollétében is megteheti, mert ott lesz kéznél Charles. Pontosan a kvartett

zenei nagysága miatt nehezményezhető, hogy egy fotón mindössze Jason látható, holott a többieknek is kijárna a tisztelet. A 70 perces összeállítás hibátlan keresztmetszetét adja az előd életművének. A hangszerek tökéletes hangszíne állítva, avatott kezekben működnek, az ének pedig a „Communication Breakdown” dal-végi hörgésétől a „Since I've Been Loving You” érzékiségéig makulátlan. A ráadás-nak szánt, húszperces „Whole Lotta Love(Medley)” nem kevésbé izgalmas, a beépített „Achilles Last Stand”, valamint „Dazed And Confused” felelevenítésével. Az utolsó pillanatilg élvezetes, nem izdadság szagú, fiatalos erőtlől és lendületlől duzzadó a produktum, ráadásul nem saját zsebre dolgoznak, a CD-ből származó összes bevétel jótékonyági célra megy. Még a borítóról annyit, hogy a megnyugtatóan kék tenger fölött a CD egyik oldalán felhők közül sárgásan elővillanó sugarak, a másikon szürke viharfellegek láthatók. Lehet, hogy ez nem mindenkit érdekel, de a kiadvány így kerek egész és esztétikus. Akárcsak a korongon hallható zene.

SAKÁCS

ALICE COOPER: A Fistful Of Alice

EMI-Quint

Elementáris. Nem kellett sokat filózni, hogy ez a szó ugorjon be, elég volt feltenni a legújabb live CD-t. Erről szól a rock, ezért találták ki. És, hogy erről ezúttal egy nem mai gyerek tesz tanúbizonyságot, csak fokozza annak értékét. Cooper zenekara talán még sosem szolt ilyen totálisan, nem hiába méltatta az interjú során ezt a felállást a mester. Van ebben ismert név - Jimmy DeGrasso, és Reb Beach - és van feltörekvő titán. Mindegy, jól kijönnek egymással, akárcsak a beállós vendégekkel. 1996. VI. 2-án, Sammy Hagar, mexikói kántinájában, mindössze néhány száz lelket befogadó klubban izzott a hangulat. Alice hangja annyira tisztán szól, hogy felsejlik az utólagos, stúdiós ráénekzés gyanúja, de a „No More Mr. Nice Guy” eloszlát minden kételyt. Ilyen nyersen énekelni csak koncerten lehet. Az egyes gitárosok - Beach, a vendégek, Slash, Hagar - megszólalása jól elkülönül, akár szemléltető oktatásnak is megteszi. Ősrégi nóták - „Elected”, „I'm 18”, „School's Out” - dübörögnek a XX. század színvonalán bizonyítva, hogy nem véletlenül kerültek már annak idején a rock pantheonba. Rob Zombie is tiszteletét teszi az „Elected” és a „Feed My Frankenstein” közepette, felkeltve ezzel a fiatalabb generáció érdeklődését is a lemez iránt. A borító is jól sikerült, Alice, minden horrorisztikus elemet mellőzve, szinte puritán egyszerűséggel öltözve, támasztja a kisvá-

ros, egyik omladozó vakolatú viskóját. Bévül koncertfelvételek, és misztikus fotó a sötét viharfellegek alatti, viseltes történelmi városrészről. „Is Anyone Home” címmel egy stúdió bónusz is jár még a CD vásárlónak, némi ízelítőt adva az elkövetkező ze-neanyag hangulatáról. Coopernek úgy lát-szik jól tesz a közelgő 50. születésnap. A live előjáték után jöhet a beteljesülés.

SZAKI

JON BON JOVI: Destination Anywhere

Mercury/PolyGram

Bon Jovi és a Keljfeljancsi között csak az a különbség, hogy előbbi állandóan fenn van. Valamit nagyon jól csinál a fickó. Azt is megmondom, hogy mit: a leg-átzsellemültebb szóló közben is kinyitná az egyik szemét, hogy megnézzé mennyi-re tetszik a közönségnek a műsor. Ez per-sze nem kis dolog, nem kevés érzék kell hozzá. Neki meg van.

A Destination Anywhere is az egysé-süllyozás művészete. A jól ismert (és bevált) Bon Jovis dallamok (U-la-lala, sa-lalala stb.), de a zenei alap sehogy se férne be a Bon Jovi, mint együttes repertoárjába. A producerek között van az ex-Eurythmics-es Dave Stewart, Steve Lironi és maga Johnny Boy is. „Vigyázó szemetek a U”-ra vessétek!” lehetett most az egyik fontos szempont a hangzás kialakításánál (ez már úgyis bejött a Keep The Faith-en). Az írek azért megbízhatók trendkialakítás-ban, nagyon nem lehet gallyra menni.

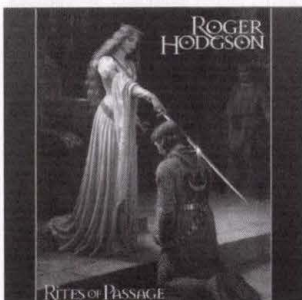
Ez persze mind csak a külsín, a lénye-ges az, hogy a tizennégy nótá remekül hallgatható. Sőt kifejezetten hallgatásra ingerel. Bon Jovi ugyanis - most mindegy milyen zenei közeget - egy jó dalszerző. Róadásul még énekelni is tud. Szövegek-ben természetesen nincs semmi új, egy-egy régi kliséjébe beleszalad, a hangzá-sba viszont bátran belenyúltak barátai.

Aggodalomra tehát semmi ok, Johnny Boy ügyesen tartja magát a topon. A Destination Anywhere is hemzseg a '97-re hangszerelt Bon Jovi slágerektől. Azt hi-szem ez is lehetett a célja. Jól teljesítette.

- RICH -

ROGER HODGSON: Rites of Passage

Unichord/Stereo

Sok éves várakozás után szinte egy-szerre jött ki az anyazenekar Supertramp és hűtlen énekesének új lemeze is. De az összehasonlításnak semmi értelme. Teljesen más utakon járnak ugyanis.

Hodgson a '83-as kiválását követőn először egy nagyon erős anyagot jelentetett meg In the Eye of the Storm címmel, melyen teljesen kiélhette lírai alkotát és gyönyörű, direkt a hangjához írt zongorás eposzokat adott elő. A lendületesebb számok pedig a Supertramp legszebb hagyományai szerint fogantak. Aztán '87-ben jelent meg következő albuma a Hai Hai, mely egy populárisabb irányt vett, de hiába játszott rajta például a TOTO szinte egész legénysége, nem aratott igazi sikert.

Aztán a Supertramp Best of válogatást támogatandó néhány koncert erejéig beszállt koncertekre a régi csapatba, de kifejezetten csak ideiglenesen. Így volt jó tíz éve ennek az anyagnak az elké-sztésére. Úgy látszik Supertrampéknél dobos fiat illik nevelni, mert míg a pesti koncerten Bobby Siebenberg fia mutatko-zott be ütösként a nagydéműnek, addig ezen a lemezen Hodgson Andrew nevű gyermeke veri a bőrköket. Sőt, egy nótá ere-jéig még dalolásra is ragadtatja magát. (Melancholic). Saját énekét kíséri zongorán, öt meg tizenéves barátja csellón.

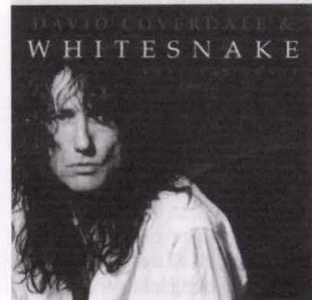
A Rites of Passage-re végig jellemző ez a természetesség. Tulajdonképpen egy nevadai koncertfelvételt hallhatunk jó het-ven percen át, erről azonban hajlamos elfeledkezni a hallgató. Részint mert nincs az a nagy közönség üvöltés, részint mert főleg új szerzeményeket ad elő a csapat. Az addigi szólólemezekről mindössze az In Jeopardy hangzik el, míg a Supertramp repertoárból a Take the Long Way Home, a Logical Song és a Give a Little Bit. Ami külön emeli a lemez színvonalát és okoz nekem is múlhatatlan örömet, hogy a sza-xofont nem más fújja, mint John Helliwell, akit nemrég Budapesten csodálhattunk meg a Supertramp koncerten, mint zene-kari szövívőt.

A lemez kiemelkedő darabja, és érzelmi csúcspontja a kilencperces Time Waits For No One, melyben Hodgson játszik a hangjával, mindenki őszinte öröme. Az igazi jammes koncerthangulatot pedig a Smelly Feat árasztja. A szag szerencsére a lemezen marad. A Rites of Passage nem egy szenzációs anyag, nem is akar az lenni. Családias együttzenélés remek zenészek-vel. Hodgson megtalálta azt a nyugodt közeget, amire vágyott a zenében és vél-hetően az életben is. Csapatának max-imalisan teret enged, mégcsak nem is min-den számot ő énekel. Jól esne egy ilyen Hodgson és barátai koncerten részt venni és persze titokban várni a Supertramp dalokat...

HEIDRICH

WHITESNAKE: Restless Heart

EMI-Quint

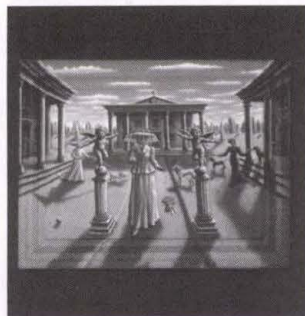

Éppen tíz esztendeje, hogy Coverdale és csapata „Whitesnake” című albumával belegázolt a sikerlistákba, a róla leemelt kislemezek, „Here I Go Again”, „Crying In The Rain”, „Is This Love” nem különben. Ezt a dobást megismételni nem lehetett, és a jövőben sincs rá remény, mert ilyesm i általában csak egyszer fordul elő egy tár-sulat életében. A várva várt új produktum sem tud überelni, de a mérce még így sem került lejjebb. A borító - számomra min-den esetben igen sokat jelent és sokat is elárul - mindenesetre meglehetősen csüg-gesztően hat. Egy megtört, csapzott, vo-násaiban sem túl megnyerő David néz ve-lünk farkasszemet. Ha egyáltalán lát be-nünk, mintha inkább a semmibe bá-mulna. A CD nyitó „Don't Fade Aaway” ugyancsak ezt a nihilista érzetet kelti, „hol rontottam el” számvetés. Bévül nagyszerű ábra a kőből faragott szív reli-eif, rajta a belevésített lemezcímmel, majd a szövegek, viszont nem lett volna rossz szakítani azzal a hagyománnyal, hogy a csapatról nem készül semmiféle fotó, vé-gül is nem robotok. Az anyag inkább visz-szafogott, mint rámenős, de elaludni mégsem lehet mellette. Ebben segít a Coverdale-Page projecten megismert ex-Heart dobos, Denny Carmassi, Brett Tuggle billentyűs, az elmaradhatatlan társ, Adrian Vandenberg - végre feljászt-hatott egy teljes lemezt főnökével - és most kapaszkodjon meg mindenki, Guy Pratt, a Pink Floyd basszistája! Az egy-mástól meglehetősen eltérő stílusvilágot képviselő társaság azonban tökéletesen egészíti ki egymást, minden egyes szám hamisítatlan Whitesnake. Van persze át-hallás a Bad Company „Can't Get Enough” bevezető riffjéből - „Stay With Me” -, de aztán átlépik a blues határsá-vot. A gondot inkább az jelenti, hogy Coverdale a magasabb régiók megéne-kelése helyett szinte AC/DC jellegű recsegte-tést művel, ami neki nem áll jól. Érti ezt ő is, ezért inkább a mélyebb fekvéseket részesíti előnyben. A CD-záró „Woman Trouble Blues” viszont ellentmond sejtetni engedett műfajának és inkább a „Still Of The Night Part II” címet viselhetné. A „Crying” meg olyannyira „Mistreated”, hogy Blackmore még be is perelheti őket. Újításnak tekinthető a többször is előfor-duló háttérénekesnők gospel kórusa, de ez sem válik a lemez hátrányára. A szöve-gek, mint a Whitesnake esetében mindig, most is szerelmi problémákat boncolgat-nak, erről a területéről David az Istennek sem akar letévedni. Hogy végül is milyen képesség rejlik ebben a vegyes társaság-ban, arra a balladisztikus „Too Many Years” a legjobb példa. Hogy miért jó? Mert egyszerűen elkapnak és átadnak a hallgatónak egy olyan zenei és szövegi hangulatot, amiben minden benne van. Hallani olyan pletykákat, hogy esetleg ez lenne az utolsó albumuk és egy turné után fejfát állítanak maguknak. Nem venném zokon, ha nem így lenne, de ha mégis, akkor a búcsúhoz méltó munkát végeztek.

Sz.G.

KING CRIMSON: Epitaph

DGM/Stereo

A dupla CD album jelentős infó anyag-gal megtoldva az első lemezűk megjelené-sének idejére, 1969-be vezet el.

Négy BBC rádió felvétel mellett kisebb arányban a New York-i Fillmore East és 10 szám erejéig a San Francisco-i Fillmore West koncertek anyagait adta ki a Discipline Global Mobile hálózat.

Három BBC felvétel (21st century...; In the Court...; Epitaph) a koncert változatok-ban ismét meghallgatható, így a különbsé-geken mazsolázhatunk; a negyedik BBC-s az eddig csak bootlegben megjelent Donovan szerzemény, a „Get Thy Bearings”.

A koncertfelvételek érdekessége, hogy a konferanszok mellett Frippe hallhatjuk hosszabban beszélni (aki önmagában nem azonos a Crimsonnal), mint az Intergalactic Boogie CD-n is; továbbá átvarrálva jelen-nek meg nagylemezes számok és három további bootleges dal is felkerült a koron-gokra. Utóbbiak az instrumentális „Mant-ra”; a hangszeres-vokális, délies „Travel Weary Capricorn”, ill. ennek imprós, de nyúl farknyi túlbujánzása, a „Travel Bleary Capricorn”. E kétpéres téma nagyon előre mutat (így utólag belevetítve) a közelmúlt koncertanyagára, a Thrakattak elsőzállásra.

A nagylemezen is megjelent számok közül az első K.C. albumra kerültek is vala-mivel jobban „kijátszottak” (főleg a szaxo-fon részek); de már felszendülnek a máso-dik (In the Wake of Poseidon), sőt: negye-dik lemezen (Islands) kifejtett dallamok. Előbbi pl. az itt is ott is azonos címen sze-replő „Mars” tétel, ez a kissé elfeledett, ám roppant szuggesztív Fripp átírat. Eredetileg az alaplép A. Holst német zeneszerző kompozíciója, s ugyanez ihlette a Laibach '95-ös Nato lemezén a „Mars a Drinánál” c. beborulást. A Mars kb. 9 perces változatai egyébként kétszer kerültek a tárgyaló K. C. retrospektívre.

Szintén az In the Wake-re került a le-mezt az intro után nyitó (ott: „Pictures of a City” alcímmel) számként a '69-ben még „A Man, a City” címmel szereplő repetitív szerkezete. A most kiadott, swinges-free té-mából és a később Islands lemezes „The Letters” fő refén szakaszából.

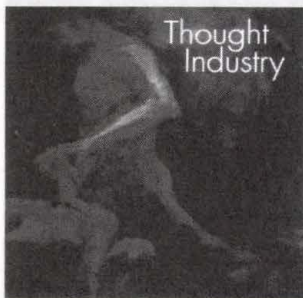
Jó ez a lemez, de főleg gyűjtőknek. (Sokszor botrányosan pontatlanok és ha-misak, főleg a szaxofon tők gáz. - a szerk.) Néhány felvételtől és az exkluzív kiadástól eltekintve semmi meglepő nincs benne. Kissé fárasztó, hogy egy-két szám 3 verzió-ban is szerepel rajta. A különbségek azért nem ilyen nagyok közöttük. Főleg inkább érdekesnek, semmint hiánypótlónak nevezhető, hogy megjelent e két korong. Hi-ánypótló a nagylemezes box volt. (Frame

by Frame). Mintha a progresszívek kihalás előtti utolsó szivdobbanásáról lenne szó. Ürügyről, netán kaszáról?! Nem baj (any-nyira), a vén zenészek legalább egy saját-tájékoztató erejéig összeröffenhettek, Lake-nek az újra toborzott ELP ügyis bukta volt.

JACK

THOUGHT INDUSTRY: Black Umbrella

Metal Blade

Ha valaki a Thought Industry nevét hallja, és kicsit is jártas a Kalamazoo-i csapat történetében, először az jut eszébe, hogy Jason Newstednek köszönhetik lemezszereződésüket. A Metallica basszusgitárosa látta az Industry egyik helyi buliját, és annyira megtetszett neki Brent Oberlinék produkciója, hogy felhívta rájuk a Metal Blade főnökének, Brian Slagelnek a figyelmét. Ennek már hat éve.

Azóta a kvartett elkészítette negyedik albumát, a „Black Umbrella”-t is, mely hűen követi az előző három lemez tradícióit. Talán csak az indusztriális jegyek kerültek egy kissé a háttérbe. A korai anyagok eklektikus kedélye viszont jelen van, és ez is azt bizonyítja, hogy bizonyos fókig a Gondolat Gyár visszakanyarodott a gyökereihez. Ebben még egyet is érthetünk, azonban stílusuk meghatározásában már annál kevésbé. Ha valaki bizarr módon képes elegyíteni a különböző műfajok jellegzetességeit, akkor az a Thought Industry. Ilyen merészséggel csak a Galactic Cowboys gyúrja egybe a metal, az alternatív-, az ipar-, a folk- és a country elemeket. És akkor még nem is teljes a felsorolás, mert a „Pink Dumbo” azzal lóg ki a felsorlásból, hogy bemerészkedik vele a gótika és a dark wave birodalmába. Ennek a csapatnak szabad átjárása van a stílusok között, és ezt maximálisan ki is használják. Persze fennáll annak a lehetősége, hogy emiatt nehezebben befogadhatóak alkotásaik, de hát istenem. A slágerlisták helyei másoknak vannak fenntartva. Paul Enzio-nak és együttésének mindazonáltal az az előnye származik ebből a stíluskavalkádból, hogy a Skinny Puppy és a Godflesh turnéjára éppúgy befernek, mint a Helmetére, vagy a Type O Negative-éra.

A Fekete Esernyőt szétnyitották, ám ez a borongósság ellen nem, csak a ború elől véd meg. Lehet alatta gyülekezni.

- BÁNFALVINDUSTY -

JOLLY KUNJAPPU: From Here Forever

BSC Music/Stereo

Amióta Jolly Kunjappu a zenét kifejezőeszközzé tette, nem tudta feledni a tuda-

tából szóló fuvalak lágy, törekeny hangjait, amely hangok csak költők verseinek táncához foghatók.

A komponista és ütőhangszeres Kunjappu útja az indiai kikötővárosból, Madrasból vezetett mai választott hazájába, Németországba. Utazási Földünkön nemcsak fizikai értelemben vett helyváltoztatások voltak, hanem filozófiai és szellemi utak is - akárcsak Stephan Micus zenész és zenekutató esetében -, utazások mélyen a gondolatok, az érzések és a metafizika világában. Ezekből a belső és külső utakból merített Kunjappu művészeti alkotásaiban, melyek közé a '90-es években bekerült a festészet is, mint önkifejezése újabb médiuma. Zenészként Kunjappu olyan partnerekkel dolgozott együtt, mint a Rolling Stones, de mint zeneszerző nem utasította vissza az operai vagy színházi felkéréseket sem. Inspirációt a mindennapi életből merít, de segíti az a technikai áthelyezési mód is, ahogy festészete és a zeneszerzés hat egymásra. (Az album borítómotívuma - és az egyik darab címe is egyben - a „Dancing Poets” c. festménye.)

Kunjappu kompozícióit mesterzenészek rendelkezésére bocsátja. Az itt hallható felvételeket Pandit B. Sasi Kumar, indiai mesterfuvalak játszotta fel. „Természetesen” Kunjappu jelen volt a felvételnél, tanácsaival, magyarázataival segítette a zenészt. Nemcsak zeneszerzője, de producere is a lemeznek.

A zene elmondhatatlan. Bárka, az emberi érzések minden özönvízen átmentett leltárával. A „Floating With The Flutes” hűvös mélyei, és kristálytisza magas hangjai hegyi világba visznek, együtt lebegünk a fuvalakkal havas tájak felett, meredélyek szélén. Talán zen, talán párbeszéd férfi és nő között, talán világok találkoznak, az idő már nem számít. A „Touching the Spirit” egymásra játszott hangjai csak shankari mércével mérhetők, ahogy a rezonáns, kiséző felhangok ritmizálása erősödnek... Elviselhetetlenül szép, együtt hajlok, csavardok és feszülök a hangokkal, felejtethetlen. A „Dancing Poets”-ben vannak olyan percek, ahol Garbarek „The Crossing Place” c. zenéjét idézi egy dallamsor. Garbareki gondolat. Küldetésem: lenni, ahol vagyok. Minden hang és „kép” mintha csak egy apró pillanatot ragadna ki egy végtelen történetből, mégis mikor a „Depth Of The Universe” vagy az „Abundantly Yours” c. kompozíciókat hallgatom, egészzé áll össze a gondolatfolyam, a leggyönyörűbb órává, amit Keith Jarrett „Paris Concert”-je óta eltöltöttem egyetlen hangszerre írt szólólemezrel. A főszólamot csak az utolsó, címadó darabban viszi a magasabb hangregiszterekben megszólaló kis fuvala. Ellenpont.

Ez az album első darabja egy „Inspirations of Jolly Kunjappu” alcímű kiadványsorozatnak, amelyekkel Kunjappu a szépséget, tisztaságot akarja (fogja) hallgatói életének részévé tenni, újabb hangszerekkel, más hangszerekkel.

Velem, bennem marad, mostantól örökre.

LUKA INFÓ FORDÍTÁS: VIKI

COREY HART: Corey Hart

Columbia/Sony

Szó, ami szó, ritkán fordul elő, hogy egy énekes/szerző minden cím és utalás nélkül saját magáról nevezi el albumát. Igaz, ez már sorrendben a hetedik, így is-

mertsége okán megengedheti magának ezt a lazaságot. Bár közli velünk, hogy a dalok megírása és felvétele akkor zajlott, amikor egész világa gyökeresen megváltozott, többet nem áru el magáról. Szerelmes szövegei olvastán azonban aligha lehet kétségünk, hogy saját párkácsolatának módosulása ihlette. Mindemellett keményen Bon Jovi énekstílust vett fel, ami lehet előnyös, ugyanakkor hátrányos is, hiszen kinek kell egy „második”. A dallamok, előadásmód az év elején recenzált Jamie Stewart, - korábban Chris Isaac - világa. Ha ez is bejön, akkor a zenekedvelők megnyugodhatnak, nincs veszve minden, ismét itt a trubadúrok ideje. Érdekes, hogy bögösnek helyellközzel ő is Nathan Eastet alkalmazza, akárcsak Tommy Emmanuel. Az egyenként kellemes melódiák visszafogottsága úgy a hatodik nótánál már kezd uncsi lenni, de ekkor beerősít és a rockos ütemek - „Sunflowers”, „Kiss The Sky” -, hangszerelések „feldobóják” a hallgatót.

Nála is dominál az akusztikus gitár, az intro zongorára írták - pl. „Angel Of My Soul” -, a háttérben jó kis Hammond tömörít. Címnek tökéletesen megfelelt volna a „Love Ballads”, így legalább recenzio nélkül is tudta volna mindenki, hogy miről szól a történet. Ezt a feltevést erősíti a Nazareth féle „Love Hurts” feldolgozása, amit a maga korlátozott hangterjedelmével is tökéletesen oldott meg Corey. PS: Csak lányoknak!

SZAKI

IF: Europe '72

Repertoire Rec./Stereo

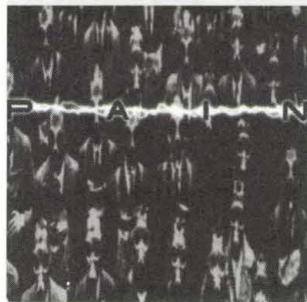
Csemege. Az 1969-1975 között működött, inkább jazz, mint rock társulat rajongóinak türelmét bizony nem kis mértékben vette igénybe a kiadó. Ez a koncert kiadvány ugyanis több, mint két évtizeddel az If feloszlása után jelenhetett csak meg. A Chicago, Chase, Blood Sweat And Tears szeláryékában működő brit hetesfogat sosem tudta megszorítani amerikai kollégáit. Amíg azok számolatlanul ontották a sikerlistákra is felkerült számokat, ők jazz hagyományaikhoz hűen, azt meg sem kísérelték. Kitarasuk becsületreméltó, következőképp meg is maradtak rétegzenekeknek. Még felsorolni is nehéz lenne, hogy ki, kivel és mikor játszott az If előtt és után, ennek ismertetését ráhagyom a nagyszerű Chris Welch-nek a CD-hez mellékelte tökéletes útmutatójára. Néhányat azért csak úgy étvágygerjesztőnek megemlítek, George Fame, The Animals Big Band, Walker Brothers és a későbbiekben legnagyobb karriert befutott, az If-hez mindössze 19 esztendősen csatlakozott dobos, Dennis Elliott, aki a Foreignerben végezte. Még egy nyálánság is belefér a recenzio-

ba, nevezetesen az ex-Colosseum billentyűs, Dave Greenslade néhány hónapos vendégszereplése, jöllehet vele felvétel nem készült. Az összesen hét koncert epizódából négy a zenekar 1972-ben megjelent „IV.” albumát eleveníti meg. A figyelmes hallgatónak feltűnik néhány érdekesség is. A „Waterfall” Colosseum-jellegű szaxofonja mellett beugrik a Jethro Tull „Living In The Past” jellegzetes üteme és persze Anderson fuvalójátékának hasonmása. A „Throw Myself To The Wind” becsempészi Tina Turner „River Deep Mountain High” vészese-húzó riimusát, a „Your City Is Calling” verzéje pedig egy az egyben átveszi a Whótól a „Pinball Wizard”-ot. De ezek csak a főbb vonalak, amit ezen túlmenően művelnek, az már egy teljesen más műfaj és színvonal. Amikor egyre másra kerül olyan CD az ember kezébe, hogy még a számok címe, a szerzők neve sincs megemlíteni rájt, örvendetes információgazdagság egészíti ki ezt a régen várt anyagot.

CAPTAIN COOK

PAIN: Pain

Nuclear Blast/Vimpex

Úgy látszik, Peter Tägtgren nem fér a bőrébe! A Hypocrisy nagyfőnökét úgy homlokon csókolhatta valaki, hogy azóta nem bír leállni ihletileg, egyfolytában ötlenkezik. Most a The Abyss mellett egy saját projecttel perült a porondra. Az idő változik, új hatások érik az embert, és emellett Peter se tud tétlenül állagolálni.

„Life is pain”, vallja a mester, és valószínűleg feltett szándéka volt, hogy ebből a nagy egyetemes fájdalomból, saját eszközeivel megmutasson egy gondolatnyit. Elrettentésül szolgál a nagy közhely igazságtartalmának méretéről. Az örvénylő fájdalom jelenik meg, ami az egyre mélyülő sötétségből és a megkínzott lélekből fakad.

Mindehhez segítségül hívja a mai modern metal eszközeinek tárházát, a keményen megszólaló agresszív és futurisztikus hangzású groovokat, sampleket. Persze vannak nagy elődei, mint például: Ministry, White Zombie stb., de mégis sikerült egy kis sajátos ízzel pikánsá tenni ezt a vegyestálat (talán a death metálból sikerült valamit átmenteni). Mert hát van itt minden, mi szem-fülnek ingere.

Az On Your Knees (Again), a lemez első tétele szinte rátámad a gyanútlán hallgatóra, az első tűszúrást okozva. Az ének és a szintikórus monumentalitása hátborzongató és magával ragadó. Mire felcsodunk, máris a Rope Around My Neck súlyos kezdő riffje tapos bele fájdalomra érzékeny testrészünkbe. Már-már „Temperás”, de aztán a denf kienged és innen-től egy kissé black-es ízűvé válik, de az

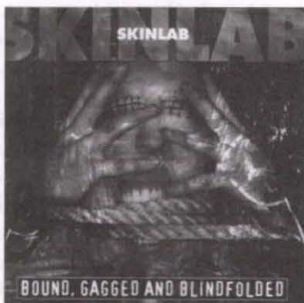
ének (vocoder hangzás) teljesen ellensúlyozza ezt. A Learn How To Die eleje sikeredett a legiparibbra. A gitár samplezett, és egy kicsit Ministry-s is a megszólalás, de utána vált a téma. A műfajból műfajba ugrás egyébként jellemző még egy jó pár szerzeményre a lemezen. Talán a Don't Let Me Down a legtradicionálisabb szerzemény. Hagyományosan depresszióba hajló, dallamosra szerkesztett refrénnel. A Breath kezdő énektemája, kétszólamú és előadómódja zavarbaejtően Alice In Chains-re emlékeztető, de aztán „beindul a mindent bele”.

Sokat lehetne vitatkozni, hogy mi szükség volt erre a projectre, erre a lemezre, de egy biztos, ha Peter Dinklage nem elég a Hypocrisy, az Abyss, a produceri munka, a saját stúdió vezetése, plusz a Mardukban is kíséret gitáros posztján, akkor azt nem vitathatjuk el, hogy ez az ember óriási vitalitással rendelkezik. Tele van ötlettel, zenei elképzeléssel, amit meg kíván osztani a nagydíjával. Ha pedig ezzel sikerül szélesíteni rajongótáborát, hát akkor miért ne?

SZABI THE MAZOHIST

SKINLAB: Bound, Gagged And Blindfolded

Century Media/MusiCDome

Ismét egy zenekar, amely valamiféle emlékművet akarna állítani a modern/agresszív lelkiületű metalnak. Nosza de jó, mondhatnánk, pedig építő munkáról szó sincs a Skinlab esetében. Maximum színek egybemosásáról, sztereotípiák felhasználásáról. A Skinlab azt teszi, mint az az egyszerű háziasszony, aki szeretné megfőzni életé legfenségesebb ízű húslevesét és ebből indítatásból első dolga az lesz, hogy lepuccol a sarki fűszereshöz valami konzervált levesporért. Ilyenformán a Skinlab akkor inycen, mert ők habzsolják az esszenciákat, mindent összepancsolnak. Még az is lehet, hogy a kondér kacsalában fog forogni.

Nem megmondtam? Ízletes a koszt, könnyen gurul le a torkodon, de nincs az a nemesb delikátes feeling, amit akkor érzelsz, ha nagymami tállalja a főztöt. Igen, hiányzik az ősi recept, ami végtére nem is recept, mert nincsen papírra vetve. És amit tehetségnek, kreativitásnak, a szépre való törekvésnek hívnak.

Na de komolyan, A Skinlab deja-vu leynomatai egyre jobban idegesítenek, azt hiszem, nem fogom megszegni a Hippokratészi esküt, ha elárulom, hogy mi is a baja ennek a keménykötésű gárdának. Elsősorban az, hogy Pantera, Machine Head és már-már gyógyíthatatlan Crowbar körben szenvednek. A gyógyír ezekre a fe-

nékre pedig a csendes meditáció lenne, hogy ha végre a zenészek megtanulnák önnön mondanójukat saját belső nyelvükön kifejezni és nem másoktól elnézni, csalni a tudást. Mert csöppnyi eredetiség sincsen a lemezen. A hangzás persze kolosszális, néhol túlságosan steril is, minden szízenés kivehető a felvételtől, az árnyok annyira ideálisak, mintha maga Pitagorász bíbelte volna a keverőpult gombjait. Több, veséző pillantást kár vetni a Boudra, azonkívül meg nem értem, hogy egyes kiadók, mint a Roadrunner vagy a Century, miért csinálnak sportot abból, hogy kilóra mérik az újabb és újabb modern zenéket. Kilóg a Skinlab!

SIMKÓ

SUB ZERO: Happiness Without Peace

Century Media/MusiCDome

Mielőtt a brooklyni csapatot ismerők fellelkesednének, hogy új albummal jelentkeztek kedvencei, le kell hűtenem kedélyüket. A „Happiness Without Peace” egyszer már piacra került, csak akkor még egy kisebb, jelentéktlenebb kiadó gondozásában. Most, hogy a Sup Zero-t átigazoltatta a Century Media, érdemesnek látták újra megjelentetni, hogy ezáltal többekhez juthasson el. Azt azonban hozzá kell tennünk, hogy az újrakiadott verziót átkeverték.

Kár is lett volna veszi hagyni ezt az anyagot, mivel a Sub Zero az NYHC (New York Hardcore) mozgalom egyik legígéretesebb fiatal képviselője. A fiatal jelző valójában nem teljesen helytálló, hiszen '89-ben alakultak, de ez legyen a legnagyobb probléma. A lényeg, hogy még első albumuknál tartanak. A legfőbb hardcore brigáddal ellentétben a Sub Zero ténykedését nehéz keretek közé szorítani. Először is kivételes hatást gyakoroltak rájuk a '80-as évek legendás New York-i old school együttese, közülük is különösen a Cro-Mags, kiknek dalias időszaka gyakran megidéződik a Sub Zero által. Másodszorban nem zárkoznak el az őket ért úgymond friss befolyásoktól sem. Ezáltal éppúgy egy lapon lehet őket említeni a Sick Of It All-lal és a Biohazarddal, mint például az Agnostic Fronttal, hogy a Cro-Magsról már ne is szóljunk. Nem is aggatgatnánk rájuk jobb jelzőt, mint a MoshCore-t.

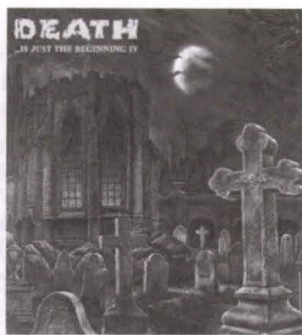
Brooklyn szülőit nem szűkölködnek az érdekes megoldásokban. Az ugye már természetes, hogy bevetik a hiphopot („MRP”), de hogy akusztikus gitár szerepelt a „Once And For All”-ban, már szokatlan. Na és akkor még nem esett szó a „Fuck MTV... I Want My N.Y.H.C.”-ről. Azt hiszem a cím magáért beszél.

- BÁNFALVISZAHÓZÓ -

DEATH: ... Is Just The Beginning IV.

Nuclear Blast/Vimpex

Rendkívül sikeres vállalkozása a német kiadónak ez a válogatás, nem hiába érte meg a negyedik folytatást is. Az album igazi pikantériáját az adja, hogy noha a gyűjtemény házon belülről válogat, de a dupla albumon sorjázó nóták több mint fele kiadatlan, vagy pedig újrakevert verzióban

hallható. A Nuclear Blast mai pozícióját és erejét hűen jelzi az a tény is, hogy cakkpakk piacra tudott dobni egy 29 zenekaros kompilációt anélkül, hogy Relapse-es (az amerikai ikertestvér) vagy Century Media-s kölcsönnyal dolgozna, mint ahogy az előző rész még így is készült el. Igaz, nincs még szerződése a németekkel a Withered Beauty-nak, a Satyricon-nak és a Disbelief-nek, de szerintem csak idő kérdése, hogy mikor kötik be a fejüket.

Mivel irgalmatlanul sok, kb. 150 percnyi zene van felpréselve a lemezre, ezért csak néhány fontosabb megjegyzést engedek meg magamnak, a teljesség igénye nélkül. A cég egyik kincsbányája a finn AMORPHIS, nem hiába vannak elsőként rangsorolva az „Against Widows”-zal. A melodikus death-et játszó IN FLAMES egy lendületes, refréntcentrikus, sehol máshol nem hallható „Episode 666”-tal működik közre. A slágerez, gótikus death-ben utazó Crematory úgy látszik, visszatér a német nyelvről az angolra, hiszen itt egy korábbi sikerrel, a Faces-zel szerepelnek. A Nuclear Blast másik szépen teljeső csapata a GOREFEST, de a hírekből úgy tűnik, már nem sokáig lesz a feleknek egymásba bízodalomuk, hiszen a Hollandok más istálló felé táncolnak. Mindenesetre itt még jelen vannak. A Nuclear Blast MORTIFICATION-ba vetett hite előtt értetlenkedve állok. Olyasfajta elcsépett thrash/death metallal íesztgetnek, aminek csíráját még a '80-as években elültették a tántoríthatatlan auszik, és amit 5 nagylemez után is üveg-bűrában tartanak. Lehet, hogy van valami rokonsági kötelék a kiadó és a banda között, mert a „Northern Storm” is hihetetlenül erőteljes, kőkori thrash. A PYOGENESIS kiadatlan „Working Man”-ben kb. tízszer keményebb, mint az Unpop lemezen. Jó a szám, csak az a fránya Helmet utánérzés ne lenne. A HYPOCRISY rendszeren átszabta a vokálokat az újrafelvett Roswell 47-en. A svéd death metal kezdeteinél is már bábbáskodó DISMEMBER pedig a „Hill 112”-vel hangol az új lemezre, amely egyben visszatérés is a trappolósabb, agresszív vonalhoz. A válogatás végére kisebb death metal ünnepeket ültetnek a műfaj elkötelezettjei, hiszen itt négy olyan csapat, név szerint a MONSTROSITY, SINISTER, BRUTALITY, KATAKLYSM váltja egymást, amelyek még nincsenek megfertőzve gótikus vagy skandináv tünetekkel, hanem a fröcsögősebb, USA vonalon mozognak.

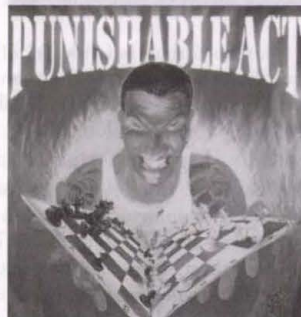
Minden szempontból igényes választékot nyújt az aktuális death/black/gótikus metal irányzatokból a kollekció, amely

csak egy-két felejthetőbb pillanattal (pl. a szerényebb képességű Mortification vagy Disbelief) akadozik meg. Tuti, hogy lesz folytatás.

SIMKÓ P.

PUNISHABLE ACT: Punishable Act

Noise/MusiCDome

Na most ezek a Berlinből szalasztott Hardcore aktivisták vagy nagyon szeretnek menőzni, vagy nagyon jó barátságban vannak a Madball tagjaival. Egyik eshetőség sem zárja ki a másikat, de az első variáció látszik valószínűbbnek. Miért mondom mindezt? Mert a belső borító fotón a Punishable Act-os arcok majd' mindenhol a Madball-os Freddy-ékkel vannak megörökítve.

Nem kell különösebben nagy erőfeszítéseket tennünk ahhoz, hogy megállapítsuk melyik műfaj elkötelezett hívei lehetnek. Természetesen a Hardcore áll szívükhöz legközelebb. Annak is régi iskolás változata. Tehát Svenek istenként tisztelik olyan tengerentúli kollégáikat, mint a Madball, az Agnostic Front, vagy a Sick Of It All. Ezzel a tudással felszerelve lehet képzelni milyen zenével rukkolnak elő a „Straßé-k harcosai. Egyenesen az arcunkba nyomják szilaj Hardcore-jukat, kompromisszumok és könyörület nélkül. Két- (jobb esetben három) perces számaik kemények, lendületesek, egyszerűen érthetetlenek. Esetenként felkaphatjuk fejünket egy-egy jobb pillanatra (pl. a „Have U Gun Will Shoot”-ban), de a dalok többsége mégis csak a már megszokott, megismert részekből, megoldásokból épül fel. A Punishable Act tetovált „fitness bajnokai” mellett szól, hogy nem elégednek meg a HC nyújtotta lehetőségekkel, sokszor merítenek a metalból is. „Crossoverkednek”.

A szövegek terén sem tapasztalható az a nagy újtási szándék. Az utca embereinek énekelnek a nepperekről, a lövöldözésekről, a gettóról. Mintha csak Amerikában (Magyarországon) lennének. Keménykednek.

Gyorsan elszalad ez a 30 perc, de még sokszor el is fog, mert berlini mivoltuk ellenére ügyesen csinálják.

- BÁNFALVIDE SZÜLETTEM -

Az idei évben a fesztivál műsorszerkezete némileg módosult. A gasztronómiai versenyt és a kispályás futballmérkőzéseket leszámítva 53 zenei produkcióra került sor hat helyszínen. Új kezdeményezés volt a sportcsarnok parkjában szombaton és vasárnap 10-15 óráig tartott matiné öt-öt zenekar fellépésével. Ugyancsak nóvum volt a három különböző vallású templomban tartott „szomorúzenei” koncert is. A legelkeserítőbb az ingyenes matinék iránt megnyilvánult érdektelenség volt, pedig igazán izgalmas produkciók születtek a tűző napon a sportcsarnok lépcsőjén. Arról nem is beszélve, hogy ezek a műsorok jobban szóltak, mint a bentiek.

Már korábban is írtuk, feltétlenül javításra szorul a főműsoroknak helyetadó sportcsarnokban a hang minősége. Az évek során kiderült vagy ki kellett, hogy derüljön, ez nem a hangosító berendezésen és azok kezelőin múlik. Sok látogató és el nem látogató elmondta, hogy elriasztja a csarnokban hallható csörgő-esattogó hangkép. Ez valahol a 22-es csapdája, mert az emberekkel zsúfolt teremben komfortosabb lenne a sokat kárhoztatott megszólalás. Még szerencse, hogy hangfelvételek is készültek és azok talán elviselhető minőségben emlékeztetnek majd a zenékre. Mert általánosságban megállapítható, hogy ebben az évben sokkal felkészültebb, jobb műsorokat adtak a zenekarok, mint a korábbiakban.

A Kashmir együttesre hárult az a szerep, hogy megnyissa a fesztivált a lassan gyülekező nézők előtt. A Závodi-Póka-Döme hármas muzsikája egyetlen jelzővel illethető: túl hangos volt. Ferenczi Gyuri a Herfli Davidson élén ezúttal az Édesanyám rózsafája című erdélyi népdal bluesosításával fogott meg leginkább, amit aztán gyorsan feldtetett egy humornak szánt, de komolynak ható Monti Csárdással. Az elmúlt évi fesztiválokhoz hasonlóan a RABBocskára várt az a feladat, hogy a hangtechnikát „belője”. És ha már megtették, játszottak is egy jót. Amúgy Jethro Tull-módra megőrizve-megújulva olyan Gözhajót produkáltak, hogy a fal adta a másikat.

Amíg a sportcsarnokban Tátraiék Magyar Atomja mintegy főpróbát tartott a következő heti finnországi turnéhoz, addig az Új Hullám Sörözőben az alkalmi társulatként játszó Por Ways koncertjén hamisítatlan örömenét hallhattak a jelenlévők. A Porvay György (basszusgitár)-Török Péter (gitár) - Retzler Péter (billentyűk) - Muck Ferenc (szaxofon) - ifj. Kaszás Péter (dob) ötösfogatból különösen Retzler volt elemében. Visszatérve a sportcsarnokba a belgrádi Hush együttes gitáros-énekesnője, Ana Popovic hangja és törekénysége bűvölt el. Populárisra vett műsora méltán aratott sikert.

Az első napi jam session témája gitárpárbaj volt a Felkai Blues Brothersre épülve. Csatlakozott hozzájuk Tátrai Tibusz és két tinédzser titán: a 13 éves ifj. Katona Tamás és a 17. életében járó Tóth Bagi Csaba. Tomika és Csaba Tibusz vezényletével mutogatták orosz-

Jeff Porcaro
Emlékeznek

lánkörmeiket. Amíg ilyen tehetségek bukkannak föl, addig nem kell temetni az élő zenét!

A szombat délelőtti matiné a feltörekvő együtteseké volt: Lazy Bones, Blues Harp, Shabby Blues Band és Traf-X. Őket a Szűcs Antal Gábor és Pomázi Zoltán alkotta gitárduó követte, hogy ne csak súlyos blues négy-negyedek szálljanak a légből. A fesztivál legkülönösebb koncertjéről többen kintrekedtek. A Makovecz Imre tervezte gyönyörű fatemplomban Török Ádám fuvalán és Mohai Tamás akusztikus gitáron Bartók Este a székeleyknél című művét játszotta - a hely és a szerző szellemét maximálisan tiszteletben tartva. Az ilyen feldolgozások létjogosultságáról csak annyit, hogy az előadók kedvéért még az a fickó is eljött Bartókra, aki a Zeneakadémiára be nem tenné a lábát, viszont néhány órával a koncert előtt bűdös bunkó módjára nagy ívben hajította ki az autóbusból egy irodalom felvételre készülő kislány kezéből a tankönyvét.

A sportcsarnok szombat délutáni műsorából a Kiru Gotta Humble formáció tűnt ki izgalmas jazz-rock-funky-bluesával. A finn Jani Uhlenius vezette Jazz Band Suez bármit vett elő Robert Johnsontól a Chuck Berry-paródiáig, mindent tökéletesen oldott meg. Különösen emlékeztet az egykori Mini Kereszteslovagjának felfrissítése. Ezt a „Muckshow” követte. A RABB Muki-Mohai-Füles triásza mögé

Hirlemann Berci ült a dobokhoz. Előbb a kvartett muzsikált, majd csatlakozott a Besenyő Brass fúvós hármasa, legvégül Majnai Gábor énekes. A lézengőkből tömeg állt össze a színpad előtt. Láthatóan élvezték a hangulatot fokozó, rock megközelítésű jazz és funky elemeket ötvöző zenét. Füles hosszú basszusszólója talán a fesztivál egyik csúcspontja volt.

A szegedi Rambling Blues a „ráérős, történetmesélős” század eleji akusztikus blues híve. Király Vajk (ének, gitár), Hrabovszky Tamás (szájharmonika, vokál) és Szabó Csaba (ütőhangszerek) ezzel a muzsikával varázsoltak forró hangulatú amerikai klubot az Új Hullám Sörözőből. Közben a sportcsarnokban a zenészek és a közönség közös öröme a Palermo Boogie Gang teremtette meg. Itt érdemes megjegyezni, hogy míg többen a fellépők közül a hangos előadásra és a rockos megközelítésre törekedtek, addig ennél a két csapatnál a „feeling” dominált, ami az igazi bluesokra olyannyira jellemző. Aztán a csarnok közönsége a cseh Janis Joplin, Lady I (vana) lábai előtt hevert. Az érzéseknek itt sem voltak híján az előadók. Az Ausztriából érkezett Christian Dozzler jól képzett zenészeivel magas színvonalon hozta a nagyvárosi bluesokat. A második napi jam session a belgrádiak, Dozzlerék és a „palermósok” örömenélése volt „vilanyoltásig”.

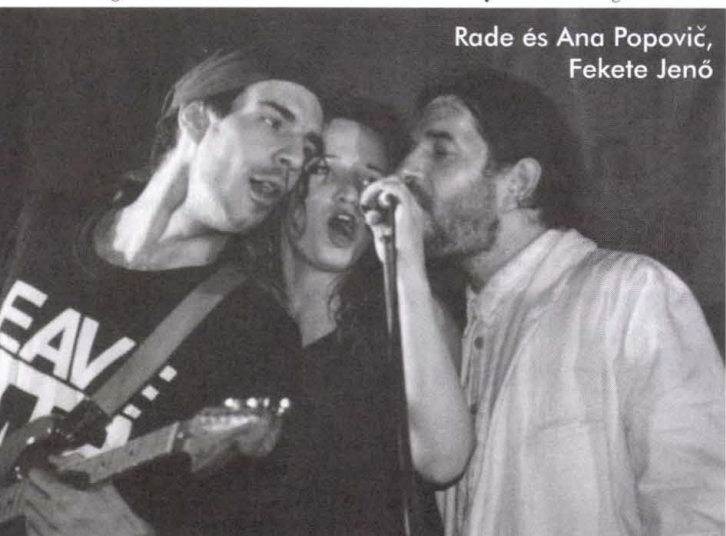
A vasárnapi matinén először a hódmezővásárhelyi Faktor Blues Band hozta ízig-vérig magyar bluesait. A szegedi Tóth Bagi Band a gitáros-énekes Csabával és a szintén ifjú és remek Dörnyei Gábor dobossal a jövő csapata lehet. A hangzás ugyan még kísértetiesen

ATOM-BLUES

5. Nemzetközi Blues-Jazz-Rock és Gasztronómiai Fesztivál, Paks, 1997. június 20-22.

Mészáros András (Pécs), Olasz Sándor (Szentes) és Paul vanDijk (Egybesült Európa) beszámolója az ötödik alkalommal megtartott jubileumi rendezvénysorozatról.

Rade és Ana Popović,
Fekete Jenő

használt a példakép Gary Moore-éhoz, de remélhetőleg az egyéni sound megtalálása nem várat magára sokáig. Itt lépett még föl a rhythm and blues feldolgozásokat játszó pécsi Stoni Blues Band, meg Cserga és Baráta Szombathelyről. Megjelenésük ékes bizonyítéka annak, hogy mennyi tehetséges zenész játszik bluest, rhythm and bluest hazánkban. Kár, hogy a fesztiválszervezők csak a befutott zenekarokban gondolkodnak! A matinét egy igazi csemege, a Toto műsort játszó Jeff Porcaro Emlékenekar zárta. Valóságos zenészválogatott lépett színre és idézte fel az igényes west coast rockot, melynek - valljuk be! - nincs nagy közönsége hazánkban. A muzsikuskok harca ennek folszámolására mindenképp dicséretes!

A csarnokbeli bulit a \$texas kezdte saját számaival, elhagyva ezúttal az SRV feldolgozásokat. A vajdasági Wake Up kellemes városi bluest játszott. Az immár csak nagyobb rendezvényekre összeálló Coda (És a Wigwam-béli klubestek? - NNP) a Purple, Sabbath és leginkább a Zep szellemét idézte. Az esztergomi Tűzkerék saját számai után Závodi Janóval és Erich „Bobos” Procházka szájharmonikással kiegészülve Taurus darabokat elevenített fel. Sajnos Balázs Fecő betegsége miatt nem jöhett el.

A megszokott húzós, pörgős műsorát nyomta a Deák Bill Blues Band. A napot és a fesztivált Takáts Tamás és az ő Dirty Blues Bandje zárta előbb feldolgozásokkal, majd saját darabokkal, ahogy az írva van.

Közben az Új Hullámban jazzről szólt az est, de a lap tudósítói ezt eléggé el nem ítélték, kihagyták abban a tudatban, hogy az eseményről képek hangfelvételek készültek.

Reméljük, hogy a jövő évi fesztivál is hasonlóan színvonalas eseményeket kínál majd, és talán több neves külföldi vendéget. A látogatottság mértéke rajtunk ne múljon: viszontlátásra 1998. június 19-21. között! Kéretik más rendezvényeknek ezt az időpontot elkerülni!

Fotó: Keserű Ágnes

LEMEZBEMUTATÓ SZEGEDEN

SZOTE-klub, 1997. május 12.

Az idei Fagyosszentek kánikulai idővel köszöntöttek be, így jó volt a SZOTE-klub hűvösébe húzódni a Dóm téren tomboló meleg elől. A helyi médiák megfelelőképpen foglalkoztak az eseménnyel, de a másik egyetemi klubban ugyanekkor az Auróra játszott, egy harmadik helyen pedig jazzkoncert volt. Nem tudni, mennyi nézőt vont el a rock-bluest játszó Tóth Bagi Bandtől a másik két rendezvény.

A Tóth Bagi Band korábbi demókazettájáról egyik kollégám igen jó véleménnyel volt lapunkban. A csapat frontembere a 17. életében járó Tóth Bagi Csaba gitáros, egyben énekes. A jól megtermett tinédzser első számú kedvence Gary Moore. Mindez első pillantásra észlelhető: olyan Gibson Les Paul gitár és olyan erősítő áll Csaba rendelkezésére, amit az ír muzsikuskok használ. A koncert előtt a fiatallembert várakozásáról faggattam.

Tóth Bagi Csaba: „Mindig is nagy vágyam volt, hogy Tátrai Tibusszal játszassak, mert amióta gitározom, ő az egyik kedvencem. Szerintem ő a legjobb magyar gitáros, a feelingjét senki nem tudja utánozni. Rengeteg jó gitáros van idehaza, de érzésben senki nem éri utól. A beállásnál is kiderült, hogy szörnyen jó és remélem, nem fog nagyon legitározni.”

A lemezbemutató koncerten a dalokat sorban „vezették elő”. Bizony a Your Way, az Angel Left Me Today vagy az instrumentális October című darabok hallatán valószínűleg maga Gary Moore is gondolkodába esne: „Mikor is írtam ezt a dalt?” Ezzel a síflushússágot szeretném kiemelni Tóth Bagi Csaba szerzői vénájából. A csapat jól együtt volt. Tóth Bagi Árpád, az apa jó alapokat adott basszusjátékával fiának, ill. a dobosnak, a rendkívül tehetséges Dörnyei Gábornak. Gábor játékában csupán azt nehezményezem, hogy a bluesokban is rockosan dobol, többet üt a kellelténél. Ez valószínűleg a műfaj nem kellő ismeretéből fakad. De van még ideje, ő sincs még húsz éves. A négyes billentyűse, Hitri Fedor újabban csatlakozott a TBB-hez, de ez nem érződött játékán, „hangszínegei” nagyon helyén voltak. Tóth Bagi Csaba játéka meglepően érett és énekhangja is kialakultnak tűnik. A lemez záró száma a Red House. Itt csatlakozott Tátrai Tibor a szegedi zenekarhoz.

A műsor második fele igazi örömenélés volt. Tibusz nem akart előre megbeszélni semmit a zenekarral. Csak az előzetes hangbeállásra helyezett súlyt. Aztán a színpadon hagyta, hogy a zenekar a saját játékát játssza, és ehhez tette hozzá a magáét. A Vörös ház után egymás után következtek a blues és a rock sztenderd darabjai, az I'm Ready, a Cocaine, a Little Wing, az All Your Love, a Thrill Is Gone, a Strange Brew és néhány más darab. Csaba, bár tisztelettel tekintett első számú hazai kedvencére, játékában nem érződött feszélyezettség, nem bémult meg. Főleg B.B. King dalában, a Thrill Is Gone-ban bizonyult Tibusz méltó partnerének, de a többi számban sem gitározta le a Mester. Úgy vélem, mind a közönség, mind a zenekar felejthetetlen élménnyel gazdagodott. A koncert után ismét Csabát interjúoltam.

Rockinform: - Azt hiszem életed eddigi legfontosabb koncertjén vagy túl. Nem sok tizenéves fiatallembert mondhatja el magáról, hogy Tátrai Tiborral gitározott. Milyen élményeid vannak közvetlenül a koncert után?

T.B.Cs.: - Fantasztikus volt Tibusszal játszani! Az ő játéka, szuper feelingje inspirált engem is. Remélem talán máskor is meg lehet ismételni ezt.

R.: - Eddigi színpadi játékokat felül tudtad múlni ezzel a doppinggal?

T.B.Cs.: - Persze! Tibi arra készítetett, hogy jobban játsszak. Igyekeztem az ő stílusában játszani.

R.: - Tudtál-e valami trükköt ellesni és azokat tudtad-e rögtön alkalmazni?

T.B.Cs.: - Már előtte rengeteget hallgattam a Magyar Atom koncertlemezt és élőben is meghallgattam Tibuszt. Úgy érzem, nagyon sokat tanultam ezen a koncerten! Köszönet mindenkinek, aki segített ennek a közös szereplésnek a létrejöttében!

R.: - A lap olvasóinak nevében sok sikert kívánok most induló pályádhoz, Csaba!

Fotó: Dusi

N.N.P.

H.A.B.B.

A paksi fesztivált szponzoráló IVO Power Engineering Ltd., és személyesen Mauri Varis úr, továbbá Jani Uhlenius úr (Jazz Band Suez) meghívására jutott el a jubileumi bluesfesztiválra a Hungarian Atomic Blues Brothers, Gárdai György szervező, valamint e sorok írója.

A Helsinkitől 30 km-re északra, a Tuusulanjärvi-tó végénél elterülő Järvenpää városka az otthona Európa egyik legrégebbi, rendszeresen megrendezésre kerülő bluesfesztiváljának. Az első évben 500 látogatójuk volt és nyolc önkéntes dolgozott a rendezésben. Tavaly már 16 ezer látogatót regisztráltak és az önkéntes munkások száma immár 400 fő. A városka főutcája ezekben a napokban Bluesutcává alakul át, a sátrakban bluespizzát és blueskebabot lehet venni és enni, meg hegyekben állnak a blueslemezek. Ha nincs felhő, az ég is blue. Különböző ilyenkor vannak a fehér éjszakák. A Bluesutcán két szabadtéri színpadot állítottak fel és a nagyobbikban sikerrel szerepelt a H.A.B.B. Ezen kívül még négy klubban rendeztek koncerteket

FINNYORSZÁGBÓL J

20. Puistoblues (1978-1997) Järvenpää

első sorban finn muzsikusok fellépésével. A két nagyobb klubban (Gilda és Ale-Pub) léptek még föl Tátraiek. A finn közönség rokonszenve és szeretete kísérte a magyar muzsikusokat, akármerre is jártak. A Hendrix-nótákat játszó négyes rendkívül jó formában volt! Tátraival csak egy gitáros állta a versenyt: a 21 éves kanadai Philip Sayce, aki saját zenekarával két fellépési lehetőséget kapott a Gildában, továbbá a Jeff Healey Band második gitárosaként szerepelt. Sayce játékában az első hangok után érződik, hogy Hendrix és SRV a kedvence. Saját triójával meglepően érett, kidolgozott műsort adott elő, hangszerének biztos ura volt.

Csalódást okozott a megasztárnak kikiáltott Jimmie Vaughan játéka. Stevie Ray bátyja nem mutatott semmi olyat a hangszerén - azon a kopott fehér Stratón, amellyel a Family Style borítóján látható -, amire "beindultam" volna. Zenekarában nem volt basszusgitáros, de nagyon egységes benyomást keltettek a másodgitárossal, orgonistával, dobossal és két fekete-bőrű vokalista fickóval. Jimmie műsorán többnyire '94-es szólólemezeinek húzós dalai (Don't Cha Know, Flamenco Dancer, Six String Down, Boom-Bapa-Boom) szerepeltek.

Szombat volt a fő rendezvény, a Pääkonsertti napja. A tóparton fölépített hatalmas színpad elé tízezer embert vártak, ami össze is jött. A délből indult műsort a legelső finn bluescsapatok leghíresebbje, a már nem működő Chicago Overcoat kezdte. A Pepe Ahlqvist harmónikás-énekes vezette zenekar jól játszotta el a chicagói blues sztendereket, csak hát északi hűvösséggel. Az USA-ból érkezett Lee Shot Williams csapata egy tempós rhythm and blues-zal nyitott, majd Pat Brown énekesnő kissé "tinaturneresre" vett figurája érkezett és Tóth János Rudolf szívét leginkább az Aretha Franklin műsorából kölcsönözött Dr. Feelgood-dal dobogtatta meg. Lee Shot Williams színre lépésével határozottan dominált a soul stílus. Egy boogie is a programba keveredett, nem annyira zeneként, mint táncként, amit Lee Shot az igen attraktív és verbó basszusgitáros hölggyel, Mis Sexy Mama-val lejött.

Jimmie Vaughan nagyszínpadon adott műsora még kevésbé győzött meg, mint előző este, amikor karnyújtásnyira állt előttem. Ez alatt Hannku, az egyik legaktívabb szervező és egyben muzsikus bemutatta a színpad környékét. Megtudtuk, hogy 6 kisbusz szolgál a zenekarok szállítására. Feltűnt, hogy a színpad előtt dolgozók valamennyien fülügyet hordanak. Nem

A Budai COLOSSÁLIS

Colosseum-koncert a Budai Várban, 1997. július 3.

Tökéletes helyválasztás! A Colosseum együttes úgy illeszkedett a Nemzeti Galéria - Széchenyi Könyvtár - Budapesti Történeti Múzeum épülete, valamint az Oroszlános kapu által határolt szabadterezhez, mintha az építés is odaálmodta volna. A történelmi hangulat tehát megadatott, már csak étellel kellett megtölteni a fellépőknek.

Először az Egyesült Államokban született és ott élő Ronnie Earl gitáros játszotta le műsorát néhány történelmi szó kíséretében. A publikum egy része csak mulatott azon, hogy a fickó „matyóhímezés” ingben jött be. A műsorközlő egy szót se’ szólt arról, hogy egy magyar származású bluesgitárost láthatunk. Ronnie bemutatkozásából sem értették többen, mit mond, mert a Horvath szövegi th-ja angol-amerikaiásra sikeredett. Instrumentális bluest kaptunk jazzes felhangokkal. Thelonious Monk „Round Midnight”-jának szólója közben arra gondoltam, hogy nagyon „magyarosch” - mintha egy jenki játszaná a Csak egy kislányt. Hallhattunk dalt Ronnie új albumáról, „this was written for my apuka” (a címe Akosh), meg ajánlott dalt a nagymamának is. A Broadcasters nevű együttesből az orgonista tűnt ki jazzes futamaival és ízléses hangszőnyegeivel.

Az ausztrál Wanderlust következett az est csalódását okozva. Nem a zenéjükkel, ami a '70-es évek progresszív jazz-rockját idézte, volt gond, hanem azzal, hogy Orszáczky Jackie csupán egy számot énekelt, egyben pedig kísérté maori énekesnőjét, Tina Harrod-ot. Már elnézést, de nem erről volt szó! A plakáton az állt, hogy Jackie Orszáczky and the Wanderlust, nem pedig The Wanderlust, vendég Orszáczky Jackie. Az sem nyugtatott meg senkit, hogy ha többet akar, nézze meg másnap a Globe Royalban.

A Colosseum úgy kezdett, mint a fergeteg. A Those About To Die esetében ez nem is lehetett másként. A kezdeti lendület a kétórás műsor folyamán csak fokozódott. Az ember csak csodálkozik, amikor bizonyos média megnyilvánulások nem a zenészek valódi teljesítményét, hanem életkorát

veszik alapul. Márpedig a tudás kortalan és a szextett ezúttal is meggyőzte erről hallgatóságát. Chris Farlowe hangja semmit nem veszített eredeti fényéből, Jon Hiseman ugyancsak minden erőlködés nélkül nyomta le az évszázad egyik legnagyobb doboszlóját, miközben zsonglorkodott is a verőkel. A legfiatalabb Mark Clarke basszeros hatalmas lendülettel és lelkesedéssel játszott, mozgott a színpadon. Talán mintha Dave Clempson agyonszólózta volna magát. (Itt egy kissé ellenkező: úgy tűnt, mintha a jó formában lévő „Clem” jutalomjátéka lett volna

Chris Farlowe

Superton hangszererősítők

- BILLENTYŰS

80 és 150 W-os háromutas combó, ill. fej és hangfal
Beépített digitális visszhanggal.

- BASSZUS

80 és 200 W-os kétutas combó, négycsöves EQ-val
Fóliázott, ill. bársonyozott kivitel
Celestion, Monacor, ill. Geray hangszórókkal.

Alacsony árfekvés, viszonteladónak kedvezmény.
Ha érdeklí, kérjen termék- és árkatalógust.

- GITÁR

30, 2x30, 80, 2x80, 2x150 W-os combó, ill. fej és hangfal
- csöves előfok
- csöves, ill. félvezető végfokkal
- beépített effektakkal

Gyártó: Superton Electronics
Cím: Lendvai Ferenc
okl. hangszertechnikai mérnök
3532 Miskolc,
Győri kapu 82.
Tel./fax:
46/356-351

Superton
Electronics

csodálkoztam, mert Finnországban magas fokan áll az egészség- és környezetvédelem. Itt sikerült megkóstolnom a Leningrad Cowboy Red Beer-t is, amely leginkább a Rolling Rockra emlékeztetett. E kis közjáték után a Ten Years After készüldött.

Alvin Lee legendás csapata idén 30. születésnapját ünnepli. A szokásos sodró lendülettel kezdtek - Rock And Rolling All Over The World, Hear Me Calling, Love Like A Man, Good Morning Little Schollgirl. Még a nap is előbújt, de Ric Lee dobszólójával leült az egész. A lassú blues után nem igazán jött le maradandó, hacsak az nem, hogy Alvin szokásos klasszikus pengetése utáni "I am Sibelius" megjegyzést nem díjazta a hazai közönség. A "Let's go Woodstock!" felszólításra ("minek hisz itt van!") - gondoltam én) felvillanyozódott a tömeg és az I'm Going Home-mal helyreállt minden. A TJR legjobbjá ezen a napon a basszeros Leo Lyons volt.

Közben fölröppentek olyan hírek, hogy Jeff Healey fellépése elmarad, mert a londoni átszállásnál elkeveredett a felszerelés. Elkezdtek a Stratók „begyűjtését”, TJR is örömmel adta át a sajátját, de aztán minden meglett. A Jeff Healey Band a szokásos See The Light-tal indított. Philip Sayce gitáros belépésével kvartetté bővült csapat hangzása tömörebb lett, de jellegében nem változott. A műsorban elhangzott egy gyönyörű, lassú szám (Love Makin' Georgia Moon) a következő albumról. A ráadásaként játszott While My Guitar Gently Weeps után az elvonuló tömeg a szemetét reklámszatyorokba rakva, azokat kupacokba pakolta. Eszembe jutott, miként néz ki hasonló esetben a Tabán vagy a Diáksziget..., és csoda, ha nem vágytam haza?!

kép+szöveg: Nemes Nagy Péter

Jimie Vaughan

a koncert. - Dick) A 64 éves Dick Heckstall Smith mintha kevesebb szólóra vállalkozott volna, de azért még mindig megfújta szimultán a tenor- és szoprán-szaxofont! Igaztalanok lennénk, ha Dave Greenslade orgonistáról megfeledkeznénk, akinek a hangszere a buli vége felé füstölőgni kezdett. A kötelező gyakorlatok - „Skelington”, „Valentyne Suite” (hű, de nagyszerűre sikeredett ez a háromtételes mű most!) „Lost Angeles”, valamint a ráadás „Walking In The Park” - mellett az októberben megjelenő „Bread And Circuses” albumról három darabot is bemutattak. „Applayground”-ot Mark Clarke énekelte el. Ezek az új kompozíciók illeszkedtek a Colosseum megszokott műsorába, és úgy tűnik, a lemez nem fog csalódást okozni az együttes rajongóinak. Farlowe ismét átköltötte a „Lost Angeles” szövegét, miszerint „szívesebben élne Budapesten”, mint az Elveszett Agyalok városában. Ilyen fogadtatás, a kapott üdvözlő látván ezen nincs mit csodálkozni. Chris, Jon, Dick, Dave, „Clem” és Mark! Mi is köszönjük az újabb csodálatos estét!

Fotó: Dusi Szaki és Dick

PEPSI SZIGET '97 - REJTVÉNY

Azon olvasóink között, akik helyesen válaszolnak az alábbi kérdésekre, 5 db napijegyet sorsolunk ki, melyek a Pepsi Sziget '97 fesztivál bármely napjára érvényesek. A válaszokat nyílt postai levelezőlapra(!) kérjük postacímünkre (Rockinform, 3523 Miskolc, 23. Pf.: 58.) 1997. augusztus 08-ig beküldeni.

1. Hányadik Sziget fesztivál kerül megrendezésre 1997-ben?
2. Sorolj fel a tavalyi Sziget külföldi sztárjai közül legalább ötöt!
3. Mely művészeti ágak, ill. programok- legalább öt - vannak jelen a zenén kívül a Szigeten?

Eredményhirdetés a szeptemberi számban, azonban a nyereményeket már 1997. augusztus 9-én postázzuk!

Orszácky Jackie

Progfest '97 a Nyugati Parton - „Nyugati kapu” a Parkszínpadon

Két év után ismét Los Angeles adott otthont a világ egyik legjelentősebb progresszív zenei fesztiváljának. A május 23-24-én megtartott rendezvényen Böszörményi Gergely (Stereo Kft. - Periferic Records) már régi ismerősként jelent meg.

BG: A Progfest ugyanannak a fesztiválnak folytatása, melyen két éve a Solaris szerepelt. Most jelent meg a '95-ös rendezvényről egy dupla CD, rajta 21 perc Solaris-zenével. Megjelent még két videó is, közülük az egyiken megemlézték a tavalyi Diáksziget progresszív rendezvényét is. (Az idei Szigeten nem lesz progresszív zenei nap!)

A Progfest első napját megelőzően L.A.-tól nem messze, Silverlake település egyik kocsmájában „vezették fel” a fesztivált. Itt a Field nevű amerikai zenekar játszott agresszív-progresszív muzsikát, majd kezdetét vette egy spontán örömmzenélés, melyben többek között Paul Williams (Tempest) énekelt, Alan Holdsworth gitározott és Ravi Shankar ütőse is játszott. Május 23-án a svéd Sinkadus együttes, az angol Arena - benne az egykori Marillion dobos Mick Pointer és a Pendragon volt billentyűs-komponistája Chris Nolan -, továbbá a legismertebb progresszív csapat - le Orme - játszott. Másnap az elmúlt másfél évben sokat fejlődött amerikai Spock's Beard lépett színpadra. Billentyűsük, Royo Okumoto általam küldi üdvözlését Gyenes Béla (Jinnee) szaxofonosnak, akit Barry White kísérezzenekarából ismer. John Wetton (ex-Family, ex-King Crimson, ex-Roxy Music, ex-UK, ex-Asia), aki az utóbbi években három szólólemezt jelentetett meg, ezúttal zenekarral játszott. Wettonnal sikerült egyeztetni egy budapesti fellépés tárgyában. Európa egyik legjobb progresszív csapata, a svéd The Flower Kings bonyolult kompozíciókat játszott gazdag dallamvilággal. Gitárosuk, Roine Stolt sok „zappás” elemet is alkalmazott mind játékában, mind a hangszerelésben.

Cégem még tavaly szerződést kötött a főváros XI. kerületi önkormányzatával. A kerület zenei életének megpezsztítésére szövetkeztünk, ui. a Periferic Recorsnál sok helybéli előadó található. Ebből az apropóból, no meg, hogy a WOMUFE és a Páneurópai fesztivál meghonosodott, igazi fesztivál-kerületet lehet itt csinálni. A XI. kerület a főváros nyugati kapuja között, ezért ez a fesztivál neve. A folk, jazz és progresszív zene hazai előadóit külföldön sokszor jobban elismerik. A médiák pedig a hagyományos, kereskedelmi „értékek” mellett voksolnak. Ezért próbálunk az igazi, magas művészi színvonalat képviselő zenészeknek, zenekaroknak fellépést biztosítani. A „Nyugati kapu” - WESTEND zenei fesztivál legnevesebb vendége John Wetton lesz, aki egyedül jön akusztikus gitárral, és kért egy grand pianót műsorához. Előtte az After Crying játszik novemberben megjelenő CD-jéről is egy-két számot. Könnyen megeshet, hogy Wetton és a zenekar egy Crimson-szám előadására „egymásra talál”. Ugyanezen az augusztus 30-i napon a Vujicsics-együttes mutatja be saját kiadásban megjelenő Samo Sviraj című új lemezét. 31-én Vedres Csaba új együttese, a Townscream mutatja be „Nagvárosi ikonok” című CD-jét és ezen a napon mutatkozik be előben a Djabe Muck Ferenczel és társaival. (A részletes műsort külön közöljük!) A háromnapos fesztivált a Budai Parkszínpadon rendezzük, a jegyek ára 990,- forint/nap. -nnp-

BUDAI PARKSZÍNPAD: „nyugati kapu” - WESTEND
folk, jazz, progresszív zenei fesztivál 17.00-22.30 óráig

aug. 29. Trio Acoustic feat. Fekete István (trombita), Ghymes (Szlovákia), You And I, Kormorán
aug. 30. Grencsó Kollektíva, Vujicsics Egy., After Crying, JOHN WETTON (King Crimson, U.K., Asia)
aug. 31. Creol (Pomázi Zoltán/Szűcs Antal Gábor), Gyárfás Trio, Vukán György - Creative Art Trio, Djabe (Muck Ferenc, Barabás Tamás, Sípós András, Égerházi Attila), Townscream zenekar (Vedres Csaba (ex-After Crying), Baross Gábor, Ács Péter, Gál Béla)

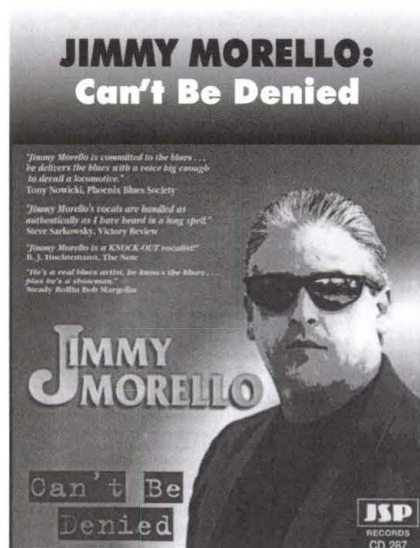
Info: Budapest, Bartók Béla 59. Tel/Fax: 36-1/166-96-74
Tel/Fax: 36-1/185-63-43

B • L • U • E • S • L • E • M • E • Z

bemutató

Nemes Nagy Péter rovata

Ez már rovatom ötvenegyedik jelentkezése. Előzőleg elfelejtettem ünnepelni. Viszont történt egy eleddig példa nélkül álló eset: az egyik hazai lemezforgalmazó cég úgy juttatott el a nevemre CD-t, hogy ráírta „Blueslemez-bemutató oldalra!!!” Köszi és bocs, de inkább rockosnak érzem az anyagot, így a Lemeztelenítésbe került. Ezúttal a nyugati partra kirándulunk L.A. és Frisco körül. És lesz egy lehetőség is...

Megjelent: 1997, JSP Records CD 287.
Magyarországon forgalmazza a Mafioso Records.

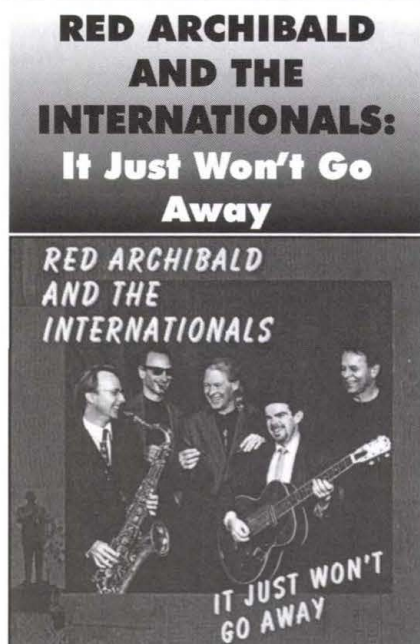
Címek: What Happened To You, Can't Get No Rest, Silver Spoon, Back To New Orleans, Hey Brother, Mercy Miss Percy, I Read Your Letter, Come Back Baby, Bye Bye So Long, Leave Me Alone, Where Have You Gone, I Ain't Doing Nothing Wrong.

Közreműködők: Jimmy Morello (ének), Rick Reed (akusztikus basszus), Jeff Ross (gitár), Paul Bryant (gitár), Tom Mahon (zongora), Paul Fasulo (dob). A felvételek 1996. augusztus 26-27-én készültek a Los Angeles-i Pacifica stúdióban.

Lejátszási idő: 49 perc 44 mp.

Ez a sápadtarcú, inkább maffiózónak, mintsem bluesmuzikusnak tűnő úr a pennsylvaniai Pittsburgh-ből indult. Tíz éves kora előtt megpróbálkozott a harsonával és a bőgővel, majd dobolni kezdett. Jimmy „ritmusfelelősként” turnézott a gitáros Steady Rollin' Bob Margolinnal. Jó hangadottságait immár énekesként kamatoztatja.

Ez a lemez, - amely Big Al Smith, Roy Brown, Big Joe Turner és William Clarke emlékének lett ajánlva - tipikus west coast blues, visszafogott gitár- és zongora szólókkal. A 12 szám mindegyikét Jimmy Morello szerezte. Egy középtempójú darabbal indul a lemez, és már itt hatalmas energia érződik Morello előadásából. A borító szövegét jegyző Don O. szerint Jimmynek néha nincs szüksége mikrofonra. A közép és gyors tempójú számok dominálnak, csak a „levélolvasó”-nótában lassul le a tempó. A JSP-lemezeknél gyakorta szokás a lemezbontón idézni a pozitív és a lényegyet kiemelő véleményekből. Itt sincs másképp. Margolin ezt mondta: „He's a real blues artist, knows the blues... plus he's a showman.” Ez utóbbit csak azért nem tudom megerősíteni, mert még nem láttam Morellót sem élőben, sem tévében. Amúgy meglepően erős bemutatkozó anyag Reed és Ross urakkal, akik a néhai William Clarke muzsikustársai voltak. Nem tagadható...

Megjelent: 1996, Blue-Tone productions, katalógusszám nélkül.

Címek: Insanity, Pretty Feet, I Need Your Love, I'm Cryin', Snatchin It Back, She Upsets Me, It Just Won't Go Away, Flim Flam Man, It's Terminal, Check Yourself (You'd Better), She's A Smooth Operator, Starin' Out The Window.

Közreműködők: Red Archibald (har-

mónika, ének), Eddie Valentine (gitárok), John Dunstan (basszus, háttér ének), Brian Berson (dob), Jim „Dr. Grit” Peterson (tenor és bariton szaxofonok). Különleges vendégek: Ronnie Earl (gitár a 4. és 11. számban), Stephen Dreyfuss (tenor szaxofon az 5., 8. és 12. számban), Michael Peloquin (tenor szaxofon a 4. számban), Ton „E” Bolivar (tenor szaxofon a 11. számban), Steve Willis (zongora a 2., 3. és 5. számban), Tom Whitehead (zongora az 1., 6. és 9. számban), Joe Harnett (pedal steel gitár az 1. számban).

Lejátszási idő: 66 perc 37 mp.

Egy saját kiadású lemez a blues hazájából. Talán ott sem fenéig tejfel a (blues)élet?... A kiadványt a zenekar promóciós ügyeivel foglalkozó újságíróno küldte.

Red Archibald (korábban Marin Red) virtuóz harmónikas és dinamikus előadó, aki 1970-82 között a nyugati parton és Kanadában vitézkedett. '82-ben Európába tette át a székhelyét és nem ritkán évi 300 bulit is adott „The Amsterdam Allstars” és „The Internationals” elnevezésű együtteseivel. Időnként kísérőzenésze volt a két legendás bluespianistának, Memphis Slimnek és Champion Jack Dupree-nek is. '91-ben aztán megunta a vándoréletet és hazatért a Johnny Winterre emlékeztető, fehér hajú muzsikusra.

A Red vezette csapat tipikus, szvingelő

west coast bluest játszik. A tizenkét saját szerzeményből három régebbi blueson alapszik. Jimmy Rogers „If It Ain't Me”-jéből az „I Need Your Love”, Clarence Carter „How Can I Get Your Love”-jából a „Snatchin It Back”, és B.B. King „You Upset Me Baby”-je itt egyes szám harmadik személybe került. A teljesen eredeti darabok is jól megírtak, a többségében táncra csábító jump-on kívül shuffle és lassú bluesballada is helyet kapott a természetesen vörösre színezett korongon. A szólókat Red, Eddie Valentine és Jim Peterson játsszák a kitűnő témákra. A lemez leghosszabb darabja, a 9 és fél perces lassú, mollos blues, az „I'm Cryin'” Ronnie Earl gitárszólójával.

Red szájharmonikázásában a nagy fehér társak stílusjegyeit (Butterfield, Musselwhite, Mark Hummel, William Clarke) vélem felfedezni. Lisa Zimmer megkért, közöljem a zenekar címét (954 Ashbury Street, San Francisco, California 94117, USA), hogy az érdeklődőknek további információkkal szolgáljanak, vagy „would like to get a CD”. Tessék kipróbálni és a sikerről informálni!

Bruce Iglauer, az Alligator főnöke ezt mondta: „Red tökéletes és ízléses harmónikajátékos a változatosság sokféleségével, jó dinamikával és a hangszínre fordított gondossággal.”

Visszatekintő

MONTEREY 1967. VI. 16-18.

Amikor 1967 tavaszán a The Mamas and Papas kvartett egyik tagja, a dalszerző John Phillips és a társulat producere Jon Adler nekilátott egy addig sosem volt rendezvény szervezésének, még nem tudhatták, hogy milyen félelmetes lavinát indítottak el. Ez a lavina pop később rock fesztivál névre hallgatott. Ennek hallatán nyilván Woodstock, Altamont, Wight-sziget mítosza ugrik be a zenebarátoknak, de tartani lehet tőle, hogy az említetteknek méreteiben nagyságrenddel szerényebb, de jelentőségében legalább annyira meghatározó, háromnapos „Monterey International Pop Festival” bizony kevesek fantáziáját mozgatja meg. Most, harminc év távlatából illő megvizsgálni, mit is adott a világnak ez az esemény. A dél-kaliforniai Monterey County Fairgrounds mindössze 7.100 néző számára helyet biztosító - a küzdőtérrel székekkel ellátott - területe aligha sejtette, hogy itt valami történelemformáló szennáció készül, hiszen egy jobbfejta sportcsarnokban is ennek többszöröse tudott megjelenni. Ám alighogy híre ment az előkészületeknek, bozóttűzként lángolt fel az izgalom a hippiek körében. A rendőrségen nem különben, így aztán nem csoda, hogy az eredetileg néhány ezer főre tervezett közönséghez többszáz zsarut mozgósítottak a hatóságok. Ez azért érdekes, egyben felháborító, mert a „virág- és szerelemgyerekek” valóban békés szándékkal gyülekeztek ezt megelőzően is, nem rajtuk múltott, hogy véres incidensek robbantak ki az őket provokáló hatóságokkal az elkövetkezendő években. Az érdeklődők pedig csak jöttek és jöttek, számuk végül meghaladta az 50.000-t, akik az arénát környező területeken sátorozva, jegy nélkül hallgatták a zenét. Színes kaftánokat, csónadrágokat, csizmákat viseltek és az ezidőtájt kiadott John Philips által Scott McKenzie számára írt „San Francisco/Be sure to wear some flowers in your hair!” felszólításának eleget téve, virágot tűztek a hajukba, virágmintát pingáltak arcukra. Ezt a felvételt joggal tekinthetjük a fesztivál himnuszának, a rendezők sem véletlenül választották az eseményről D.A. Pennebaker által forgatott „Monterey Pop” című film alapdalának. Ha az ember végignézi a megörökített érkezőket, mosolygós arcokat, nyugodt fazonokat lát. Még a Hell's Angels tagjai is békésen üldögélnek székeiken. Botrány, rendzavarás nem történt, nem erről szólt a buli. „Three days of understanding” - énekelte pár hónappal később az egyik résztvevő, Eric Burdon, a fesztiválról készült „Monterey” című zenés beszámolójában. Nyoma sem volt az előadók közötti rivalizálásnak, mindenki szurkolt mindenkinek. Márpedig igen tarka volt a mezőny. A már befutott sztárok mellett - Simon and Garfunkel, Buffalo Springfield, The Mamas and Papas, Paul Butterfield Blues Band - megjelent Country Joe and the Fish, az újjáalakult Animals, a pop zenétől mérföldekre lévő feka jazz trombitás, Hugh Masekela. A róla alkotható képhez ismét forduljunk Eric Burdonhoz, „zenéje fekete volt, mint az éj”. Ravi Shankar szitárművésszel egyszerűen nem tudott mit kezdeni a nyugati publikum, jobb híján megbabonázva figyelte, hogy aztán fékeveszett óvációban törjön ki. Burdon nem szégyelli könnyeit. „Ravi Shankar's music made me cry”. Ki az, aki azóta is ilyen mértékben magasztalná fel kortársai tudását? De jöttek a feltörekvők, köztük a második albumos Canned Heat, az addig szinte ismeretlen Janis Joplin, akinek,

az előadása közben lefigyelt Mama Cass a jeniknél divatos elismeréssel - „Vow” - adózik. Látszik, hogy nem hisz a fülének és szemének. Otis Reddingnek, a soul királyának, itt és ekkor sikerült elfogadtatnia magát a színesbőrűek után a fehérrel is, a Jefferson Airplane pedig ettől kezdve egyértelmű sztárja a hippie kommunáknak. Itt sikerült az amerikai áttörés a Who számára is, bár esetükben a törés szó szerint értendő. A „My Generation” végén Pete Townshend miszlikbe aprította hangszerét, de a dobos, Keith Moon sem kívánt lemaradni a pusztításban. Aztán még jött valaki és rock történelmet csinált. Jimi Hendrix, akit Paul McCartney és a Rolling menedzser, Andrew Oldham javaslatára a szervezők a zárónapra osztották be. Róla a „Monterey” című szám így emlékezik, „Jimi

Hendrix, baby believe me, set the world on fire”. Hát igen, nemcsak a világot, saját gitárját is lángra lobbantotta, csak előbb még a színpadra fektette, rátelepedett, jelképesen „ráverte” a kezében lévő tubus tartalmával. Mindössze 35 perces(!) műsorával harminc perces éljenzésre „kárhoztatta” a közönséget. Mama Cass, aki Townsend mellett ülve szemlélte a történeteket, így szólt a gitárhoz. „Ez a fickó nem orozza el tőletek a showt?” „Meglehet” - válaszolta Pete, „de olyan piszok jól csinálja, hogy számít ez?” Ismét egy ritkán hallható pozitív megnyilvánulás. A fesztiválzáró The Mamas and Papas (akiknek ez volt utolsó, élő fellépésük az eredeti felállásban) műsorából természetesen nem maradhatott ki a „California Dreaming”.

És hogy mi történt ezután? A nonprofitként jegyzet rendezvény - a fellépők nem gázsit, hanem csak költségtérítést kaptak - 200.000 dolláros bevételét jótékonyági célokra fordították. A „Music, love and flowers” jelszó tökéletesen érvényesült, jóllehet a helybéli hatóságok megpróbálták utólag lejártni a fesztivált.

Mint minden tömegmegmozduláson, nyilván itt is lehettek túlkapások. Ami viszont a folytatást illeti, az már egy másik fejezet. Woodstock káosza, Altamont brutalitása, Wight bunkósága - Joni Mitchell könnyek között kérte a „hallgatóságot”, hogy hagyja abba a fütttyögést - semmiben nem hasonlítható Monterey őszinteségéhez. Az egyre gyakrabban felbukkanó, alantas szándékú drug dealerek hatékony közreműködése megtette a magáét, a fesztiválszervezés pedig lassanként pusztá üzletté vált. Ennek legjobb példája az önmagá paródiáját megtestesítő 1994-es Woodstock Revival. Monterey résztvevői sajnos egyre fogynak, nincs már közöttünk Bob Hite (Canned Heat), Jimi Hendrix, Janis Joplin, Keith Moon (Who), Mama Cass, Otis Redding, Paul Butterfield. Talán ők jártak jól, mert nem látja azt a szegényletes mélységet, ahová az egykoron őszinte rock napjaink manipulált bohócaként süllyedt.

Válogatott diszkográfia:

Ravi Shankar - *Live At The Monterey International Pop Festival (1968)*, Jimi Hendrix and Otis Redding - *Performance Recorded At The Monterey International Pop Festival (1970)*, Jimi Hendrix Plays Monterey (1986)

Szakács Gábor

YAMAHA

Live!

TAGE • DAYS • DENAS • DNY • DIANOS • ДНИ • НАРОК • DANA • DNI • PAEVAD • ZILE

1997. szeptember 6-7.

MARRIOTT HOTEL

Erzsébet Terem 10-18 óráig

CSÚCSMODELLEK

AKTUALITÁSOK'97

-a furulyától
a mesterfúvósig

-a kis keyboardtól
a profi
szintetizátorig

-a pianínótól
a diszklavirig

-az effekttől
a nagy keverőpultig

PRÓBÁLJ KI MINDENT!

→ *Presentations* → *Pa-Demonstrations* → *Workshops*

magyar és külföldi zenészekkel

**GYERE ÉS MEGKAPOD KEDVENC
EGYÜTTESÉD AUTOGRAMJÁT!**

UTAZZ VONATTAL, CSAK A FELÉT FIZETED!

- a legújabb berendezések
- jobb szerviz
- jobb alkatrészellátás
- gyorsabb szállítás

Design: Di-Color Studio

TASCAM

1997. február 1-től

Kizárólagos
Magyarországi Képviselet

STUDIOtech
AUDIOVISUAL ENGINEERING

HUNGARY KFT.

1082 BUDAPEST

Üllői út 82.-Üzletek Háza

Tel.: 210-2901

Fax: 210-2897

email: studiotech@studiotech.hu

ÚJRA ITT VAN A NAGY CSAPAT! MEGJELENT A MÖTLEY CRÜE ÚJ ALBUMA EREDETI FELÁLLÁSBAN.

Az új lehetőségek boltja!
„Pénztárcádhoz igazítjuk
árainkat!!!”

Szolgáltatásaink:

- hangszerlizing
- javítás, átalakítás, börze
- használt, és új hangszerek értékesítése
- részletfizetési lehetőség
- vásárlási szaktanácsadás
- hangszerdekor egyéni elképzelés szerint
- hangszer, zenész és próbaterem közvetítés
- MC, CD árusítás

Forródrót a gitárokhoz: 30/214-777

Egyéb információ, ill. üzenet hagyható:
263-01-19

Cím: Bp. E-klub, Népliget

NEKÜNK NYOLC - NEKED HANYADIK?

AUGUSZTUS
KÖZEPÉTŐL

ÚJ
MOBY
DICK

ALBUM KAPHATÓ A BOLTOKBAN

TISZTÍTÓ TŰZ
A HANGSZÓRÓKBÓL

City
Rádió FM 96.3

NAPONTA
10-22
ÓRÁIG

MISKOLC, Klapka u. 42. FSZ. 1.
 STÚDIO: 46/431-300, 431-400
 SZERKESZTŐSÉG: 46/431-131

A ROCKINFORM ajánlásával:

„...nemcsak zenében más...”

A rock, a blues és a jazz
műsora minden csütörtökön

18.00-22.00 óráig.

Itt részleteket hallhatsz a Rockinformban
legjobb kritikát kapott albumokból.

FEKETELISTA

Az alábbiakban nyilvánosságra hozzuk azon hirdetőinknek, üzleti „partnereinknek” a névsorát, akik azok után, hogy megrendelésüknek megfelelően hirdetésüket közzétették a Rockinform oldalain, nem fizették ki azokat. A megjelenést követően egyikük sem élt minőségi vagy más kifogással, tehát a fizetés mind a mai napig esedékes.

AROM & VEZMAN KFT - Cervin Vega
 118.750 Ft 1997.01.27
CSONKICS KÁROLY - Santana koncert
 20.000 Ft 1996.07.30.
LONG ISLAND - Long Island lemezek
 25.000 Ft 1996.01.26.
TURCSI TIBOR - Faterock Fesztivál
 12.500 Ft 1996.06.11.
VIDA FERENC - LMS
 62.500 Ft 1996.01.26.

Ezen lista szolgáljon figyelmeztetésként, azoknak akik a jövőben üzleti kapcsolatba szándékoznak kerülni a fent felsoroltakkal.

ST-ART POPZENEI
SZOLGÁLTATÁSOK
IRODÁJA

CÍMÜNK: 1101 BUDAPEST, NÉPLIGET ÚT. AZ E-KLUB
ÉPÜLETE (JURTA SZÍNHÁZ) TEL./FAX: 263-0119
ÜGYINTÉZŐK: LŐRINCZY ATTILA, SEBESTYÉN LÁSZLÓ
HOT LINE: LŐRINCZY ATTILA TEL: 20/246-705

ZENEKAROK RÉSZÉRE MÉDIAKAPCSOLATOK KIÉPÍTÉSE
TELJES KÖRŰ SZOLGÁLTATÁS
EGYÉB PRODUKCIÓINK: ÁRAMHÁZ - dallamos rockzenei
műsor több, mint 53 rádióban!
SZTÁR-ROCK-ról - zenés magazinműsor
48 városi televízió műsorán!

NÉZZEN!
HALLGASSON!
HIRDESSZEN!

Valószínűleg néhányan értetlenkedve fogadják a címet, a csapat jellemzését. Sokak egybehangzó véleménye szerint ugyanis a soproni Moby Dick több, mint másfél évtizedes tevékenysége után, nyolcadik stúdióalbumával vált igazán felnőtté. Hogy ez miként következett be, arról Schmiedl Tamást, a zenekar énekes/gitárosát faggattuk.

- Legutóbbi két albumotok megjelenése között több, mint két év telt el, viszont új anyagotokra szerencsére nem kellett ennyit várnia a rajongóknak...

S.T.: - A Brazzil project megszűlése hátráltatta a Moby Dick munkálatait, tehát meg volt rá a magyarázat, hogy miért csak olyan hosszú idő után jelentkeztünk az „Indul a bokszt” lemezünkkel. Most ilyen hátráltató tényező nem volt, a zenekar - főként a dalszerzők - teljes erővel tudtak a következő anyagra koncentrálni. Nem tartottuk különös-képpen indokoltnak, hogy tovább húzzuk az időt, hiszen az anyaggal elkészültünk, minden körülmény adott volt, hogy stúdióba vonuljunk.

- Egy év távlatából visszatekintve mennyire érzitek sikeresnek az „Indul a bokszt” albumot?

S.T.: - A fogadtatásával kifejezetten elégedettek voltunk, végül is nem számítottunk ennyire jó megítélésre, kritikára. Ami az eladásokat illeti, közel tízezer példányt adtunk el belőle, ehhez az ember mindig hozzáteszi, hogy a korábbi lemezekből jóval több fogyott el, viszont minden egyes soronkövetkező albumnál csökkent az eladott példányok száma. De hát aki a zeneiparban mozog, az tudja, hogy a kiadók is panaszkodnak az eladások visszaesésére...

Ennél többet az adott helyzetben nem igazán várhattunk, persze reménykedtünk, hogy tizenégy-tizenöt ezer példányig eljutunk vele. Ez végül nem valósult meg. Tudod egy lemeznek a legjobb reklámja egy jól sikerült videóklip, amit le is adnak a tévében. A Top TV pont akkor szűnt meg, amikor mi kijöttünk az „Indul a bokszt”-szal, az M SAT pedig még nem volt a mai szinten.

- Ezalkalommal melyik számra terveztek klipet?

S.T.: - Végül is három klipesélyes dal van, de ezt még a kiadóval egyeztetjük és kicsit érlelni is kell az anyagot. Az „Égess meg” az egyik esélyes, a másik a „Zuhanás”, a harmadik a „Rohandt egy nap”. Mindenesetre szeretnénk legalább egy olyan szintű klipet, mint amilyen a „Na mi van” volt, vagy annak idején a „Gazember”.

- A múltkorok albumotok készítése során nem kevés problémát akadt. Most azért könnyebben folytak a stúdiófelvételek?

S.T.: - Egyáltalán nem. Komoly nehézségekbe ütköztünk, mivel úgy döntöttünk, hogy egy szombathelyi stúdióban dolgozunk, ugyanis ez volt a legközelebb Sopronhoz. Rengeteg lemezt készítettünk annak idején Budapesten, és egy kicsit beleuntunk. Éppen ezért a tavalyi albumunknál az alapokat már itthon Soptonban vettük fel, és csak a keverést végeztük a TomTom stúdióban. Hatalmas nyugalmat árasztott, hogy itthon dolgozhatunk, kedvező döntés volt. Az a technikai színvonal, amivel esetleg az itteni vagy a szombathelyi stúdió hátrányban van, azt bőven kárpótolta az, hogy itthon tartózkodhattunk, és

hogy teljes nyugalomban tudtunk dolgozni. Persze voltak bizonyos technikai problémák, de megoldottuk. Nehézségesnek tehát nehézkes volt, egyrészt mert sok időt igényelt, másrészt mert reggel és este utazgatnunk kellett.

- A masteringezést viszont ezúttal is a TomTom stúdióban végezték. Egyébként demózzgattatok a felvételek előtt?

S.T.: - Saját magunk számára készítettünk demófelvételt. Visszahallgatva a zenét egy kazettáról, rengeteg olyan dolgot lehet találni, ami nem igazán hangzik jól, ráadásul játek közben ezt nem annyira érzik az ember.

- Az összes számotok megvolt már, mikor bevonultatok a stúdióba?

S.T.: - A nagyrésze természetesen készen volt, de hát a stúdióban a feljatszás közben mindig jönnek meglepetések, vagy váratlan helyzetek. Ott derül ki, hogy valami valójában hogyan hangzik. A stúdióban mindig formálni kell a dalokat, a betéteket.

- Ha jellemezned kellene, hogyan határoznád meg jelenlegi irányvonalatokat?

S.T.: - Egy felnőttesebb, egy érettebb muzsika, átgondoltabb. Biztos, hogy lesznek rajta meglepetésszerű dalok, de nem távolodtunk el annyira a Moby Dick-hangzástól. Olyan dolgokat vetettünk be, és nem is kismértékben, amiket korábban nem alkalmaztunk.

Ez is nehézségeket jelentett a stúdióban, már-már hogy ezeket a nem alkalmazott trükköket profin megvalósítsuk. Példának okáért bevetettünk akusztikus gitárt, illetve végig az egész lemezen játszunk a dinamikával. A korábbi anyagoknál mindjárt az elején jól „bedur-rantottunk”, és nyomtuk végig. Ez alkalommal ebben is változtatosságra törekedtünk.

- Az eredeti tervek szerint „Rezervátum” lett volna az album címe...

S.T.: - Végül is nem ez lesz. Még nem tudnám megmondani a véglegeset, vagyis van újabb jelölt, de még ebben sem határoztunk. Először egyébként azért esett a választásunk a „Rezervátum”-ra, mert tartalmaz egy ilyen dalt az album, és úgy ítéltük meg, hogy elég meghatározó száma ez az anyagnak.

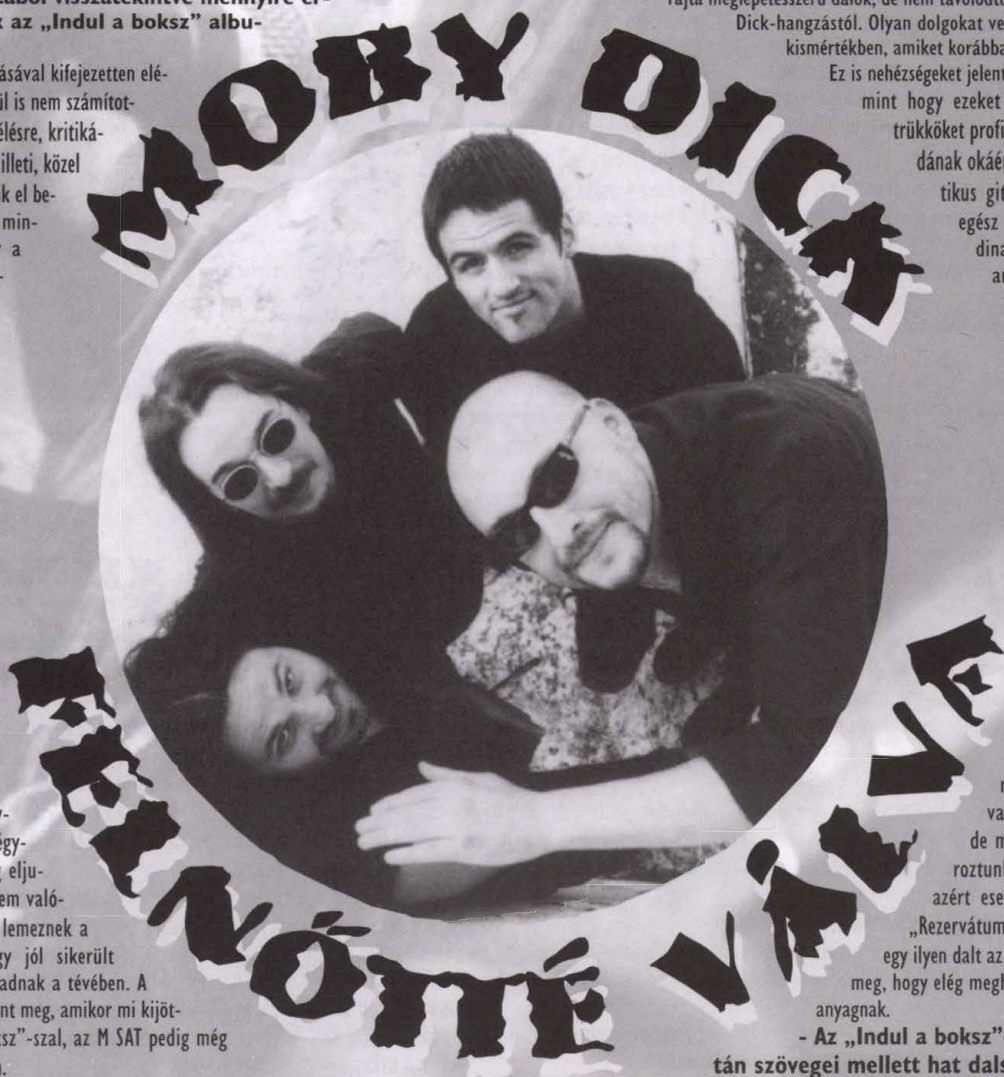
- Az „Indul a bokszt”-on Pusztai Zoltán szövegei mellett hat dalszöveget már te jegyeztél. Most ez hogyan oszlott meg?

S.T.: - Pusztai Zoli egy szöveget írt az albumra, a „Külön a lélek” című dalét. A további szövegeket Norbert és én írtuk. Nem közösen, hanem vannak olyan számok, amiket ő jegyez, és van amiket én. Ez nagyjából fele-fele arányban oszlik meg.

- Lemezeitek megjelenését mindig egy nagyszabású koncertkörúttal ünneplitek meg. Idén ez hogy fog kinézni?

S.T.: - Nagyon szeretnénk egy kiadósabb turnét adni, bár ezt mostanság nagyon nehéz megvalósítani. De hát egy rockzenekarnak igazán a turné az életető eleme, az az igazi megmértetés. Nem szeretnénk abba a hibába esni, hogy az album megjelenését követően egyből belevágunk a turnéba. Meg akarjuk várni, amíg a lemez megfelelően beérik. Az anyag megjelenését augusztus végére tervezzük, és ha minden a tervek szerint halad, úgy október eleje körül várhatóan elindul a turné. Persze még nincs tervezés alatt, hiszen mostanában minden erőnk az album felvételei és a promóciós munkálatok kötötték és kötik le.

- Ákos + Paya -

A KISS együttes Budapesten tartott európai sajtótájékoztatójáról egyetlen tag hiányzott: Ace Frehley, a nemrég visszatért gitáros. Ace azonban nem tartozik a nagy szófosók kasztjába, és délután három óra is elég korai időpontnak bizonyult számára. Így elég nyögvenyelősre sikeredett a telefon-interjú:

Rockinform: - Első kérdésem, hogy miért hiányoztál a pesti sajtókonferenciáról?

Ace Frehley: - Lekéstem a gépem.

R.I.: - Ez gyakran előfordul veled?

A.F.: - Nem. Forgalmi dugóba keveredtem, és így egy pár perccel késsem.

R.I.: - Tegyük egy kis visszatekintést: miért hagytad el a zenekart annak idején?

A.F.: - Mert szólókarrierbe kezdtem. Voltak más okai is természetesen. Nem igazán jöttünk ki jól egymással. Pete kiválása után a zenekar jövőjét illetően nem egyezett a véleményünk. Ráadásul Pete-tel jó haverok voltunk.

Aztán az első szólólemezem sikeres lett, és azt sokkal kreatívabb munkának éreztem. Változásra volt szükségem és tanulásnak sem volt utolsó. Ráadásul énekelhettem is, és az üzleti ügyek számai is mind az én kezemben futottak össze.

R.I.: - Tulajdonképp' hány évig tartott szólópályád a saját zenekaroddal?

A.F.: - Nem is tudom... úgy '85-től '90-ig. De azután '92-ben megint turnéra indultam. A Kiss Unplugged-ig mindig játszottam valahol.

R.I.: - Hogyan találkoztál megint a régi tagokkal?

A.F.: - Meghívtak Pete-tel együtt egy turnéjukra. Aztán jött az MTV Unplugged. Elhatároztuk, hogy ezt is megpróbáljuk, és öt napot próbáltunk rá. Nem tudtuk, mit várunk, de már az első tíz perc megadta a választ. Még mindig működött a dolog, különösen akkor indultak be a rajongók, amikor Pete és én is színpadra léptünk.

R.I.: - Ekkor döntöttétek el, hogy folytatjátok?

A.F.: - Nem is tudom. Most sem igazán vagyok benne biztos, hogy mit hoz a jövő, de amíg jól érezzük magunkat, addig ezen nem is gondolkodom.

R.I.: - Figyelemmel kísérted a Kiss-t, miután kiváltál?

A.F.: - Nem. Soha nem mentem el a koncertjeikre. Lemezeiket sem hallgattam. Számomra a Kiss a négy eredeti tagot és a maszkokat jelenti még mindig. Ha a rajongók látják majd ezt a show-t ezekkel a zenészekkel, ők is egyet fognak majd érteni velem.

R.I.: - Sokat kellett a régi műsorhoz gyakorolni?

A.F.: - Úgy öt-hat hónapot, ebben persze benne van a sok tornatermi fitness program is. Eddig jól is sikerültek a koncertek. Európában főleg fesztiválokon játszottunk, nagy stadionokban.

Sokan és régen várták ezt a napot, hogy a leghíresebb amerikai rock cirkusz hozzánk is ellátogasson. Nem is hiszem, hogy akik annak idején rajongtak a Kiss-ért, bíztak benne, hogy valaha is élőben láthatják majd a kifosztott csapatot. A távollás is csak tovább növelte misztikusságukat és még izgalmasabbá tette zenéjüket. A Kiss elég nyilvánvalóan csak a látvánnyal együtt eladható termék volt, na de így is lett kitalálva. Ha ugyanezt a zenét négy kopasz macedón játszott volna például, soha egy árva stadiont sem töltöttek volna meg.

Az ugyan nálunk sem sikerült... Hivatkoztak a szervezők technikai, meg tetőszerkezeti problémákra, de az igazság csak az lehetett, hogy amit annak idején a U2-val, most a Kiss-szel is bebizonyítottuk: a világ leg-sikereesebb turnéit is meg tudjuk buktatni. Sebj, a Kelly Family és Zómbó Yammie-Yammie azért biztosan tarolni fog a BS-ben. Ennek öröme a PeCsa szabadtéri színpadához a bejutás megint majd' egy órát vett igénybe. El kellene gondolkodni, hogy a többszeres főnyi tömeget tényleg mindössze egy (1) szúfijátányi bejáraton lehet-e beengedni. Csak a közönség viszonylagos higadtságának köszönhetően nem történt nagyobb atrocitás. Mert ha az az emberáradat megindul, akkor hiába a Streefighter Kft. biztosítása...

S z e g é n y
Warpigs-ről már sok jót hallottam, tőlük még semmit. Elnézést, de ezen hiányosságomon ezúttal sem tudtam változtatni fent említetek miatt. Hónaljmirigyek meghívása mindig kellemes feladat, ezúttal is jól teljesítetek, bár a Kiss átdolgozás elmaradt. Műsoruk végére ugyan megjelent egy dromedár Paul Stanley alteregó, aki ügyesen szedte le az eredeti hímpávaskodását, de zenei utalás nem volt. Aztán egyre sötétedve minden készen állt az igazi show-hoz. Majd most megtudjuk, Amerikában mitől döglök a légy!

"You want the best, you got the best!" - ígéri mindig kezdésként a Kiss, és ehhez tartják is magukat. A műsor száz százalékgig jól felépített és kiszámított. A szórakoztatást marha komolyan veszik, náluk igaz a közönség maximális kiszolgálása. Aki valami mást várt tőlük, annak felesleges volt kilátogatnia a PeCsa-ba. A Kiss mindig is erről szólt. A rajongók pedig vették is a lapot rendesen, a nyitó Deuce-tól a ráadás Rock 'n' Roll All Nite-ig végig énekelhették a veretes sorokat. A kétórásnyi cirkuszi műsor remekül sikerült.

A színpad motorja egyértelműen Gene Batman (Drakula - a szerk.) Simmons, aki egy pillanatra sem zökken ki szerepéből. Kurva komolyan veszi a színjátszást, örült fazonja végig biztosítja a koncert lendületét. Nyelvét Pimpa kutyaként percenként meglöbögatja, hogy még az M3-ról se tévessze el senki, mi is zajlik a PeCsa-ban. Porondmesterként vállalja a tűzokádást is, és persze a vérhányó magánszáma is jól sikerült. Utóbbi jelenet egyébként annyira blöd, hogy már attól jó. Ezt hívják coolnak. Jól tud hányni, na. Ismerjük el. Ráadásul sokkal jobb formában volt a hangja is, mint Paul Stanley-é.

A gyengén éltéit ta-

R.I.: - Lesz folytatása ennek a feltámadásnak?

A.F.: - Lehet. '98-ban elképzelhető egy új lemez és új turnéprogram is. Nem erre készültünk, de a sikert látva lehet, hogy jövő ősszel megjelenik az új albumunk, de semmi nem biztos.

Fotó Tyuki

Balage

"CSAK A MASZKOS KISS AZ IGAZI"

- interjú Ace Frehley-vel, a Kiss gitárosával -

Fővárosi Nagycirkusz

- Kiss koncert, PeCsa június 5. -

posó gigoló rögtön félmeztelenre vetkőzött és inkább a szőrös mellkasával „játszott”, mint gitárjával. Homorított, domborított és csücsörített két órán át, nehogy a hölgyrajongók unatkozhassanak. Mint konferanszié pedig ugyanazt a kérdést ismételte tizennyolcszor. Mindezt elnéztük volna, hiszen neki ez a szerepe a Kiss-ben, de gitárszólóira (ha azt ugyan annak lehetett venni) azért nem kellett volna ragadtatni magát. Ace Frehley, gitáros valamivel többet olvashatott a Fürge ujjak újságát anno, de a '75-ös évfolyamnál ő is leragadhatott. Ace is énekelt két nótát, és közben a gitározás feladata jórészt rá hárult, hiszen mint említettem, Paul Stanley nem feltétlenül hangszerként kezeli azt, inkább valami nemi objektumként. (Azért ritmusgitárosként még elment. - a szerk.) A(z ezüst) Csillagszemű Juhászra egyébként mérges voltam, életem legkellemetlenebb interjúja miatt, de valószínűleg Ace nem lehet nagy nyilatkozó, mert a színpadon sem ő viszi a prímet. Pete Criss főszerepe a Beth előadására korlátozódott a ráadásban. Kisdobosi szólója ugyanúgy csak időkitöltő volt, mint a többieké. Pedig a régi koncertlemezekeken egész jól teljesített. Ma egy presszódobos bőven ellátta volna feladatát. Megöregedhetett.

És most hagy mondjak valamit, ami a fent leírtak fényében talán meglepő: Nekem igenis

o s i KISS

tetszett a Kiss koncertje! Azt kaptam, amit vártam. A show-ért keményen megdolgoztak a fickók, nem volt üresjárat. Ha valakinek csalódást okoztak, az önmagában keresse a hibát. Ötpercenként volt „augusztus 20-a”, görög tűz, gitározó Hosszúpuska, vérhányó Simon Jenő és közben a rock'n'roll klasszikusai. Kell ennél jobb cirkusz?

Fotó: Dusi

Heidrich Disneyland Balázs

Steven Tayler

Kortalan rock'n'roll

Aerosmith-május 23. Wien Stadthalle

A Sony Music nem kicsinyeskedett és egy nagybusznyú érdeklődéssel vágott neki a magyar fővárosból Bécsbe vezető útnak. A megkezdés kedélyes hangulatú utazást mindössze az árnyékolta be mákszemnyit, hogy az érkezéskor már javában nyomta az előzenekar, a Kula Shaker. Ahogy aztán az emberfia kagylózta a műsort, egyre kevésbé zavarta, hogy nem a legelején blokkolt. A gitáros-énekes jól elvolt magával, időnként Lennon-szerű hangokat eresztett ki a torkából, majd minden különösebb feltűnés nélkül társaival elnyomta a Purple klasszikus „Hush”-t. Kissé hippy ízű megmozdulásukat tucatnyi magyar banda múlta volna felül.

A sztárokra várakozó tömeg meglehetősen békebelire vette a figurát úgy korát, mint megjelenését tekintve, veretes rocker formátumokat csak alapos szemmeresztés után lehetett felfedezni. Jó félórás átszerelés után - közben Hendrix nótáktól lett hangos a csarnok - lehullott a színpadot takaró, sárkánymintás függöny és már zúgott is a „Nine Lives” című atomtöltet. Tyler, - amíg el nem hajintotta - csaknem földig érő, denevérszárnyas köpenyben talpalt fel s alá, Perry pedig ezüstsztálas zakóban virított egy darabig. A többiek megjelenésére kár időt fecsegni. Az indulatos kezdés után - „Love In An Elevator”, „Falling In Love” stb. - néhány rossz nótaválasztás miatt kissé lazult a hangulat, de 6-7. epizódtól már mindvégig felfelé ívelt a tetszési index. Meglepően sok elemet építettek be a legutóbbi albumról, és ezek - „Pink”, „Hole In My Soul”, stb. - kivétel nélkül bejöttek a koncert folyamán. Kramer óraműként dolgozott a dobok mögött, bár meglehetősen mulatságosnak tűnt veszett karmunkája közepette mereven előrenyújtott, gyakorlatilag mozdulatlan nyakával. Hogy csinálta, nem tudom. Akár új, akár régi témákhoz nyúltak, az egész estére rányomta bélyegét egyfajta keleti varázs, amire a koronát természetesen a „Taste Of India” tette fel.

Olyan korábbi nagy dobások, mint a „Living On The Edge”, „Crazy”, persze nem maradhattak el, nem beszélve a megunhatatlan „Dream On”-ról. Tyler mindvégig vehemensen hadonászott a négy égtáj felé, bemutatta hagyományos sasszelépeit, ha jól emlékszem még cigánykerekeket is hányt, szóval kitett magáért, a banda hangulata sem tükrözte a korábbi cívdadásokat, mindenki megbékélt magával és társaival. Perry szólói a helyükre kerültek, bár igazán nagy dobásra nem tellett erejéből. Az első ráadás végén - „Mama Kin” - Tyler szó szerint kifeküdt, mint akin átment az úthenger, de azért feltápáskodva még jó negyed órával megpékelték az adásidőt, amelybe a „Dude Looks Like A Lady” és a „Walk This Way” is belefért. Energikus, jó hangulatú másfél órát töltöttek a csarnokban tolongó barátaikkal és ha belegondolunk, hogy korát tekintve egyikük-másikuk bizony túl van az ötödik X-en, na meg több elvonókúrán, akkor csak azt mondhatjuk, hogy a rock'n'roll ettől fogva kortalan az Aerosmith házatáján.

Fotó: Tyuki

Szakács Gábor

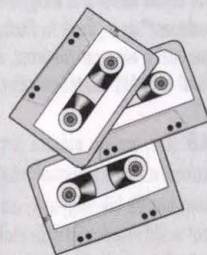
HANGKAZETTA SOKSZOROSÍTÁS

daad digitális technológia – európai színvonalú hazai üzem

Teljeskörű szolgáltatás, a legrövidebb szállítási határidő, akár igen alacsony megrendelhető mennyiségek is, a legtekélyesebb minőség.

MC & CD

Hangfelvétel sokszorosító Kft.
2040 Budaörs, Baross utca 77.
Telefon: (06-60) 324-569
Tel./fax.: (06-23) 416-007

Mi csak gyártók vagyunk, és sobasem leszünk az Önök kiadáói konkurensé! Tisztelettel várjuk megrendeléseiket!

„Buda pest lojális hozzánk”

Nem kevés izgalom után dőlt el, hogy néhány perccel a koncert előtt interjút készíthetünk Ian Andersonnal. Aztán mégse. A turné menedzser szerint a vezér fáradt, öltözőjében gyakorol, nem biztos, hogy összejön a dolog. Végülis nem vele, hanem a csapat másik veteránjával, a gitáros, Martin Lancelot Barreval sikerült tető alá hozni a beszélgetést öt perc erejéig.

A Jethro egész fennállása során megpróbálta elkerülni még a „modernség” látszatát is. Ezt hangsúlyozta a középkori öltözék, a hagyományos, kelta dallamvilág, népi hangszerek használata. Megelevenedett a „Living In The Past”.

M.B. Én nem hiszem, hogy különösebben a „múltban élénk”, hiszen mindig új dalokat írunk, új dolgokat próbálunk ki, a jövőbe nézünk. Az viszont igaz, hogy eltekintünk az éppen aktuális divatok szolgai másolásától, és sosem kívántunk részt venni a „taposásban”. Ettől már rég halálra untuk volna magunkat, akárcsak követőink. Ugyanakkor szeretik a régi dalainkat is hallani, mi meg játszani, így a kettő vegyítése az egyetlen lehetséges út. Pontosan ezért maradhattunk talpon harminc évig. És ne feledd, az új dalok is régivé válnak egy idő után a még újabb/fiatalabb hallgatók számára.

Nem „maradi” zenére gondoltam, hanem a pontosan általad említett, állandóan változó trendek kritikátlan kiszolgálására.

M.B. Értettem, mire gondolsz, ezért is válaszoltam, hogy nem követünk mi semmiféle irányzatot. De nem játszunk olyan stílusokat sem - blues, pop - amelyekben nem vagyunk igazán otthon. És melegen ajánlom mindenkinek, hogy csak azt a műfajt művelje, amihez tehetsége van, mert különben belebukik.

A világban egyfajta globalizációs tendencia kezd érvényesülni, ami össze-mossa a különböző népek hagyományos zenéit, eltünteti a köztük lévő különbségeket. Ennek következtében eltűnhetnek az ősi kelta hagyományok is.

M.B. Mi ebben a tekintetben megőriztük függetlenségünket, de ennek ára is van. Nem szerepelünk a tv-ben, a rádiók nem játsszák dalainkat, nem foglalkozik velünk a média. Van viszont rengeteg barátunk, aki kitart mellettünk és ez tart bennünket mozgásban. Érdeklődésüket csak úgy tudjuk fenntartani, hogy állandóan variáljuk a számainkat, azok előadásmódját.

Két szólólemez jelent meg eddig. Van-e lehetőség beépíteni néhány szerzeményedet a Jethro műsorába és hallunk-e ebből valamit ma este?

M.B. Csupán egy-kettő jöhet számításba, az is instrumentális. Egyet azonban biztosan játszunk ma este is.

Adsz-e promóciós koncerteket lemezeid megátogatására?

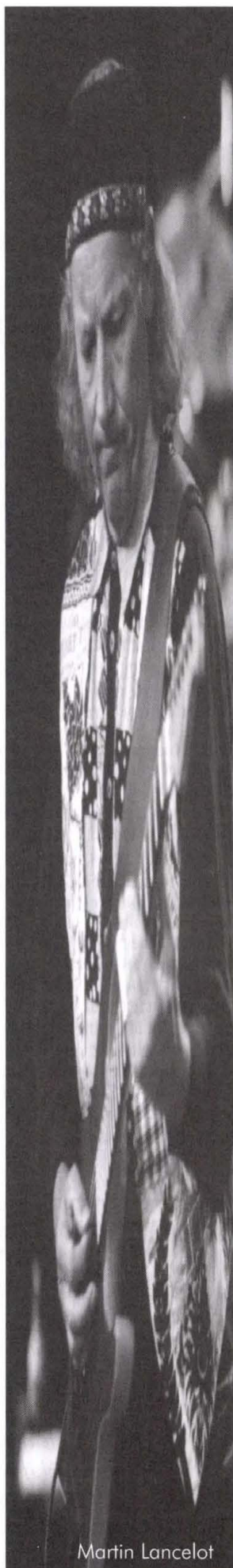
M.B. Inkább úgy mondanám, hogy szeretnék. De hogy mi lesz az idén, azt még nem tudom, mert ez a szervezők felségterülete. Ők viszont nem mérték fel eddig, hogy milyen lenne az érdeklődés iránta. Úgy hallottam, hogy esetenként 2.000 dollár bevétel kéne ahhoz, hogy ne veszítsek rajta, hiszen ki kell fizetni a szállítójárművet, a roadokat, technikusokat. Ráadásul csak kisebb klub bulik jöhetnek számításba. Én akkor is szívesen fellépek, ha nem keresek rajta, de mint mondtam, veszíteni nem szeretnék.

Két olyan felvétel is megjelent Anderson közreműködésével - „Hot Night In Budapest” és a „Back to Budapest” (ez utóbbi Mándoki Lászlóval) -, amely megnevezi a magyar fővárost, és ez lesz nálunk az ötödik fellépésetek, ami külföldi előadók esetében szinte páratlan. Mi köt benneteket ennyire hozzánk?

M.B. Nos, amikor először jöttünk Kelet-Európába, az első bulira mindenhol sokan voltak kíváncsiak ránk, mert érdekesség számba mentünk. Sokan azt sem tudták kik vagyunk, csak azt, hogy egy nyugati zenekar. Másodjára viszont majd mindenütt már csak kisebb számban a lojális rajongók jelentek meg. Ezekre a helyekre nemigen mentünk vissza később. Budapest a kivétel, ahol érezzük az állandó érdeklődést, ami érzelmi töltést ad számunkra. Ide sosem azzal az elgondolással jövünk, hogy „Na, ide a dohányt, aztán felejtjük el!”, hanem „Budapest, az oké. Legutóbb is jó buli volt, szeretjük az ottani embereket, szeretjük a várost. Menjünk csak oda!”. Szinte kézzel tapintható a közönség és a zenekar egymás iránti lojalitása.

Fotó: Dusi

Szaki

Martin Lancelot

A Jethro Tull azon kevés bandák egyike, amelyek a magyar közönség előtt még nem okozott csalódást. Ezért is övezte őket részünkről megkülönböztetett figyelem, hisz' több szem többet lát...

A Jethro Tull immáron ötödször lépett fel Budapesten, ezúttal a Petőfi Csarnok szabadtéri színpadán. A helyszínenk esetünkben azért van jelentősége, mert a fizető ezek mellett így a palánkon kívül „ingyen jegyével” legalább még 1500 hallgató piknikezhetett a legnagyobb lelki nyugalommal. Látni nem láttak semmit - a látvány egyébként bévül sem

A mű Bp. június 16.

volt valami észveszejtő -, de legalább hallották Ian Andersonnak és csapatának harminc év lemezterméséből összeállított zenei válogatását. A zene szó nem véletlenül emelendő ki, mert az volt a javából. Természetesen minden kornak megvan a saját ideálja, de mindaz, amivel most bombázzák a gyanútlan polgárt a világ tv-, és rádióállomásai, többségében még véletlenül sem felel meg a zene kritériumainak. Így aztán érthető, hogy a XVIII. században élt mezőgazdászról elnevezett csapat már régen eltűnt a médiából. Ezúttal, ha lehet, még inkább a múltba fordultak és a kb. húsz perc szünettel meg-

Mintha nem is koncertnap lett volna. A 19 órára meghirdetett Gerendás Péter/Joan Baez/ELP jelenés hivatalos kezdésének időpontjában a Kisstadion környékén szinte csak műtatóban

K. Emerson

bukkant fel egy-egy érdeklődő. Egy darabig még az is megfordult a fejében, hogy netalán elmarad az egész. Rossz látomás volt bevallom, rosszabb már csak az volt, hogy nem maradt el. A normál körülmények között megszokott buli előtti feszültség, izgalom még nyomaiban sem volt fellelhető, az arénát „megtöltő” uszkve 300(!) néző körében, amikor fél nyolekor a magyar Paul Simon. Gerendás Péter a húrokba csapott. Félórás műsora latinos és reggae ritmusokat, egy Nilsson-

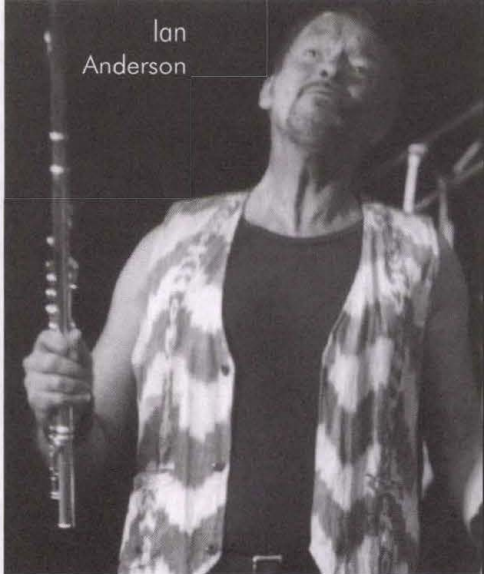
Megfáradt

VI. 20. Bp. Kisstadion

szakított, kétórás műsoruk túlnyomó része az 1969-1980 közötti időszakból merített. Nem volt ez baj, sőt ezáltal kapott nagyobb hangsúlyt Anderson kezében az akusztikus gitár, az Andy Giddings orgonista vállára akasztott tangóharmonika és ha nem csupán Andy hangszín trükkjéről volt szó - billentyűs hangszerekkel ma már minden hangszín megszólaltatható -, a gitáros, Martin Lancelot Barre fuvoaljátéka. Erről az oldaláról eddig ugyanis aligha ismertük. Ezek a melódiák, akkordmenetek messze elkerülik a százdvög monotóniáját, szürkeségét, élvezetükhöz nincs szükség speed tablettára, vagy egyéb narkotikumra.

Mr. Anderson kedélyesen fuvalázva sétált be a színpadra, és jellegzetes gázlomadár-szerű pózába állva köszöntötte biveit, hogy aztán biba nélkül, sorra elővezessen mindent, amiért őt és csapatát látni és hallani érdemes. Úgy ítélte meg, hogy a bemelegítő nótában elegendő egy rövid fuvaladob PARBAJ, és máris magára öltötte az istentelen csavargó, Aqualung

Egy rég eltűnt világot elevenítettek meg a kelto motívumok, és persze előkerült a Bach megihlette „Bourée”, sőt még a fuvalás mester legújabb, „Twelve Dances With God” című szimfonikus szóló lemezének egyik keleties tétele, az „In Sight Of A Minaret”. Nem kis bátorság kell napjainkban az ilyen fegyvertényhez, hiszen a XX. század felkent ítszei könnyen neveltség tárgyává tesz a jószándékú vállalkozót. Az idén éppen félszáz esztendő

Ian Anderson

Anderson azonban sosem hagyta magát befolyásolni a máról holnapra változó divattól, és ezúttal a szokásosnál is kevésbé adva a külsőségekre,

Múltban élve

képzeltbeli jelmezét. Széles gesztusokkal kísérve ÉLTE ÁT ki tudja bányadszor a történetét. A Thick As A Brick előadása viszont igazi CSAPATMUNKA volt. Követetetlen RITMUSVÁLTÁSOKKAL ámitották a bálás publikumot, mintegy kifejtve saját álláspontukat a PROGRESSZÍV ROCK kilencvenes évek-beli mibenlétét illetően. A méltatlanul alulértékelt The Minstrel In The Gallery című lemez csak közvetve került a képbe, a RENESZÁNSZ és Jetbro-muzsika tökéletes arányú keverésével. Az élő előadások sava-borsát mégis a HUMOR adja, amit ezalkalommal is bőven adagoltak. Nem azért mondom, hogy mindenáron kifogást keressek, de a bangzást csak jó félóra elteltével tudták tutira belőni a bangdoktorok. Ennek öröme olyan Songs From The Wood-ot produkáltak Andersonék, ami a legjobb koncertlemezekre is ráfért volna.

meglehetősen puritán módon öltözve, szandálban(!) kínálta fel magát a publikumnak. Szerencsére ezeket a népeket nem a sminkes vizsgamunkája vonzotta a helyszínre, hanem pontosan a már említett, múltban gyökerező zene varázsa. A koncertből nem hiányozhattak a jólismert „My God”, „Too Old To Rock 'N' Roll”, „Locomotive Breath” tételek, és hogy a választék még szélesebb legyen, trükköz folyamodtak. Egy-egy számot csak részben játszottak el majd szinte észrevétlenül átmenettel beleszóltak egy újabb dalba, mint pl. a „Thick As A Brick” esetében. Több, mint húsz epizód bemutatására csakis így nyílt lehetőségek. A ráadás stílusosan nem is lehetett más, mint a fenti cím angol fordítása, a „Living In The Past”, de azért a számunkra kedves „Buda-pest” sem jött volna rosszul. Talán majd legközelebb, de addig nem lenne baj, ha a megjelent tömeg megtisztelő érdeklődésével a műfaj hazai képviselőit is kitüntetné.

Fotó: Dusi

Szakács Gábor és Olasz Sándor

Mariah Carey „Without You” és „Hey Jude” egyveleget, valamint néhány más saját számot tartalmazott. Péter szövegmondása még esiszolandó - ha csak nem szándékosan teszi -, bár már most jobban érthető, mint Presseré.

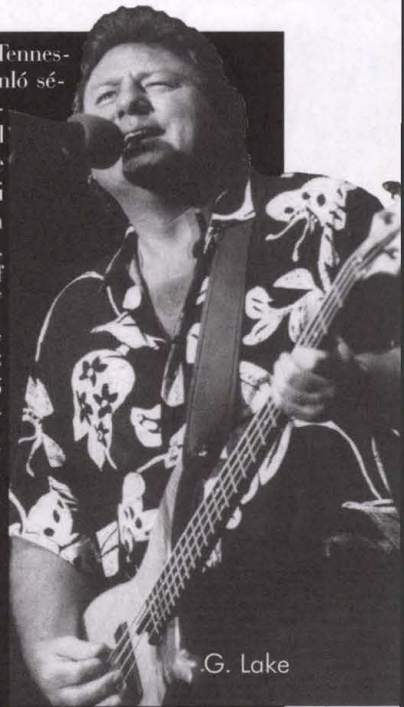
Negyedórás „átszerelés” után Woodstock egyik hippie hőse, a fiúsrá fazonigazított Joan Baez és triója vonult be a színpadra. Számára 45 perc játékidő adatott. Nem zavartatta magát a gyér számú hallgatóságtól - ekkora is - kb. harmadáig telt meg a nézőtér és úgy is maradt a nap végéig -, abszolút nyugodtan adott elő néhány kevésbé ismert, a nagy semmi közepén meglehetősen unalmasnak tűnő dalt. Meggyőződésem, hogy ezek egy intímabb klubban más-ként szóltak volna meg, akárcsak az abszolút szólóban elénekelt „Bank Of The Ohio”, vagy a „Blowin' In The Wind”. Joan hangja tisztán, a tőle megszokott színezettel csengett, de ezúttal szerencsére hanyagolta azokat a magas, vékony tónusokat, amelyek ugyan sokak számára jelentenek szuperlatívuszt, viszont nélkülöznek minden melegséget, érzékiséget. Ez a mostani mélyebb fekvés inkább nyérő, amint azt a ráadásra tartogatott, egykori Simon And Garfunkel siker, a „Boxer” is mutatta. Fél tízkor Emersonék szállták meg a terepet és a Live At The Royal Albert Hall lemezhez hasonlóan a „Karn Evil No.9. - Welcome To The

Show” - című epizóddal nyitottak. Fene tudja, nem a legszerencsésebb kezdés, de még ennél is sokkal rosszabb volt a megszólalás. Őrület, ráadásul rosszul beállított hangerővel nyomták úgy, hogy a lelátót a karzattól elválasztó üvegfal mindvégig piskosul berezonált. Szinte eldobta magától azt, aki nekidőlt, miközben a billentyűs hangszerek mélyebb hangjai egyszerűen elvesztek az általános zűrzavarban. A műsor lényegében a „Tarkus” néhány tételére - „Eruption”, „Stones Of Years”, „Iconoclast” stb. -, valamint az első albumuk ismertebb számaira - „Take A Pebble”, „Knife Edge”, „Lucky Man” - épült. Hatásosnak bizonyult még a Cozy Powell - és nem Palmerr - készült „Touch And Go”, valamint az érzelmdús, Greg által akusztikus gitárral előadott „From The Beginning”. Ezzel együtt a lelkesedés legalapvetőbb szikráját sem lehetett felfedezni rajtuk az egész koncert során. Elhiszem, hogy csüggesztően hatott az elenyészően kevés néző is, akiket csak a ráadásnál engedtek a színpadhoz és akik mindaddig tisztos távolban, jó gyerekek módjára a székeiket melegítették, mindez azonban csak körülmény, de nem lehet mentség ilyen rutinos világsztárok számára. A tudás, persze ott volt mindhárom zenész kisujjában, de pl. Emerson billentyűs virgái összecsapottnak tűntek, az egyes hangok összemossódtak. Azzal meg abszolút nem lehet mit kezdeni, hogy több, a

„Memphis Tennessee”-hez hasonló sé-mát is beiktattak. Ennél azért többre képesek. Igazi élményt csak a műsorzáró, „Pictures Of An Exhibition” egy részlete, valamint az azt követő „Fanfare For The Common People” és a vele kombinált „Rondo” jelentett. A három ember ezen az estén szinte elveszett a színpadon, nem találta önmagát, és akárcsak Baez esetében, nekik is jobbat tett volna egy kisebb klub buli. Ez így nem volt az igazi, főleg nem a 3.300-5.000 forintos jegyárakért, ami azért is sajnálatos, mert a publikum még ezért a jég hideg profizmus-sal nyújtott gyatra teljesítményért is kimutatta háláját.

Fotó: Tyuki

Szaki

G. Lake

zenészek - silány érdeklődés

„Csak Vince

Alice Cooper, született Vincent Furnier nem szívbaraj. A legnagyobb nyugalommal válaszol bármilyen kérdésre, miközben élemedett kora ellenére - ma holnap 50 éves - fiatalos huncutsággal élvez a körülötte még mindig zajló felhajtást.

Legutóbbi stúdiólemezed, „The Last Temptation” nem jött be igazán. Miben látod ennek az okát?

Ha egy album egyszer átkerül a művész kezéből a lemezársasághoz, többé nincs ráhatása. Az ember a legjobb szándékkal bemegy a stúdióba, hogy a maximumot nyújtsa, aztán egyszer csak minden semmivé foszlik. Ez nagyon lehangoló tud lenni, meg is szűnt velük a kapcsolat, az új forgalmazókkal - EMI, Amerikában pedig a Guardian - viszont meg vagyok elégedve.

Mindenki új anyagot remélt tőled három év után, mégis koncertlemezzel leptél meg. Várható-e stúdiótermék a közeljövőben?

Természetesen, de erre a lemezre azért volt szükség, mert már eddig is húsz év telt el a legutóbbi live album óta. Meg kellett mutatni a közönségünknek, hogyan is szólalunk meg mostanában. Azok a srácok, akik húsz évvel ezelőtt megvették az akkori lemezt, mára felnőttek, de nemcsak ők változtak. Ezt a koncert anyagot egy kis klubban rögzítettem, ahol direkt energiaátvitel működik, nem úgy, mint egy stadionban, ahol ez szinte teljesen elvesz.

Térjünk vissza a múlthoz! Úgy érzed, hogy még mindig hitelesen tudod elénekelni az „I’m 18” című számot?

Én nem, de Alice igen. És hogy ő hány éves? Mi sem tudjuk. Néha 15, néha 100, mindig az adott daltól függ, de benne van most is az a lendület, ami 18 évesen. Szóval, amikor ma este énekelek ezt a számot, akkor Alice 18 lesz, amikor viszont a „School’s Out”-ot, akkor, mondjuk 12.

A „School’s Out” egyfajta teenager himnusz-nak számít. Mindössze egy tanév végi örömköltésről van szó, vagy ennyire utálsz az amerikai iskolarendszert?

Úgy gondolom, hogy két igazán boldog időszak van Amerikában. Az egyik Karácsonykor, amikor nagy mohón kibontjuk az ajándékokat, a másik az utolsó pillanat a tanévzáró előtt. Mindenki boldogan kiáltja: „Igen, három hónapig szabadok vagyunk!”. Nos, mi a várakozás és „szabadulás” előtti utolsó percet elevenítjük meg három percben. És pontosan ezért kell ennek zárnia a showt, mert az maga is ünneplés, kezdődjek a parti. A dalt nem véletlenül szeretik, hiszen örökérvényű, szinte Nemzeti Himnusz. És pontosan azért, mert minden egyes ember kötődik hozzá, átélte ezt a pillanatot.

Egykoron azt mondtad, addig ne kritizáljon senki a horror-show-d miatt, amíg a tv-ben sokkal brutálisabban mutatják a valóságod.

Nos, a ’70-es években meglehetősen sokkolónak tűnt, amit csináltunk és könnyebb is

Alice csodaország

PECSA VI. 27.

Lassan szívárogtak az érdeklődők a fülledt késődelutánon, de az is lehet, hogy már kiürült a családi kassza. Napokon belül világsztárok garmada lepte el az ország fővárosát, amit egy anyagilag kevésbé legatársodott náció is csak nehezen emészthetett volna meg. Alice Cooperre júniustól már csak 3.400-ért lehetett beugró igényelni, így aztán nem csoda, ha csak félházásra futotta a szittyá dolgozók zsebéből.

A kritikus kesergőjét („Szaki Blues”) a Carmen folytatta kiábrándult összekötő-, és számszövegeivel. Régen hallottam magyar társaságot így kifakadni, mostanában mindenki kussol ezen a téren. Borulátásra minden okuk megvolt, mert még a „Kismalac” refrénjét sem sikerült ráerőltetni a báméskodókra. Na, majd Alice! És valóban, már az első pillanattól kezdve benne volt a levegőben, hogy jó buli lesz. Az egy híján 50 éves „örökifjú” rendkívül ambiciózusan fogott a közönség és a tv kamerák megdolgozásához. Persze egyiket sem bántotta, csak kézben tartotta az eseményeket. Nemi árnyékot vetett az emelkedett hangulatra, hogy az első számok - „Under My Wheel”, „Billion Dollar Babies” - baromi rosszul szóltak. Ének szinte semmi, az egésznek hangtani káosz jellege volt. Mások is észre vehették a bibi, mert az „18” már a fejlődés útjára lépett, miközben Alice egy mankóval támogatta meg magát, hogy érzékeltesse, „feje fölött szállnak el az évek”. Lehet, hogy ma már nem ez a zene a mód, de hogy nagy hangulat volt, az hétszentség. Ebben nem kis szerepe volt a billentyűssel is kiegészített öttagú kísérő garnitúrának. Régen láttam ennyire lelkes csapatot, az egyes nóták felépítése, ellenpontozása, félelmetes profizmust és tudást takart. Ha hallásom cserben nem hagyott - erre nem esküszöm -, akkor az éteren át, mintha Jimmy De Grasso nevét hallottam volna a dobok mögött, aki megfordult már a Y And T, White Lion és a Suicidal Tendencies nevű formációkban. Ugyanígy, kizárólag érzékeimre hagyatkozva, az egyik gitáros Rob Beechnek hangzott, ő meg valaha a Wingert erősítette. A főnök mindenesetre azzal kezdte, hogy megkorábocsolta a mikrofon állványt, és szokásához híven „megverekedett” a zenekarra támadó banda főnökével, kiszabadította magát a kényszerzubbonyból, majd bosszúból megfojtotta a szadista ápolót. Láttuk ezt - már aki - az MTK pályán 1990-ben is, de olyan átéléssel adta elő, hogy nem okozott lelki válságot az ismétlés. Alice aligha unja meg valaha is a színészkedést, ki-mondottan élvezi ezeket a szerepeket. És ez túlélése titka, nem az, hogy mindig a bizonyítási vágytól égő zenészeket vesz maga mellé. Azok pedig eljátszottak mindent, ami szem-szájnak ingere, „Lost In America”, „No More Mr. Nice Guy”, „Only Women Bleed”, az újabbak közül meg jött a „Poison”, „Cleansed By Fire”, „Feed My Frankenstein”. Az első félidőt a fergeteges „School’s Out” zárta, míg a ráadáshoz megtartották az „Elected”-et. Búcsúzóul a vezér lufikat eregetett és lyukasított ki kardjával, majd egy összevarrt, egyik oldalán USA, másikon magyar lobogót lengetett meg. Volt is öröm a lelátón. Összességében úgy 80 perc telt el, amely terjedelemtől azért nem hatódott meg senki, bár üresjárat egy percig sem volt. Soha rosszabbat.

Fotó: Dusi

Szaki

ent öregszik, Alice soha."

volt sokkolni az embereket, mert egészen más atmoszféra uralkodott. Szó nem volt ott „peace and love” kor-szokról, a valóságot a „Clockwork Orange” című film mutatta, amitől az emberek megrémültek. Ami pedig Alice Cooper rémtetteit illeti, annak nagy részét a sajtó találta ki. Bárhová mentem, mindenütt keringett valami pletyka rólam, sőt még most, harminc év utánis hallok ilyeneket, hogy ezt meg ezt csináltam. És ez azért nagy-szerű, mert a közönséget arra készteti, hogy használja a képzeletét. Ugyanez áll a kritikusokra is, akik sokszor teljesen nekivadulva szabadjára engedik a fantáziájukat és mást írnak, mint ami a valóságban megtörtént. Csak úgy bámulok, amikor ezeket olvasom, „Hú, a nemjóját, ez nem így történt, de azért jó story!”

Mit gondolsz azokról az epigonokról, akik a te imázsodat követve minden tartalom nélkül csak kifestik az arcukat?

Sok zenész jött már hozzám tanácsért, hogy mit tegyen, hogy ne csu-pán utánozzon. Csak azt tudtam válaszolni, hogy még véletlenül se próbál-janak meg Alice Cooper, Marilyn Manson, vagy Kiss lenni, mert ezek a ze-nekarok már megtalálták a saját imázsukat, jellegü-ket. Ezzel együtt sokkal fontosabbnak tartom a jó dalokat. Meggyőződésem, hogy a zene tart mozgás-ban és nem az imázs, mert ha csak arra építesz, akkor a sikered nem lesz hosszúéletű, ha viszont megfelelő zenével tá-mogatod meg, akkor akármeddig fennmaradhatsz.

A '70-es években sokáig állandó zenekari tagokkal dolgoztál, míg az utóbbi évtizedben folyamatosan változott a felállás. Nem gondoltál is-mét egy stabil gárdára?

Ha Alice Cooper fellép, a közönség 15 dalából 10-et a klasszikus idő-szakából vár el. Ha ezeket nem játszánánk, képletesen szólva, megölné-nek, de ugyanez történne a Who, vagy a Rolling esetében is. Nekünk így kötelező feladvány a „School's Out”, „No More Mr. Nice Guy”, „Billion Dollar Babies”, aminek következtében csak korlátozott számú új szerzeményt építhetünk be a műsorba. A régi zenészeket nem tudom mindig magammal vinni, mert a nálam szerzett tapasztalatokat már sa-ját karrierjükhöz hasznosítják, esetleg befutottak, aminek szívből örü-lök. Akik immáron két esztendeje velem vannak, - és a legfeszesebb csapat, amellyel valaha dolgoztam - ugyanezt tehetnék, szólólemezeket adhatnának ki, de nem szívesen veszíteném el bármelyiküket. Egy zene-karban talán a legfontosabb követelmény a zenészek személyisége, hi-szen velük leszlel összezárván az úton hat hónapig. Zenélni tudnak, ez idáig rendben, de tudnak-e kártyázni, van-e humorérzékük, van-e turné tapasztalatuk, egyáltalán szimpatikusak számomra? Ezek igen fontos kérdések.

A live albumon szerepel Slash, Rob Zombie, Sammy Hagar. Egyszeri alkalom volt, vagy többször is megfordultak nálad?

Slash állandóan körülöttünk mászkált, amikor legutóbb Amerika 52 városában léptünk fel. Egyszer csak ott volt és azt kérdezte, hogy játsz-hatna-e az „Elected”, „Billion Dollar Babies”, „Only Women Bleed”, „Lost In America” című számokban. Miért ne, válaszoltam. Rob Zombieval más volt a helyzet, mert ő is szólóénekes, mint én, bár telje-sen más a karakterünk és a stílusunk. Nagy jövő áll előtte, mert nagyon jó a hozzáállása. Sammy régi haverom, akiről teljesen elfelejtettem, hogy gitározni is tud, mert Van Halennél elsősorban énekesként műkö-dött. Rajtuk kívül még rengeteg olyan barátom van, - közöttük Satriani, Steve Vai-, akivel már dolgoztam és bármelyik bulira beszállhatott vol-na.

Fotó: Tyuki

Szaki

Kiss Hangszerbolt

2030 Érd, Riminyáki u. 5.
Tel.: (23) 368-456, (30) 519-737

Minden hangszer listaáron adunk 7% ajándékkal. (Amit Te váltszthatsz a boltból!) Újdonság: Hangszerlízing kedvező feltételekkel, használt hang-szert azonnal beszámítunk az új vé-telárába.

Forgalmazott márkák:

Szintetizátorok: Roland, Yamaha, Korg

Gitárok: Gibson, Fender, Jackson,

Washburn, Aria, Ibanez,

Hohner, Epiphone

Erősítők: Marshall, Ampeg, Crate, Torque

Effektek: Boss, DigiTech, Zoom, Alesis, Korg

Mikrofonok: Shure, AKG, Sennheiser, Jefe

Dobok: Mapex, Sonor, Premier, Yamaha

Cinek: Zildjian, Paiste, Meinl

Hangszórók: Celestion

Studio 440

2030 Érd, Szövő u. 79.

Telefon: (23) 378-081

Hangfelvételek készítése 24 sávos stúdióban; az elkészült mastert CD-n is tudjuk adni, a kész anyagot igény esetén sokszorosítjuk CD-re illetve kazettára.

Több mint tíz év... HANGTECHNIKA!

– keverő

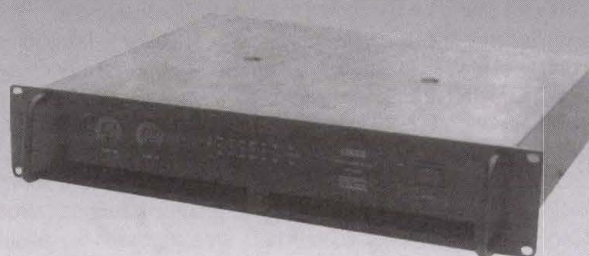
(MR142, MTR321, MTR424)

– végerősítők

(DS150, ..300, ..600, ..1200, ..2400)

– hangfalak

(DL200, DL400, DL600SUB)

**ágot
technic**

1144 Budapest,
Csertő park 14.
Tel.: 06-20/468-570

career

Bánfalvi Ákos rovata

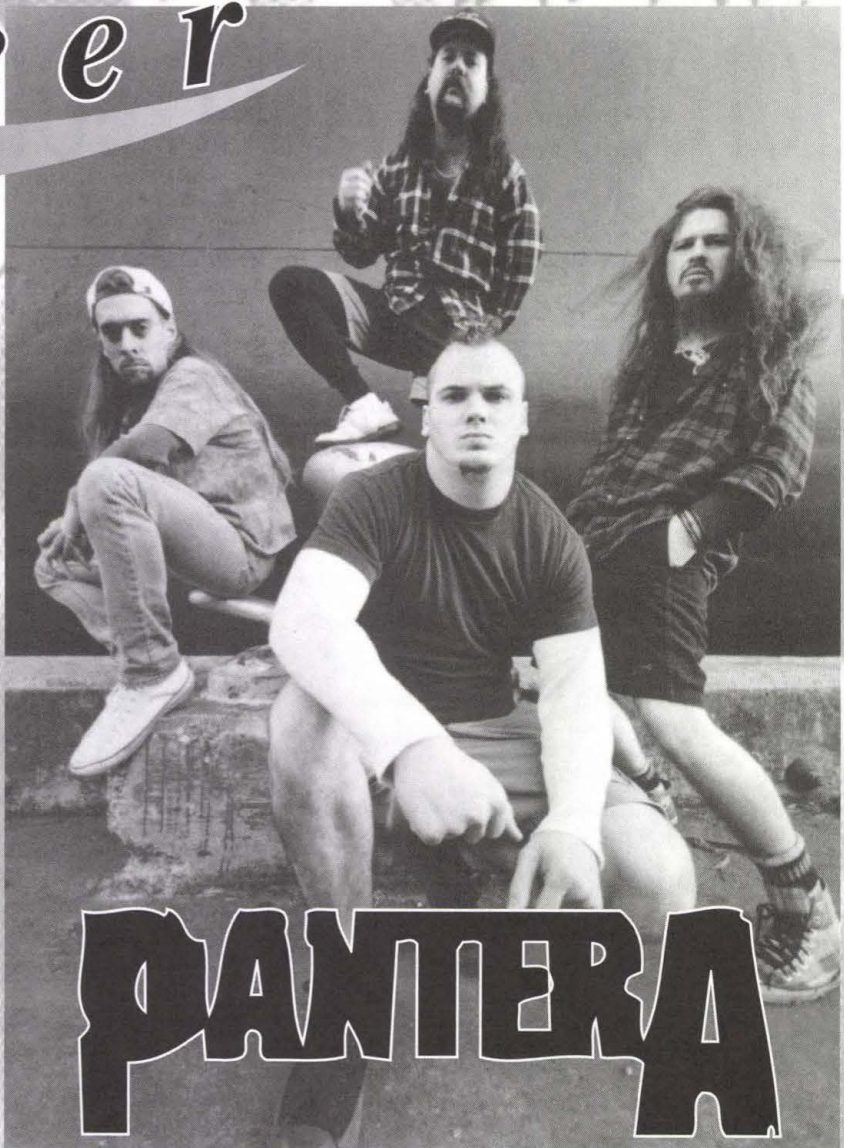
Phil Anselmo énekes tavaly nagyon közel került a halálhoz, azóta a sajtó szinte csak erről cikkezett. Most azonban újabb apropója van annak, hogy felfrissítsük a Panterával kapcsolatos ismereteinket, hiszen június 29-én jelent meg koncertalbumuk, az „Official Live”.

Egyfajta családi vállalkozásként jött létre 1981-ben a Pantera, a messzi Texasban. Két testvér, nevezetesen Vince Abbott (ma már Vinnie Paulnak ismerhetjük) dobos és Darrell Abbott (ő ma a Dimebag Darrell művésznevet viseli) gitáros összeszúrták a levet Terence Lee (eredetileg Terry Glaze-re keresztelték) gitározással. Így hárman indították útjára a Pantera-t, ám hamarosan csatlakozott hozzájuk Rex Rocker basszusgitáros. Erre az időre tehető Lee váltása: a gitárosról áttért az éneklésre. A srácok zenéjére a legnagyobb hatást tagadhatatlanul a Kiss gyakorolta, ennek megfelelően igazi flitteres, dallamos hard rockot játszottak, nem sok eredetiséggel. Ez a lemeztársaságok embereinek is feltűnt, magyarul nem tartották érdemesnek felvállalni a Panterát. Nem maradt más hátra, az együttes az előbbre lépés érdekében megalapította saját kis kiadóját, a Metal Magic Recordsot, melyhez az Abbott família nem kis összeggel járult hozzá.

Akár természetesnek is vehetjük, hogy 1983-as bemutatkozó nagylemezük a „Metal Magic” címet kapta. Az ezen hallható, glam rockba hajló muzsikával a négyes olyan csapatok előzenekaraként szerepelhetett, akár a Stryper, a Quiet Riot és a Dokken. Egy évvel később érkezett második LP-jük a „Projects In The Jungle”, letisztultabb, valamivel keményebb dalokkal, a Def Leppard irányából. A soron következő „I Am The Night” a ’80-as évek kellős közepén hasonló irányvonalat követett, de a számok talán még a korábbiaknál is fémesebbek lettek. Sejthető volt a változás. A hangszeres zenészek felfedezték maguknak az igazi heavy metalt, Lee viszont vissza akart nyarodni a korábbi, dallamosabb irányba. Elérkezett hát az idő a szakításra és Terence Lee, a David Lee Roth-fazonú frontember továbbállt. Lee a későbbiekben feltűnt a Lord Tracy nevezetű bandában, azonban komolyabb hírnévre nem tett szert.

A Pantera maradék három tagja azonnal egy új énekes után nézett, és hónapokba telt, mire megtalálták a megfelelő személyt. Mindez azért is kínos volt számukra, mert akkoriban már a nagyobb reménnyel kecsegtető Gold Mountain kiadó is érdeklődni kezdett irántuk. Ugyan rövid ideig énekelt náluk Matt L’Amour, majd David Peacock, az igazi utód mégis a tinédzser hardcore fanatikus Philip Anselmo lett. Philt egy újsághirdetés útján „szerezték be” egyenesen New Orleansból, és köztudottan él-hal a bokszerért, illetve a fitnessért. Mindezen történések ismeretében nem tarthatjuk meglepőnek, hogy a „Power Metal” albumra három teljes évet kellett várnia a szűkebb értelemben vett rajongóknak. Az előbb említett anyag tehát ’88 májusában látott napvilágot, és ahogy a címe is mutatja, a Pantera súlyosabb lett, mint korábbi albumai bármelyikén. Olyannyira, hogy az Atlantic kiadóhoz tartozó Gold Mountain is hátrahőkölt ijedében, és így a súlyosabb hangzásokkal, stílusokkal kísérletező együttes kénytelen-kelletlen ismét saját kiadásban, a Metal Magic Records keretein belül jelentette meg negyedik munkáját.

Ha mást nem is, a „Power Metal”-al annyit sikerült elérniük a fiúknak, hogy felkeltsék vele az Atco/East West cég egyik főnökének figyelmét, minek eredményeképpen a Pantera igazi lemezszerződéshez ju-

tott. Majd’ egyévtizedes megfeszített munkájukba került mindez. Hamarosan aztán piacra dobták a ’90-es keltezésű „Cowboys From Hell”-t, amit sokan a Pantera első albumának tekintenek. Nem minden ok nélkül, hiszen ha valaki számára durva volt a „Power Metal”, akkor a „Cowboys...” kataklizmás hardcore metalját egyenesen embertelennek tarthatta. Beindult a brutális gépezet és októberben Dimebagéket már a Concrete Foundations Forumon üdvözölhették, ahol a Judas Priest vagy az Exodus társaságában léptek fel. Ezután ugyancsak az Exodust, valamint a Suicidal Tendencyt kísérték el amerikai turnéjukra, majd ’91 elején az Annihilator és a Judas Priest előzenekaraként merészkedtek át Európába. Ennek a turnénak a folyamán márciusban adtak egy önálló bulit a londoni The Marquee klubban. Végezetül még ott találhattuk őket a ’92 októberében megrendezésre került moszkvai Monsters Of Rock fesztiválon, ahol nem kisebb nevekkel léptek színpadra, mint a Metallica, az AC/DC és a The Black Crowes. A szűk egyéves turnézás alatt a csapat 261 koncerttel tudatosította az emberekben, mire számíthatnak tőlük a jövőben. Véletlen hát a nagy visszhang, amit a Pantera keltett? Dehogyan.

1992-t írtak a naptárak, amikor megjelent a „Vulgar Display Of Power”, az előző anyagon elkezdettek továbbgondolása. A kitűnően sikerült dalok (pld. „Walk”, „This Love”) hatására a korong 45 hétig tanyázott a Billboard listán, és elment belőle egymillió példány, amivel be is aranyozódott. Mellesleg ekkortól számít a neves producer Terry Date (Overkill, Metal Church, White Zombie, Prong) a banda szinte ötödik tagjának. Mág ő a Pantera albumainak producere, persze Vinnie Paullal vállvetve. Az új lemezt a szokásos fellépések követték. Először egy rövid turné az Államokban Lucy Brownnal, aztán egy nyolchónapos koncertsorozat ugyancsak az USA-ban a Skid Row-val, egy rövid körút Európában a Megadeth-tel, japán miniturnéjuk után pedig is-

mét visszatértek Amerikába, ahol immár főzenekarként játszottak estéről-estére. A bemelegítést itt a White Zombie végezte. Közben a Pantera egyre csak nőtt a zenebarátok szemében, nem véletlenül előzte meg akkora várakozás soron következő hanghordozójukat.

A '94-es „Far Beyond Driven”-nel azonnal a Billboard lista élén nyitottak, köszönhetően olyan számaiknak, mint az „I'm Broken” vagy a „5 Minutes Alone”. Sőt ezen az albumon a Black Sabbath „Planet Caravan”-ját is feldolgozták. A „Far Beyond...” LP amúgy az 1994-es esztendő legkeményebb lemezének lett elkönyvelve, hiszen Anselmo sokszor a death metal énekeseket is megszátygoló hörgéssel próbálkozik, Dimebag pedig még gyilkosabb riffekkel sokkol, mint korábban. A közönség azonban még erre a szélsőséges megközelítésre is vevő volt, aranylemezt csináltak az albumból. A menetrendben ezúttal is szerepeltek az élő bulik. Júniusban a doningtoni Monsters Of Rockon léptek fel az Aerosmith előtt, júliusban a Biohazarddal és a Sepulturával nyomultak az USA-ban, '94 őszén meg egy igen sikeres Európa-túrét „zavartak le”.

Aztán a jól megérdemelt pihenő után 1995 elejétől a Type O Negative kíséretében terrorizálták az amerikai polgárokat, mígnem áprilisban ennek a körútnak is végéhez értek. Az elkövetkezendő időszakban mindössze két koncertet adtak. Az egyiket Svédországban a nyár végén, a másikat a texasi Ft. Worth-ban szilveszter éjjelén.

Itt érdemes kitérni a zenészek különböző projectjeire, hiszen ebben az időszakban jelent meg a Down nevű project feledhetetlen debütáló albuma, a „Nola”. Ebben a bandában Anselmo köszörülte torkát, olyan zenészekkel dolgozva, akik a Corrosion Of Conformity-t, az Eyehategod-ot és a Crowbart erősítik. Philnek ezenkívül számtalan projectje működik, így a grindcore-ban utazó Both Legs Broken, a Superjointra keresztelt gyilkos hardcore brigád, illetve a black metalos Christ Inversion. A többi Pantera tagnak is tulajdonítható néhány kirándulás: Vinnie a montreali TSPC albumának volt a producere, Dimebag pedig szerepelt az Ace Frehley Tribute Albumon, valamint szólózott az Anthrax „Stomp 442”-jén.

A '96-os „Tempera”-korong, a „The Great Southern Trendkill” némi késéssel, március helyett májusban látott napvilágot, minden különösebb beharangozás nélkül. Nem is volt a fogadtatása annyira pozitív, mint az előző két korongnak, hétszázezer példánynál sokkal többet el sem adtak belőle, na és lemaradtak róla azok az igazi húzóórák. Sokan állítják, hogy nem nyújtottak semmi újat, meglepő. A koncerthadjárat '96 júniusának végén indult a White Zombie-val, aztán az egésznek hirtelen vége szakadt. Július 13-ának éjjelén Dallasban ugyanis Anselmo-t heroin-túladagolás miatt kórházba szállították. Három-négy percre leállt a szíve, mire az orvosoknak sikerült újjáéleszteniük. Az incidenst követően egy igen őszinte sajtónyilatkozatot tett, a Pantera pedig ezáltal ismét a figyelem középpontjába került.

Akárcsak most, hiszen pályafutásuk első koncertalbumával rukkoltak ki, a hivatalos címet kapott „Official Live”-val.

Diszkográfia:

Metal Magic	1983
Projects In The Jungle	1984
I Am The Night	1985
Power Metal	1988
Cowboys From Hell	1990
Vulgar Display Of Power	1992
Far Beyond Driven	1994
The Great Southern Trendkill	1996
Official Live (koncert)	1997

ILLEGALITÁSBAN AZ AURORA

Ismét szlovén villámpartyán járt a győri Aurora, majd igazi cirkálóhoz híven eltűnt a láthatáron. Mivel a megszokottól eltérően még a nyári fesztiválok és motoros rendezvények környékén sem bukkant fel a trió, úgy gondoltuk érdemes becserkelni Vigieket. A Rockinform nevében Sebestyén László érdeklődött.

Rockinform: Honnan ered ez a szlovén kapcsolat?

Vigi: A kapcsolatot a Psycho-Path zenekaron keresztül jött, akik felleptek velünk július 18-án az E-klubban rendezett koncertünkön is. Az idei már a harmadik szlovén kiruccanásunk volt, úgyhogy némi ismerettel már rendelkezünk az országot illetően. Nagyon vártuk már a tengerpart közelében, Koperben lévő koncertet, ami után mi is egy kicsit kikapcsolódhattunk. Fűrödtünk, megkóstoltunk mindenféle tengeri herkentyűt és a sörözés sem maradtott el.

R.I. Meglepően keveset koncerteztek mostanság.

Vigi: A stúdiómunka miatt kevés fesztiválon szerepelünk, ezért majd az őszi koncerteken szeretnénk kárpótolni rajongóinkat. Rádásul jövőre lesz 15 éves a zenekar, és erre különféle meglepetésekkel készülünk.

R.I. Mit érdemes tudni az új anyagról?

Vigi: Előző „Nincs Karácsony” című albumunkkal önmagunkhoz képest magasra helyeztük a mércét és felő volt, hogy egy új albummal nem tudjuk ezt a teljesítményt megismételni. Ezért döntöttünk úgy, hogy nekiallunk új dalokat írni, de ha ezeknek a színvonalra nem éri el az előző anyagot, akkor nem erőltetjük egy új lemez kiadását. Húsz dalvázlatot készítettünk, amiből tizenhárom kerül felvételre. A próbák során rengeteget demóztunk, ami jelentősen megkönnyítette a dalok kiválasztását. Visszahallgatva az anyagot, valamennyien úgy érezzük, hogy mind zenében, mind a dalszövegekben előrelépés történt és sokkal kiforrottabbnak érezzük az előző albumainknál. A trombita például több dalban is terep kap. A lemez címe „Illegális bál” lesz és szeptember elején magánkiadásban jelenik meg. Most is a Bikini stúdióban vettük fel, mivel a tavalyi albumunk hangzásával elégedettek voltunk.

R.I. Egy olyan régi és egy olyan nivós zenekar, mint az Aurora, miért magánkiadásban jelenteti meg a lemezét?

Vigi: Eddig az volt az elvünk, hogy jobb egy kis kiadónál elsőnek lenni, mint egy multinál százhuszadik senkinek. Mivel most úgy érezzük, hogy létezésünk során nem először használtuk ki bennünket, nem maradt más választásunk, minthogy mi magunk gondozzuk az anyagunkat. Ez persze jelentős anyagi áldozatokkal és szervezési pluszprogrammal jár, de legalább átlátjuk a dolgokat.

R.I. Emlegettél, hogy jövőre lesz a zenekar 15 éves. Ennek tükrében hogy látjátok a punk műfaj jelenlegi helyzetét és azon belül az Aurórát?

Vigi: Ez a műfaj, maigalom közel húsz évig illegalitásba kényszerült, míg egyszerűen csak a mindenható MTV ráébredt arra, hogy még nem csinált punksztárokat. A fő probléma az, hogy nem az igazán nagy múltú, a stílus megteremtésén sokat fáradozó zenekarokat részesítette előnyben. Egyetlen pozitívum az, hogy a műfajt széleskörben ismertté tette. 15 éves múltunkkal a stílus úttörőinek számítunk. A dolgunkat azonban az is nehezítette, hogy nem volt az országnak punktradíciója, és sokáig megpróbáltuk elhallgatni még a létezésünket is. A dolgok a rendszerváltás közben megjelent „Viszlát Iván” című lemezzel változtak meg annyiban, hogy most már megjelenhetnek punklemezek is. Az Auróra mostani állapotát pedig inkább elemezzék a kritikusok...

SUPERTRAMP

Príma ellátás

reggeli nélkül

Igen, vártam én is, nagyon vártam. Még akkor is, ha ez már nem az a Supertramp, és én is idősebb lettem a nagy rajongás óta. De ezzel persze még elég sokan voltak így, hiszen a csapat ugyanúgy kultuszzenekarrá nőtte ki magát, mint például a Pink Floyd. Csak míg azok a nyomasztó hangulatok zenei ábrázolását fejlesztették művészi magaslatoakra, addig a Supertramp a könnyedségben volt verhetetlen. Ez a könnyedség persze hihetetlen zenészi kvalitások révén volt csak elérhető. És ez utóbbi semmivel sem könnyebb feladat...

Először nagyon bukta szaga volt a koncertnek, mivel tíz perccel a meghirdetett kezdés előtt még fél ház sem gyűlt össze a BS-ben. Úgy látszik mások többet tudnak mint én, mert fél óra késéssel szinte teljesen megtelt a terem. A közönség összetétele elég jól megjósolható volt, és be is jött a nagy jóslás. Ez nem a fésületlen vadóc korosztály estjének indult. Jól szituált (mára) negyvenesek és harmincasok és természetesen rengeteg öreg róka a zenész szakmából. Mindenki kíváncsi volt így húsz év után is, hogy hogyan is működik színpadon ez a csoda csapat. Részünkről kezdődhetett a buli.

Kezdődött is, akárcsak az új lemez. A háttérben nagy kivétlően a dalokhoz kapcsolódó bejátszásokkal és félelmetes hangzással. Ez így dukált is egy ilyen csapathoz. Teljes úriember szerelésben jelent meg a nyolc zenész (ha lehet ennyit még jól számolni). Aztán ez valamit enyhült az est folyamán. Még Rick Davies zenekarvezető-zongorista-akarnok is ingujjra vetkőzött nemsokára. Az teljesen nyilvánvaló lett percek alatt, hogy a színpadon mozdulatra és percre pontosan az történik, amit Davies úri kedvében jónak tart. Noha

van még elég jó zenész a csapatban. De Hodgson kiválásának nyoma a mai napig ott lebeg a színpadon. Davies szinte nótóriusan nem hajlandó játszani azokat a számokat, amelyeket a csodahangú énekes énekelt. Pedig a kísé-
rőzenészek is úgy lettek kiválasztva, hogy remekül énekelnek és vokáloznak is. Így fordulhat elő, hogy a másik billentyűs meglepően jól tudja reprodukálni a Hodgson dalokat is. Már amikor a főnök engedi...

Ehelyett Davies nem kevésbé erőlködő énekét kellett az est, és persze az utóbbi lemezek többségén élvezni. A Supertramp zenéjéhez nem tud felnőni a hangja. Engedhetne több teret másoknak is. De ő nem erről híres. Referenciaként talán Mr. Hodgson tudnám ajánlani... Amit zeneileg nyújtanak az lenyűgöző. Davies mellett ott a szintén régi motoros Helliwell, aki a kommunikáció felelős. Néha ő szól néhány kedves, néhány humoros szót és haláli lazasággal él a színpadon, még akkor is észrevehetően ott van és együtt a zenével, amikor semmi fűvösi szerepe nincs. A harmadik elég régi tag Bob Siebenberg dobos pedig minden cifrázás nélkül játszott, de mint az ágyúhang olyan leütéseket produkált. Ebben persze nagy segítségére volt a tökéletes hangosítás is. Ráadásul az elmúlt évtizedek alatt arra is jutott ideje Bob bácsinak, hogy egy szintén ütős fiat is felneveljen, aki játszott is aznap este. Remek összhangban apuval. Így a Siebenberg család oroszlánrészét vállalta a ritmusszekcióból. A többi zenész pedig egész magas szinten volt multihangszeres, minimum három hangszeren mindegyikük játszott az est folyamán.

A program, különösen eleinte, nagyon támaszkodott a Some Things Never Change új dalaira. Ami nem egy rossz lemez, sőt a legjobb ohne-Hodgsonos, de senki nem azért jött. Először az Ain't Nobody But Me hozta el a nosztalgikus lágyulást, amit mindenki várt, aztán egyre gyakrabban bukkantak elő régi nóták. Végül a párizsi koncertlemez szinte összes Davies-es nótája elhangzott, csakhát még mindig maradt törleszteni való. Hiába mutatta pedig be a másik billentyűs fickó, hogy ő ugyan remekül intonálja a School-t is (a koncert érzelmi csúcspontjaként) ezzel majdhogynem le lettek tudva "azok" a slágerek. Azok amelyek azt az érzelmi többletet nyújtják, amitől Supertramp a Supertramp. Ezen az estén is bebizonyosodott, hogy ilyen zenészek, még egy igazándiból nem olyan szenzációs szerzeményt is rettenetesen fel tudnak dobni, hogy a közönség csak elismeréssel vegyes hitetlenkedéssel rázza a fejét. Akkor kezdett csak igazán éledni a színpad midőn valami lendületesebb dal vagy rész került terítékre. Kiderült, hogy ezek az öregfiúk nagyon is élvezik a zenélést. A Cannonball alatt szinte felrobbant a csarnok, olyan transzba zavar-
ták a közönséget és magukat is. Ennek ellenpontosításaként volt, hogy a saját gyönyörű vokálozásukat élvezték velünk együtt. A háttérben pedig szinte hangjegynyi pontossággal követte a zenét a videó bejátszás, ami az élmény szerves részeként, mintsem aláfestésként szolgált.

Azt biztos hogy elérték, hogy aki ott volt, az sokáig nem felejtje el, amit hallott-látott, függetlenül attól, hogy mennyire szimpatizál a zenekarral. Aki viszont nosztalgiazni is jött egy kicsit, márpedig a többség ilyen lehetett, az kis hiányérzettel ment haza. Davies csírájában fojtotta el a hodgsonos próbálkozásokat. Pedig lett volna, aki elénekelje a jellegzetes fejhargon előadott dalokat... Szinte megsértődött a Logical Song örömmámora láttán. Ő is próbálkozott a Goodbye Stranger-ben hasonló hangfekvéssel, de inkább volt Cartoon Network szinkronhangja, mint érzelemdús előadása.

Lehet, hogy ez saját paranoiám is, de erről a csodálatos koncertről hiányzott a Supertramp igazi hangja. Lenyűgöző volt a Long Way Home vagy a záró Crime of the Century zenei bravúrja, de... Azt az arcátlanságot már nem is említsem, hogy nem játszották el a Breakfast In America-t... A Queen talán megengedhette volna, hogy ne legyen Bohemian Rhapsody? Hallja, Mr. Davies?

Fotó: Tyuki

Heidrich Balázs

LUKE, DE NEM SKYWALKER!

- Interjú Steve Lukatherrel -

A telefonos interjúkészítés nem olyan nyugdíjas feladat sokszor, mint azt gondolni lehetne. Ezúttal szállodától-szállodáig tartott a kapcsolat, így a lillafüredi Palota Szálló segítségével sikerült elérni Steve Lukathert dálnai hotelszobájában. A Toto gitáros-énekes, aki mostanság jelentette meg Luke című, harmadik szólólemezt, készségesen állt a Rockinform rendelkezésére. Hiába no, más óvónéje volt, mint Ace Frehley-nek...

Rockinform: - Nagyon sokunknak tetszett előző szólólemezed, a Candyman. Erre itt a Luke, és nyomaiban sem maradt semmi az előző hangzásvilágából...

Steve Lukather: - Sosem csinálom kétszer ugyanazt. Nem ismétlen önmagam, sem mint gitáros, sem mint zeneszerző, de producerként sem. Jó új területekre merészkedni. A Candyman eléggé fúziós zene volt. Ráadásul abból a társaságból egy rendes zenekar lett. Nemsokára készítenék is úgy együtt egy új anyagot, valamikor az év vége, jövő év eleje felé. Egyszóval más emberek, más zene.

R.I. - A Luke-on van country-s beütésű nóta is, mint pl. a Hate Everything About U. Ez is nyitás a másság felé?

S.L. - Nem, az inkább csak olyan hatvanas évek végi hangulatú, mintsem country. A pedal steel gitár lehet az, ami miatt ez jut eszedbe. Semmi bajom egyébként a country-val, néha szoktam hallgatni.

R.I. - A mostani zenészeitet hogy válogattad össze?

S.L. - Greg Bissonette-tel (pl. David Lee Roth és Satriani zenekarában is játszott dobos - H.B.) már régóta ismerjük egymást, játszottunk is együtt. Tudtam, hogy teljesen más karaktert tud adni a daloknak, mint mások. Phil Soussan pedig, aki basszusozott is, és sok számot írtunk együtt, szinte a szomszédom. Aztán több stúdiózenészt is meghívtam a zenekaromba, hogy új hangzást érjek el. Jelenleg ők a turnézenekarom.

R.I. - Voltak pletykák arról, hogy esetleg hazánkba is ellátogatsz. Jelenleg hogy áll az ügy?

S.L. - A jelenlegi európai turnén nem hiszem. Ez persze csak szervezés kérdése, én biztos, hogy szívesen mennék.

R.I. - Régen a Toto tagjai és te is híres stúdiózenészek voltatok. Elvállalsz még ma is ilyen munkákat?

S.L. - Áá nem! Jó tíz éve egyáltalán nem. Na persze, ha egy barátom meghív a lemezére játszani, az más. Ahhoz szinte minden nap azt kell csinálni, én meg már jó ideje nem úgy élek.

R.I. - Szeretném, ha a Toto-ról is beszélne egy kicsit. Mi a helyzet a zenekar háza táján?

S.L. - Jövőre új lemezt készítenék!

R.I. - Addig mivel töltik az időt a többiek?

S.L. - David Paich (a Toto billentyűse - H.B.) most szintén szólólemezt jelentet meg, Michael és Steve Porcaro is valamiben mesterkedik közösen. Egy jó ideje nem láttam őket. De ami még fontosabb, hogy ősszel egy Toto ritkaságok válogatás jelenik majd meg. Eddig meg nem jelent, jórészt húszéves dalok, a klasszikus korszakból. A rajongók, gondolom örülnek majd neki.

R.I. - A Toto utolsó, „hivatalos” énekes Joseph Williams '88-ban vált ki a zenekarból. Azóta nem gondoltatok a pótlására?

S.L. - Nem, egyáltalán nem. Volt már..., mennyi is? Négy énekesünk. Ez már elég zavaró a közönség számára, nem? David és én így is énekelünk egy sor slágerré lett számunkat, akkor meg minek? A Toto már megmarad ebben a felállásban, ez biztos.

R.I. - Van már valami elképzelésed az új Toto lemezről?

S.L. - Semmi. Egy árva számot nem írtam még rá...

R.I. - De benne van a szerződésedben, hogy jövőre meg kell jelenni új anyaggal?

S.L. - Nem, de tettem egy ajánlatot, amit nem hiszem, hogy visszautasítanak... He-he.

Heidrich Balázs

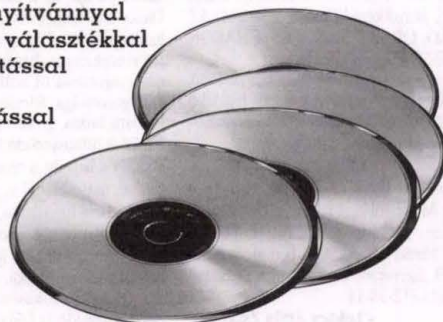

SOUND AUDIOKAZETTA-SOKSZOROSÍTÁS COMPACT DISC-GYÁRTÁS

I. osztályú alapanyagokra - gyártási garanciával - digitális technológiával
kérésre minőségi tanúsítvánnyal és származási bizonyítvánnyal
igen rövid átfutási idővel (3-8 nap) - teljes körű formai választékkal
1000 példány fölött Budapesten ingyenes házhoz szállítással
celofánozás - különböző zsugorfoliázási lehetőségek
egyéni terjesztési lehetőségekkel - marketing tanácsadással
nyomdai lehetőséggel

1135 Budapest, XIII., Reitter Ferenc u 39-49 (Béke tér mögött)
Telefon üzenetrögzítővel: 270-53-97 és 270-24-11/208 és 260 mellék
Fax és telefon: 270-54-11 üzenetrögzítővel - éjjel-nappal

TISZTELETTEL és KÉSZSÉGGEL VÁRJUK MEGRENDELÉSEIKET!

Meghallgattuk

LAND OF CHARON: Örökmécses

Demo

A Land Of Charon hat évvel ezelőtt alakult. Ez a 42 perces anyag a második demójuk, az első „The Need” címmel 1993-ban adták ki. Nincs minden rendben a csapat körül, hiszen a tavaly készített demón játszó tagok és a jelenlegi felállás csak az énekes posztján egyezik. A mostani felállítás: Veress János -gitár/ének, Fényes Csaba - gitár, Holly Balázs -basszus, Farkas János -dob, Farkas János (Castro) A KERT-ből jött át.

A Land Of Charon atmoszférás, sötét zenei világát egyszerűen nevezzük dark rock-nak. Közelebből vizsgálva a dolgot, talán a Fields Of The Nephilim (ma The Nefilim) és (a) The Sisters Of Mercy hatása a legjelentősebb. Az elmondhatatlanul összetett és szép szövegeket Veress János írta. Éneklése Andrew Eldritch felkavaró, érzelmeiket felkavaró stílusát idézi, néha pedig féltőn van Carl McCoy, a Nefilim gégerákos „dalos pacisztánjának” pokolból felbőffenő hörgése felé... A demo egy profi, érett zenekar munkáját sejteti, dicséri. Hogy az új felállítás tudja-e übeérni ezt a színvonalat, azt augusztus 1-én megtudhatjuk A Kerttel közös koncertjükön a Riff-Rööff-ben.

Az „El Camino - Santiago” c. instrumentális tétel gyűjtja meg az ÖRÖKMÉCSÉS-t. A címadó dal és a „Keleti csend” a legborzongatóbb, a dark rajongók talán testen kívüli élményekben is részesülhetnek, ha nagyon belelik magukat a misztikus szövegekbe, ha bevetik lelküket a hangtükörbe.

A gitár hangszíne nagyon jól etaláltak, a delay (visszhang) effektek használata a műfaj legnagyobbjait idézi. Több dalnál az volt az érzésem, hogy gyakran ugyanazokkal a dallammenetekkel, tempókkal, gitárharmóniákkal él a zenekar. Ez egyrészt lehet „keret” koncepciózus visszatérés, de lehet tudatos sulykolása is azoknak az utnaknak, amelyeken keresztül, és azon belső hangoknak, amik feltörnek a Land Of Charon tagjainak barlangos pszichéjéből. Nem hiszem, hogy ötletesség lenne, ahhoz túl jól csinálják. Újabb lehetőségét mutatják meg, hogyan lehet „másogy” dorkot játszani A Kert lebegősebb, hipnotikusabb, de kevésbé súlyos és mély zenei váloga, vagy az Árnyak dallamosabb, énekkentikusabb felfogása mellett. A legsötétebb vörös - Jézus Krisztus vére c. szám után következő AZ ELSŐ, AZ UTOLSÓ ÉS AZ EGYETLEN egy tiszteletadás a Sisters Of Mercy munkásságának (1985-ös, első lemezük viselte a FIRST AND LAST AND THE ALWAYS címet). A két utolsó dalban billentyűssel egészülnek ki. A Depeche Mode és a dark rock találkozása, ÚJRA ÁRAD A régi TŰZ a halálón túl és ÉLŐK kertjében, árnyékként követnek a lángok. AZ IGAZSÁG ODAÁT VAN... ÉS CHARON FOLDJE OTT KEZDŐDIK...

Nem a zeneipar fősodrában hanykolódik a Land Of Charon lélekvesztője, de legalább szívből jön zenéjük és nagy utat, folyamatos fejlődést garantál zenei intelligenciájuk.

Koncerteken játszanak dalokat a Nefilimtól, a Type 'O Negative-től és a Depeche Mode-tól is. A felvétel a Duo Sound Stúdióban készült. Levelcim: Land Of Charon, Veress János, 2074 Pébál, Széchenyi u. 19. Szervező: Farkas János (Castro) Tel.: 06-(1) 312-38-14

- Lukács Attila Zsolt -

FELKAI BLUES BROTHERS: Maxi CD

Régóta esedékes volt valami kézzel fogható élettel a társulattól. Hol itt, hol ott bukkantak fel rendszeresen, de a mai viszonyok között önmagában ez már nem elég a szélesebb nyilvánosság megdolgozásához. Ez a maxi minden bizonnyal tesztelés jellegű. Lehet, hogy pénzügyi okokból készült csak öt felvétel, de nem ártott volna szélesebb spektromot bemutatni. Az első kettő szám egymás után - „Így jó”, „Nyomd a gázt” - szinte egynek számít, olyannyira hasonló. Bár mind a négyen minőségi zenészek, a munka dandárját Felkai és gitárja végzi. A bögös, Csejtye Tamás főleg az „Élet megy...” című funkban jeleskedik, amire Kalmus József énekes a mondatvégeken még feka módon rá is játszik (kicsit Ferenczi Gy.-ra emlékeztet), miközben Glatz Gábor dobjaival tökéletesen aládolgozik társainak. Az „Akármint mondasz rám...” Cream „Born Under A Bad Sign” jellegű, de annál ütemesebb riffjével a legjobban tükrözi azt, amire a FBB képes. Felkai Hendrix-es „hápgósa”, stílusa, vehemenciája különben is ezt a vonalat erősíti - ami inkább nevezhető rhythm and bluesnak - így szerencsére jelentősen eltérnek a hazai blues áradattól. Az azonban nem akarják, hogy az egész imázs kizárólag gitárra épüljön, akkor erősebb dallamanyagot kell összehajráni. Kalmusznak megvan hozzá a képessége, hiszen, ha Jimmy Barnes tud énekelni, efelől nem is lehetnek kétségeink, viszont a szövegekkel még foglalkozni kéne egy kicsit.

Várjuk a folytatást.

Captain Cook

BURLE BÜBLE

Demo

Az 1991-ben alakult miskolci zenekar a jelenlegi felállásban (Fecske Zoltán - gitár/ének, Gőndör Krisztián - gitár, László György - dob, Papp Eszter - hegedű/ének, Szabó Attila - basszusgitár) 1995 őszétől játszik együtt. Első demófelvételük idején (lásd: Eleven Songs, 1993. május, Rockinform) Ákos kollégám Art Punk zenekarnak írta le őket, s akkor még Bíró Imre volt a dobosuk. Azóta sokat változtak és fejlődtek, ma már folkelemekkel átszőtt progresszív rockzenéket, vagy éppen fordítva, progresszív elemekkel tűzdelt folkelementekkel definiálhatjuk amit csinálnak, nem könnyű eset.

Az első, címnélküli szerzemény egy experimentális, remek hangszeres darab. Kis túlzással persze, de a Másfél és a Dead Can Dance által fémjelzett zenei világok ötvözetét hallhatjuk, de a Téglyavári Megálló és a Körök is képpen van, hasonlóan színvonalas zenével vegetálnak ők is itthon, sajnos. A darab kidolgozottsága, felépítettsége és a gitárszólo alatti húzás, groove is önmagáért beszél. Kiváló a ritmuszekció hipnotikus összhangja, és a hegedű is rendben van. A „Hazug élet” c. második dal egy nem éppen pozitív világlátásról tanúskodik, lassúbb, énekes darab. Részlet a szövegből: „... mit megtanultál, abból semmi nem igaz/ami értünk csekély vigasz/az a valódi, ami fájdalommal teli/a többi érzés sohasem igazi/ Refrén: a szerelem szenvedés/a fájdalom gyönyör...”

Demószinten remek munkát végeztek, a hangzás megfelelő, a zenekar játéka pedig hangulatos. Talán csak éppen egy kis karc, lazább gyeplő, több beindulás kellene az egyszerűbb dalokban is, hogy koncertképebb legyen a zene. A felvételeket Detway Gyula segítségével készítették az Excelsior stúdióban. Mire ezek a sorok megjelennek, addigra a Kalács Fesztiválon már „megsaslottam” őket, remélhetőleg.

Eddigi demók: Statárium - 1993, ... és mégis zöld a fal - 1994, Söt - 1995. Az első két demó megrendelhető a Ragály Distribution címen: 3532 Miskolc, Kohó út 19. A zenekar címe: Szabó Attila, 3529 Miskolc, Szentgyörgy 55. Tel.: (46) 369-217

Luka

BLOOM: Arc

Szerzői kiadás

Stílusosan fogalmazva, a Bloom nem tartozik a szót szaró zenekarok csoportjába, mivel kazettájukhoz mellélt levelükben mindössze a következő állott: „Eszünk, iszunk, alszunk, baszunk jó nagyokat, és várunk egy szűrés kritikát.” Kész, kifűjt. Hát azért srácok lehetne egy kicsit komolyabban! Vagy ki érdekel?

A Nirvana-rajongóknak mondhat valamit a Bloom név, hiszen volt Cobainéknak egy ilyen daluk. Mint minden, ez sem véletlen. A Bloom a Nirvana hagyatékát próbálja tovább vinni, nem is rosszul. Annak ellenére, hogy sokszor már-már konkrét címet lehetne kölcsönözni a Nirvanától Bloomék dalaihoz, azért nem kevés fantázia rejlik muzsikájukban, de leginkább szövegeikben. Csak néhány dalcím: „A majom miért is zokog”, „Pávacska”, „Csend (Tudom, hogy nem is tudom)”, „Lassú hosszú”. Gondolom ezek önmagukért beszélnek... Visszatérve a zenére, kellően energikus az, amit az album nyolc száma alatt véghez visznek. Ha csak magyar zenekarokban gondolkodhatnánk (ez persze képtelenség, de mégis), úgy jellemezhetnénk a triót, mint a Kispál és a Borz, illetve a Tankcsapda keverékét. Pofon egyszerű témák, hatásos előadásmód, a stílushoz igazodó, nyers hangzás. Ez az „Arc”, mely azért kérdéses, hogy fog-e virágozni.

Ha szeretnél egy kazettát, a következő címre írj: Bloom, 1061 Budapest, Paulay Ede 43. II/14. Viszont, ha egy normális levélre vágyasz, inkább nekem írd...

- Bánfalvi -

SPLEEN: Álarcosbálban

Szerzői kiadás

Egy pályázatra készült hangfelvételnek köszönhető ennek a zenekarnak a megalakulása, bár akkor még trióban dolgoztak, September Spleen néven. Mindez közel három éve történt, azóta a banda kvintetté bővült és nevük egyszerűsödött.

A pécsiek bemutatkozó anyaga, a tizenötös „Álarcosbálban” kivétel nélkül saját szerzeményeket vonultat fel, illetve egy megzenésített Bertók László verset, az „Anyukámnak”-ot. Ezen kívül a sokszínű, majd hatvan perces album két előben felvett tételt, egyrészt a címadó „Álarcosbál”-t, másrészt egy közös, spontán improvizációt tartalmaz. A legkülönbözőbb versek megzenésítése egyébként nem áll távol a Spleen tagjaitól, hiszen repertoárjukban többek között Weöres Sándor és F. Villos egy-egy művét is át dolgozták.

Saját nótáik szövegei szomorúság hangulatúak, ám ezeket jól ellensúlyozza zenéjük, mellesleg vannak jókedélyű, tréfás és ironikus dalaik is. Ennek ellenére az elhidegülésről, értékesztettségéről szóló tételek képezik a nagytöbbséget.

Mindezek tükrében semmi meglepő nincs abban, hogy a Spleen egyfajta blues-ból, funk-ból és népi elemekből táplálkozó, lírai jazz-rockot csinál, nagy szerepet tulajdonítva saját érzéseiknek, az egyéni íznek. Mindezt nagyon ötletesen csinálják, jól felépített számokat hallhatunk, csak az ének kritizálható több helyen, hősünk bizonytalanul intonál.

Érdekesség még, hogy az „Álarcosbálban”-on közreműködő rengeteg vendégzenész között ott találhatjuk az októberon játszó Tóth Zoltánt (ex-No, -Coda, Kispál és a Borz), illetve egy argentin muzsikust, aki a quenát és a zamonát szolgáltatta meg.

Kapcsolatfelvétel a Mela Undorral (=Spleen): Babarci Bulcsú, 7633 Pécs, Köroci Csoma Sándor u. 1/B. Tel.: 72/254-560

- B. Ákos -

TUNDRAVOICE: Bálványbál

Crossroads kiadó

A zajkultúra/zajzene, különleges hangzások kedvelőinek a TUNDRAVOICE neve nem csenghet ismeretlenül. A Lois Viktor nevével fémjelzett csoport ugyanis - 1993-as első fellépésük óta - következetesen halad egy egyre zeneibb megszólalás felé (bővebbet Rockinform 23. és 50. szám). Az előző albumon még LOIS TUNDRAVOICE néven szereplő csoport ezúttal nem annyira kísérleti, mint inkább popzenei albummal jelentkezett.

A profi produkciókkal összehasonlítva ez a szimpatikus és érdekes gyűjtemény - sajátos - még egy kissé amatőrre sikeredett. S vonatkozik mindez arra, hogy szerkesztéssel,

illetve néhány szám megvágásával az anyag húzóssabb lehetett volna.

Az öt főre bővült előadógárdától (Kristófi Ákos - kávéfőző-basszus, Lois Viktor - oszlopgitárok, forgószék-láb, ritmushangszer, Réz Ágnes és Réz Judit - ének, Silye Ákos - fényhegedű) ezúttal tizenöt számot, majd 55 perc zenét hallhatunk. A kazetta hangzása egységesebb, mint az előző: stilisztikailag én a kamarabít vagy néhol kamararak jelzővel illetném, de - épp' kissé furcsa ritmusrészlege miatt a ritmikailag kevésbé megkötött pop kifejezést használnám. Már a stilisztikailag legközelebb álló, techno-pop stílusok elterjedtsége/ismertsége okán is. Hamisítatlan, eredeti popzenét hallhatunk tehát, mely csak két számban mutat eredet-meghatározó etno-befolyást (azaz magyaros, vagy cigányos elemeket: Közbelépés I., Utolsó lehelet). Szöveges ének mindössze két számban hallható, illetve néhányban latinóra formált kamuszövegre énekelnek. A basszusos és a vonóhangszeres olykor egészen kiváló szólamot játszik, de a hagyományos (bit/pop/rak) értelemben - vett szólójuk nincs. Számomra különösen érdekesek, zeneiek voltak a fényhegedű pengett hangjai. Az oszlopgitárok ritmusalapjának tá-tá-tá-ti-tijeinek monotonitása viszont némelykor már zavart, illetve az Oszlopgitárszóló-ban érezhető még a hangszer technikájának nehézsége is. S hogy a műsor kissé változatosabb legyen, került az anyagba zenei vice (Tundra-jurta blues), illetve az előző albumra is illő, inkább műzenei számító darabok is (utóbira példa: Közbelépés II., Közbelépés III., illetve ide sorolnám a kánonszerű, repetitív elemeket is használó Bálványbál-t).

A csoport tehát elindult, egy olyan úton, mely akár egy új popstílust is eredményezhet. Elképzeléseik, eredeti hangszereik már megvannak. S jelen kazettájuk is figyelemre méltó zenét tartalmaz, olykor már igazi slágerekkel is: a továbblépés lehetőségeinek a felvillantásával, kijelölésével.

- kari -

BELLY BUTTON: Both

Vicious Circle kiadó

Hogy a „lökött” ritmusrészleg-muzsikusból álló, csak kétszemélyes bandák okozta

zajártalmaknak is lehet zenei vetületük, azt az amerikai SABOT vendég szereplései és lemezei alapján már megtanulhattuk. Most egy bordeaux-i, azaz francia csoport „pank-rációja” kapcsán elmélkedhetünk újfent ezen zenék létjogosultságáról, értelméről, avagy értelmetlenségéről...

A most bemutatásra kerülő, basszusgitár/dobok felállású együttes két zenésze: Fred Akárki és Frank Másvalaki - neveikről bővebbet talán a kiadótól megtudhattok! - énekel is. Fred nyilván jobban feléri a mikrofont, így ővé a szólóéneke, míg űlve csapdosó kollégája a háttér-énekletést tekint. Második elfoglaltságának: együtműködésükkel pedig akár négy különböző zenei mozgásfolyamat is felvételre kerülhetett ezen a nyolcszamos, de mindössze 20'11" hosszúságú sugárlemezen. S mindehhez még járulhatott egy kevéske rájátszás is a stúdióban... Szóval dörög a rak, abból pedig egy jófajta stíluskeverék a pank-keménymag, a hevi-metal és a progresszív rak stílusok között. Pörögnek, kavarognak a ritmusok, jófajta dögös riffek hasítanak belénk - amúgy eleven zeneiséggel. Mi meg csak kapkodhatjuk a fejünket, hogy mit is működnek ezek az elvetemült fickók? Ők ugyanis e lemezen olykor bizony úgy elszálltak, hogy nem győztem le vadászni őket a nevesebb bandáknak fenntartott magaslatoiról. Mert végül is kicsodák ők, hogy így ismeretlenül - szinte a semmiből - csak úgy itt teremnek és minden bevett sablont, jóra való „szalonprodukciót” s miegyebeket csak úgy leparancsoltak a lejártszóról!

Fred és Frank, a Mindketten (Both) lemezen tulajdonképpen csak öt „igazi” számot játszanak, hiszen a fennmaradó hérom darab mindössze 67 másodpercet foglal le a műsoridőből. E rövid tételek inkább zenei viccek, stílusgyakorlatok. Az öt normál idejű szám viszont döngőten: ritmusváltásokkal, örült futamokkal és lenyugvó pillanatokkal tűzdelt „ön-megvalósításuk” nem marad meg a helyiértékűség, a magánügy szintjén. Mármost annak, kinek a lelki élete, s persze a füle kibírja...

Mert az utóbbi sem elhanyagolható szempont!

...kába

ENEMY EFFORTS: A valóság felszínén

Szerzői kiadás

A '95 nyarán alakult Enemy Efforts általában a Leukémia, a Social Free Face, az Ektomorf és a Diafragma előtt szokott fellépni. Ebből már ki is derül, hogy az öt „utcai harcos” nem hard rockban utazik, hanem a sokkalta súlyosabb hardcore-ban.

Uhh. Mivel „A valóság felszínén” - t mindössze két nap alatt rögzítették, ebből adódóan a hét dal minősége sem lett a leg-tökéletesebb, de így legalább hű képet ka-

punk a csapat nyers energiájáról. Ehhez a fajta zenéhez amúgy sem illene a csiszolt, sterili megszólalás. Persze minden másképpen lenne, ha nem lennének a fiataloknak pénzproblémák. És ezzel el is érkeztünk azokhoz a témákhoz, amikhez - sok társához hasonlóan - a szentesi kvintett is előszeretettel nyúl. Igen durva dolgokról van szó a számokban, elég csak olyan dalcímeket említeni, mint a „Veszélyes utcák” vagy a „Lövés”. Ez itt a magyar gettó. Zeneileg a kompromisszumokat nélkülöző, ősi felfogású hardcore irányába indultak el, bár túlzás lenne az old school kifejezést használni esetükben. Inkább a Leukémiához, az AMD-hez, vagy akár a feltörekvőben levő S.C.H.C. (Savaria Colonia Hardcore) mozgalom képviselőihez lehetne őket hasonlítani. Hardcore still lives! A soron következő anyag rejtegethet majd egy-két meglepetést, főleg, hogy a „Falak között” című tétel irányvonalát kívánják továbbvinni.

Az elvetemült brigád minden fellépési lehetőséget elfogad, és 350 Ft + pkg. ellenében anyagát is bárkihez eljuttatja. Címük: Timár Zoltán, 6600 Szentes, Szabadság tér „A” ép. I. em. 4. Tel.: 63/316-764

- falviák -

SCREEN: Down In The Cellar

A Screen nem tartozik azon zenekarok közé, akik demókkal halmozgák el rajongóikat, túrelmesen várnak egy esetleges szerződésre. Ugyan tavaly februárban csináltak egy háromszamos felvételt, de azt is inkább kiadókeresés céljából. A félreértések elkerülése végett a „Down In The Cellar” nem egy újabb Screen demo, csupán a csapat egyik fanatikus rajongójának (Dudra István Magyarország) kérését teljesítették, és a próbatereben - igen kezdetleges technikával - felvették a nagyszerű „Begin The Season!” CD óta született dalaikat. Beleértve a fentebb említett demo számait is.

Ennek ellenére meglepően jól szól az anyag, sok zenész még stúdióban sem lenne képes ilyen minőséget produkálni. Az egyetlen kifogásolható tényező, hogy a dalok valamivel gyorsabbak, mint előben, ám ez is csak a Screen tagjainak tűnik fel, mások mindebből semmit sem vehetnek észre.

A tizenhárom szám csak megerősíthet mindenkit abban, hogy a Screen többre rendeltett annál, mint ahol most tart. Nótáik kiforrott stílussal rendelkeznek, ugyanakkor mindegyik külön-külön színfoltot képvisel az együttes palettáján. Az önismeretlenség még csak a legkisebb gyanúja sem merül fel. Nem is értem, honnan ez a rengeteg különleges ötlet. Stílusuk meghatározása reménytelen feladatnak tűnik, nem is ezt kell szem előtt tartanunk. Bár, ha minden kötél szakad, az elmélkedős hard rockban kiegyezhetünk. A srácok érdekes keverékét hozták létre a klasszikus csapatok (The Doors, Led Zeppelin, Danzig) hagyományainak, és a modern törekvéseknek. Ha mondjuk a U2 egy ilyen típusú anyaggal rukkolt volna ki a „Pop” helyett, biztosan nem fordultak volna el annyian tőlük.

Szóval a Screen esetében teljesen felesleges a különböző műfaji meghatározásokkal dobálózni, a pszichedelikus rockot kedvelők épp úgy örömet lelhetnek ebben a zenében, ahogy a grunge vagy a retro rock szimpatizánsok. Érdeklődni: Oláh Tamás 48/315-691.

Ák.

VI. KOTTA Fesztivál

Hajdúszörmény, 1997. július 30. - augusztus 3.

Az elmúlt évek során országos méretűvé vált fesztivál helyszíne az idei alkalommal is a hajdúszörményi Földkert lesz. Az érdeklődők igen gazdag programkínálattal várhatnak. A három szekcióban (zöld, filmes, civil) közismert személyiségek, művészek előadásait láthatjátok, hallhatjátok. Bemutatkoznak hazánk legnagyobb közalapítványai, szaklapjai (Nemzeti Kulturális Alap, Sansz stb.).

Természetesen a nagyszínpadon rengeteg sztárral találkozhattok: Kinopuskin, Heaven Street Seven, Katakál, Quimby, Kispálék - szerda; Warpigs, Másfél, ef Zámbo Happy Dead Band, Korai Öröm, Barbaro - csütörtök; Ganxsta Zolee és a Kartell, Pablo Hunny, P.G. Csoport, Kampec Dolores, V.H.K. - péntek (aug. 1.);

Bugs Wei Wu Wei, Pál Utcai Fiúk, Kimnowak - szombat (aug. 2.).

A jazzbárban Oláh Emőd, Pleszkán Friegyes, a Hardline Trió és a Freddy and the Crazy Five.

Közönségtalálkozókon mutatkoznak be kedvenc lapjaitok, így a Sansz, a Rockinform, a Z magazin, a Wanted és a Magyar Narancs is.

Információ: Borsi Csaba (30/635-795, Kiss Attila 20/282-462)

A fesztivál pontos címe: Hajdúszörmény, Vásár tér 3.

Nick Cave-konco

Szerveztem már én is sajtótájékoztatót. Egy aránylag szűk költben ismert hazai zenekarnak. Akkor kicsit letörtem, hogy a meghívott harminc sajtóorgánumból négy képviseltette magát. Most, Nick Cave sajtótájékoztatóján se voltunk közülük többen, és ez a tűz is mindössze öt „céget” - két TV, egy rádió, két újság - képviselt. Ennyire nem érdekli a szakmát az alternatív zene egyik legnagyobb ásza?

Nick bejött, jóval kiegyensúlyozottabban, mint gondoltam volna róla - végig ilyen is maradt -, és két dolgot kért: hogy a hangszórókból átadó flamenco-t kapcsolják ki, és egy hamutálat. Voja, a HMK - Nick Cave hazai terjesztője - főnökének bevezetője után jöhettek a kérdések.

Albert Györgyi (TV1, Múzsá - mára már múlt idő) kezdett, a kérdéseire adott válaszokból megtudhattuk, hogy Cave tavaly filmet forgatott Budapesten négy napig, ám a színjátszást nem veszi igazán komolyan, nem színésznek tekinti magát, hanem énekesnek, írónak és költőnek. Csak Kisebb, könnyű szerepet vállal.

Kétajta dolgot ír, kitalált történeteket - ilyen a lemezeinek a többsége, pl. a Murder Ballads -, és személyes dolgokat, az életében végbement eseményekről. Ilyen legutóbbi lemeze, a The Boatman's Call, ami ezért is áll nagyon közel hozzá.

- Arra, hogy milyen változást jelentett az életében a gyermeke születése, visszakérdezett: - Önnek van gyereke? Nincs? Aha, munkája van helyette...

Majd elmondta, hogy már nem élnek együtt gyermeke-anyjával, de közel laknak egymáshoz, és nagyon jó a viszonyuk. Gyakran van a fiával, fele időt vele tölti a srác, ekkor Nick teljesen a gyermeknek áldozza magát, gondolzza, ekkor nem dolgozik, nem csinál semmi olyasmit, ami a kettejük közötti harmóniát ronthatná. A gyerek ugyan elveszi az idejének a felét, de a lehető legkellencesebb módon. Nagyon szereti és nagyon szeret vele lenni. Semmiért nem cserélné el életének ezt a felét.

Igaz, hogy befelé forduló (Introverták) típus a magánéletében, ám amikor a színpadra lép, nagyon könnyen el tud lazulni. Ez valami speciális dolog, csak a színpadon, közönség előtt jön létre, a normál életben ezt nehezen tudná megcsinálni. Még ha a színpadra kiállás-kitárlkozást jelent is, valami féle formális védettséget is nyújt. A normál életben talán ezért tudja elég nehezen elengedni magát.

Jelenleg Angliában, Londonban él, Ausztráliát szereti, de most már minden, gyerek, munka stb. Európához köti.

Eztán a Rockinformé lett a terep.

- Mennyire nehéz úgy együtt dolgozni Blixa Bargelddel, hogy más-más országban éltek?

- Blixa Bargelddel akkor is nehéz együtt dolgozni, ha a szomszédodban lakik. Na jó, ezt csak a poén kedvéért mondtam. Nehéz összehozni minket a közös munkára, mivel a zenekar szinte minden tagja részt vesz más projektekben is. Ez a menedzserek rémálma lehet. Én megpróbálom magam mellé állítani Blixát, amikor turnéra megyünk, vagy lemezt veszünk fel, megtaláljuk azt az időpontot, amikor ráér. De egyébként nincs velem, nem akarom, hogy az egész zenekar ott várakozzon körülöttem a turnéra. Nekik is megvan a maguk élete. A stúdióban ez könnyebbé teszi a munkát, mert a zenekar tudja, hogy azért vannak ott, hogy dalaimat kiszolgálják, a dalokat, amiket én írok. A Bad Seeds jelenlegi felállításának ez a célja. Ebben a tekintetben jó, hogy kapnak azért teret ahhoz is, hogy önmagukat is kifejezzék.

- Egyedül írod a dalszöveget, vagy másokkal együtt?

- Attól függ. Az utolsó lemezt teljesen egyedül írtam, néhány más lemezt pedig másokkal közösen.

- Valahol olvastam, hogy azt nyilatkoztad az utolsó, a „The Boatman's Call” lemezről, hogy ezt tartod életed eddigi legjobb albumának, és ez az egyetlen, amivel elégedett vagy.

- Igen, ez az első lemezem, amivel teljes mértékben elégedett vagyok. Ezel előttem valamit, amit mindig is el akartam érni.

- Nagyon magad alatt lehettél, amikor ezeket a dalokat írtad. Az egész lemez hangvétele borús, csupa szomorú dal, kivétel nélkül. A régebbi lemezeiden azért voltak lendületesebb számok is.

- Ez csakugyan nem egy boldogságot sugárzó lemez. Ez melankolikus. Én egy ilyen ember vagyok, melankolikus természet. Vannak szangvinikus természetű emberek, akik mindig vidámak. Tőlük nem is várom el, hogy igazán megértsék miről is szólnak a dalaim. Az a tény, hogy elkelt egy csomó lemezem, azt mutatja, hogy a világon van még egy csomó olyan ember, aki ugyanígy érez, mint én. Nem is igazán tudok megbízni azokban az emberekben, akiknek a karakterében nincs semennyi melankolikus vonás. Azt hiszem, ők helytelenül fogják fel az életet. Én nem félek a melankóliától. Amikor az életem búskomor szakaszába érek, szívesen látom a melankóliát. Szükséges része az életemnek.

- Régebben elég erősen narkóztál. Nehéz volt megszabadulnod tőle?

Hit, Remény, Ravatal

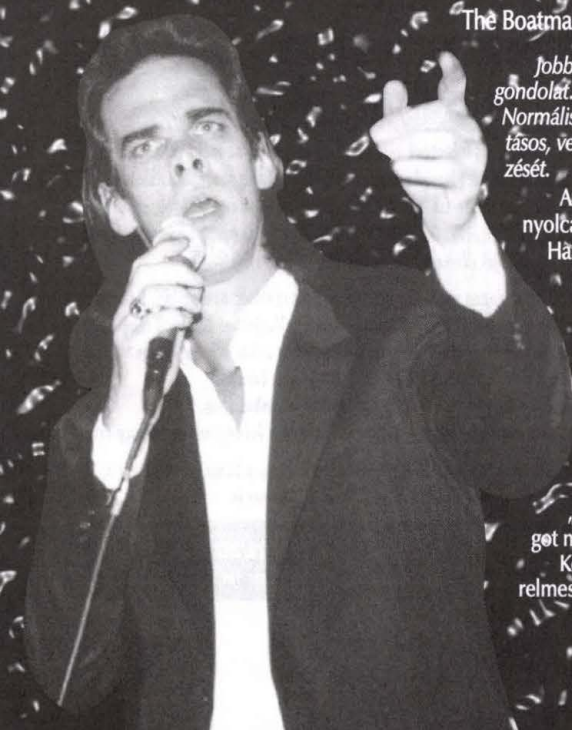
The Boatman's Call turné, Nick Cave & The Bad Seeds - Erkel Színház, 1997. június 11.

Jobb oldali páholy, alant hatméteres csábító mélység. Kicsit ki kell lögni, hogy jól lássak, játszik velem egy gondolat. Mégis csak Nick Cave és a Rossz Magok/Gecik/Ivadékok/Porontyok (Osszátok el!) koncertje lesz itt. Normálisnak tűnő, görcsmentesen laza közönség. Hóbo, Quimbyék, Zenge és sokan mások, csak egy-egy hivatásos, velőtrázóan szakadt. Vártuk a tetemrehívást, a véröntést és az új szeretetteljes, tiszta fohászok megütöközését.

Az utolsó lemez teljes hangszerarzenálja fent volt a feketebe borult színpadon, és itt voltak mind a nyolcan. Két dobemelvény az ütőhangszerekkel Jim Sclavunos-nak és Thomas Wydlernek, zongora, Hammond, gitárok, meg ami kell. Egyórás késéssel kezdtek a „Far From Me”-vel. Másról se szól a dal, mint az elment kedves utáni vágyról, az egyetlen értelem időleges elvesztéséről, aztán a Citromfaligetben csavarogtunk, a révész csalogatott a vízről, de volt egy kéz, mely vigyázott ránk. Evangélium.

Mégis a régi dalok ütöttek igazán, átalakultak rendesen. Ami a lemezen vagy a „Live Seeds” CD-n éles kés volt, az most már borotvaféles vérés fejsze, hóhérbárd. Örületes volt a „Plain Gold Ring”, vagy a „Red Right Hand”, húsból való szavak, furcsa, kínzó gyönyör. A ’80-as „Your Funeral, My Trial” lemezről és a „Berlin felett az ég”-ből (Wim Wenders filmje) ismert „The Carny” vészjósló, csikorgó hangjai sebeztek. Mint egy lassan járó rozsdás, pokolbéli wurlitzer, mint ahogy a csörög-megakad, ahogy a kötél feszül és rándul a test. Vagy a „Stranger Than Kindness” egyszerre volt gyönyörű és ijesztő. Az ész elkezdett bomlani és a távolságot mint üveggyólyót... megkaptuk minden villanásban.

Közben Warren Ellis tangóharmónikára cserélte hegedűjét, hogy a „Black Hair” rántson vissza a szerelmes valóságba. Ez és „Est Country Girl” PJ Harvey-ről íródott, tavalyi kaland: „Fekete hajának illata a

ert előtt

- Ööö... Igen. (pár másodperc szünet) Egyfolytában nehéz. Még most is. Úgy értem, mióta rászoktam, azaz kb. 18 éves koromtól, kb. 35 éves koromig naponta nyúltam a kábítószerhez. Ez nem is volt kérdés. Mindennap szedtem valamennyit. És ez nem olyan, hogy egyszer csak leállsz vele, hogy egy nap felébredsz, és azt mondod: ezt soha többet nem csíhálom. Ha így gondolsz, fogalmad sincs a kábítószerokról. Az nagyon hosszú folyamat, hogy igazán kidolgozz egy olyan életmódot, aminek során semmilyen kábítószerrel nem szedsz. Én még mindig csak valahol a közepén tartok ennek a harcnak. Hosszú ideje nem kábítószeresem, még csak nem is iszom, de vannak időszakok, amikor szükségét érzem annak, hogy használjam ezeket az anyagokat.

Segítenek a szerek a dalaid, verseid megírásában?

Amikor drogokat szedsz, az mindent elkúr körülötted. Néha úgy érzed, hogy az idő, amikor nem szedsz be semmit, olyan, mintha a vecén húznád le. Bizonyos pillanatokban úgy érzem, hogy nélkülözhetetlen, valami sokkal művészebb dolgot ad, vagy nem is tudom... Segít érezni, miért vagyok.

A fontosabb dolgok a későbbi kérdezőknek adott válaszokból:

Nick szerint az embereket megrémíti az a nyomás, ami alatt élnek. Erre a pszicháterek azt mondják, hogy az emberek depressziósak. Ő nem mindig az, nem mindig melankolikus a hangulata, sok olyan dolgot talál az életben, ami nagyon boldoggá tudja tenni. Például a fia, de sok minden más is. A világot sok szempontból nagyon örömteli helynek találja, de egyben nagyon kegyetlennek is.

A kábítószeres, az teljesen más, mint a melankólia. A kábítószeres jó módja annak, hogy ne legyen depressziós. Ha mindennap szeded a szereket, nem tudod - nem is érdekel -, mi történik a világban. Nem tudod, hogy érzel a világgal szemben. Amikor abbahagyod a narkóziást, akkor jössz rá, hogy mi volt a fő oka annak, hogy elkezdted. A kábítószer segít, hogy együtt élj az élettel.

Arra a kérdésre, hogy a mostani lemez az öngyilkosságra sarkall-e, Nick így válaszolt: Nem, nem mondom senkinek, hogy legyen öngyilkos. Akik ezt megteszik, amúgy is megtennék, nem a művészek a felelősök ezért. Ez személyes választás, ha valaki öngyilkos lesz, azt maga választja. Én is sokszor megpróbáltam nagyon zavaros módszerekkel, de tudatosan soha nem éreztem úgy, hogy meg akarom ölni magam. Túladagoltam magam tizenöt-ször

vagy tizenhatszor... A kábítószeres nagyon veszélyes, de ugyanakkor arra szolgál, hogy az élet szebbnek látszon, és az emberek szabad akaratukból választják. Mindenkinek a saját személyes választása, hogy miért akar kilépni az életből.

Nick elmondja még, hogy régóta érdeklődik a vallás iránt, és nem is bízik azokban, akiket a vallás, vagyis inkább Isten egyáltalán nem érdekel. Az egy teljesen más dolog, hogy hisznek-e benne vagy sem, az érdeklődés a fontos.

Nick sokat köszönhet az apjának, aki angol irodalom-tanár, és Nickkel kiskorában Dosztojevszkijt, Shakespearét stb. olvasott, bár ő még nem nagyon értette, túl fiatal volt hozzá, mivel valamilyen elrugaskodtak a normál valóságtól. Később ő is megpróbált kitalálni egy másik világot, a dalainak többsége erről a világról szól, egy brutális, Őstamentum-szerű, nagyon extrém világról, nem arról, amiben élünk. Az utolsó album kilépés ebből a valós világba, a vele történetekről szól, nagyon személyes lemez.

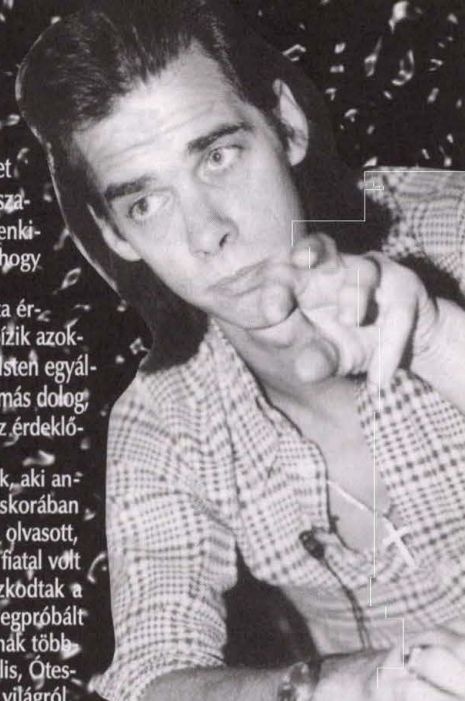
Az MTV díjai nem érdeklik. Igaz, ő is elküldi a klipjeit az MTV-nek, ami jótssza is azokat, ám Nick nem néz TV-t. Semmilyen. A dalai gondolják a lelkét.

Nem él nagy társasági életet, pár barátja van, azokat látogatja. Kylie Minogue-t nagyon kedveli, és nem érdeklik azok, akik úgy reagálnak közös dalukra, hogy mi köze az „ő” Nick Cave-jüknek „azoknak” a Kylie Minogue-jához (csakugyan irritálhatja a dolog a sajtótájékoztató alatt csak akkor emel egy kicsit a hangján...). Ő már régóta szeretett volna Kylie-val együtt dolgozni, bár személyesen nem ismerte, csak régen, mikor még nézett TV-t, akkor látta, és Kylie szinte megbabonázta, a megszállottja lett, dalokat írt neki, aztán nem küldte el, de a Murder Ballads-ra személyesen neki írta a „Where The Wild Roses Grow”-t és nagyon boldog volt, hogy Kylie Minogue készségesen beleegyezett, hogy vele énekeljen, ez Nick számára nagyon fontos volt. Az pedig külön jó érzés volt, hogy ilyen könnyen ráállt.

(Az már csak az én megjegyzésem, hogy aki Kylie Minogue-t popénekesnek tartja, nézze meg egyszer a Confide In Me c. dalának videoklipjét, kb. 1995-ből. A.F.)

Fotó: Tyúki

Összeállította: Shammy

párnán, hol feje pihent, és mindenütt az ő fekete haja, ma vonatra szállt és elmeit nyugatra.” (Lassan Polly Jean is jön nekünk egy lemezzel. És remélem, hogy jobb lesz, mint a tavalyi produkciója Mick Harvey-vel, tánctermi bénázások egy tetű helyen, landolás a partner lábán...) Az új lemez tucatnyi dalából csak hetet játszottak, jogosan. Még a „People Ain't No Good” sem elt meg igazán a régi között, más ez a zene, hiába került Cave ölébe a Casio a „Brompton Oratory”-ban, és hiába csak zongora és basszus az „Into My Arms”-ban, meg olvadozás az áhitattól, hiába... A Bad Seeds kísérte, hol mint túlradó folyó hömpölygött, néha pedig lassan, vészesen erősödve fokozódott, hogy néhány klasszikus dalban aztán kitörjön - amennyire csak a zene lehetővé teszi - evilági létünkéből. A koncert és a dalok kitörési pontjai, az a néhány katarzisz kitöltötte az ürességet, és már mindegy volt, hogy „nincs Isten fenn az égben, nincs ördög a tenger mélyben”. A „Tender Prey”-ről (1988) a Kegyelem dalai voltak műsoron. Először a koncert felénél a „Mercy”, majd később a „Mercy Seat” - a bűn, a gyónás és a bűnhődés dalai, könnyörgés és villamosszék. Az út, mely ki tudja, hová vezet. A „Mercy Seat” végén Cave lecsapta a mikrofont, nem félek a haláltól..., ma ennyi volt az őrző. Ekkor már aki

csak tehette elől volt, megérinteni Cave-et, nézni imbolgó körtáncait, és azt, ahogy újabb szöveget ver koporsójába, dobálja a csikket. És Warren Ellis... Ő is járt már nálunk, önszorgalomból, mondhatni. Úgy pörgött, mint akinek jó itt. Lőszószaggató futamokba hajszolta magát, egyre vadabb crescendo, hangszerkínzás, extázis. Minden sejtjével játszott, ének emelve hangszerét, gyakran háttal nekünk, bele-belerúgva a levegőbe, Lovecraft novellák tébolult hegedűse Ő. Imádság.

A „Henry Lee” után a „Weeping Song” siratója vitt újra víz alá. Egyébként a Murder Ballads duettjeiben, vagy egyéb dalokban (Weeping People, Ain't..., The Carny) Blixa vokálozott, választott füstös torokhangján; ronda, kalapos Kylie „Minyon”. Évekkel korábban kívülről volt intenzívebb az átélés, ma belülről, a gyilkos sem kérkedik tetteivel, hacsak nem bolond. Ki az oka ennek a gyilkolásnak, fájdalomnak? Tény, hogy a „Where The Wild Roses Grow”-t Kylie Minogue ihlette, mégis inkább Anita Lane-re („Dirty Pearls” CD-jét ajánlom, döbbenetes) vagy Luke mamájára, az ex-feleség, Viviane Carneiro-ra tipelnék inkább. Mondjuk, nekünk mindegy, sőt jó, hogy Cave beengedte a szerelmet, élete végé-

ig szívni fog miatta ő is. Inspiráció az Idők végeztéig, a vágy kiirthatatlan.

Rádásban az „(Are You) the One that I've been Waiting for?” és a „Do You Love Me?” hangzott el, és még egyszer sikerült visszatapsolni őket egy elmaradhatatlan dalra. Nem a Vadrózsákról van szó, az elhangzott korábban és a rajongók reagálásából egyértelművé vált - mivel senki nem nyúlt sikítva a lábai közé - hogy a dal sláger lett, meg egész jó, áruvédjegy, mégsem lesz soha Cave-klasszikus. Bárki becsérlette volna a „Tupelo”, a „From Her to Eternity” vagy a „Jack the Ripper” c. dalokra. Nincs hiba az életműben.

Visszatérve az elmaradhatatlannak: a „Ship Song” tette fel a koronát az estére. Cave eljött és nem éppen az öröm dalait hozta, eljött, hogy adjon két remek koncertet, hogy tritit jattsszon Jörg Hauptmann készülő filmjében, csak legyen hozzá zene is, megint... Itthagya emléket egy vörös vérűgönyben, vagy lila homályban úszó színpadnak, itthagya könyveit, verseit (King Ink II), dalait - itt vannak a fejekben mind.

A véres karnevál végetért, a havernál a hűtő tele sörrel. A királyság eljött.

Fotó: Tyúki

Luka

THE GATHERING

Riff Rööff klub, június 7.

A holland The Gathering méltán a legnépszerűbb atmoszférikus, na mondjuk rá, metal zenekar az öreg kontinensen. Ez nem csak amiatt van így, mert a fő dalszerzőket lemezről-lemezre csodálatos ihletek szállják meg, hanem mert a soraikban tudhatnak egy bájos, elbűvölő hangú énekesnőt, Anneke-t. Én úgy gondolom, fölösleges lenne elidőzni a két magyar, a fogadtatásból ítélve jobb sorsra érdemes előzenekaron. Az igazság az, hogy sem a Nevergreen-nek, sem az Agnus Dei-nek nem ez volt eleve legjobb formája. Kicsit szenvtelennek is tünnek, alig több mint félórás műsoraik rutinfeladatnak tetszettek. Majd máshol, más időben, saját közönség előtt... Különbözik sem teljesen tiszta a The Gathering turnémagánya, mármint az a tény, hogy nem akadtak rá a megfelelő előzenekar(ok)ra, pedig hát arrafelé szép számban teremnek ilyenek. Lehet, hogy nem esznek egy levesesfazékból mondjuk az experimentális, kelta doom/death-es Orphanage-dzsel, vagy az ugyancsak énekesnővel sziporkázó Within Temptation-nel, de elkélt volna egy vérbeli bemelegítő show, ami felrázza az unatkozókát. Egyébként, a klub ezúttal nem akart a pincéből fizetős szaunát varázsolni, így a színpadot a szomszédságban lévő iskola sportpályáján állították fel. Az egész napot végigkísérő hűvös, borongós idő megkímélte az esőtől az eseményt, így a Gathering-nek csakis a zenére kellett koncentrálnia. Amint azt várni lehetett, a négylemezes szettett az utolsó két anyagról mazsolázgatott, ami már elég volt ahhoz, hogy élményből produkciót kapjunk. Persze a korai anyagok mellőzését az ember némi keserűséggel veszi tudomásul, pláne úgy, hogy az Almost A Dance lemezt zeneileg a legerősebbnek, legváltozatosabbnak taksálom. Másrészt viszont érthető, hogy azok a nóták még nem Anneke hangjára íródtak és stilsztikailag sem nagyon egyeznek a ma képviselt vonallal. A zenekar színpadi képe, koreográfiája is tükrözi a változásokat. Maga az instrumentális szett egyre inkább háttérbe szorult, de elkorcsosulásról szó sincs. Csupán azt hallani, hogy a muzikális rész nem egyéniségekre, individualumokra épül, hanem őt, csakis a közösség érdekeit szem előtt tartó zenészre. A Gathering atmoszférikus énjé ezért is oly varázslatos és igéző. Mindenki egyért és egy mindenkiért. És mindenki Anneké-ért. Igen, a lényeg itt ez az alig húsznévű kiscsaj vagy csitri, de sohasem pejorativ értelemben. Az a legjobb ebben a fiatal énekeslányban, hogy távolról sem profi. Nincsenek allűrjei, előre begyakorolt mozdulatsorai, vagy egy-egy lírai szólam hevében elhullajtott álkönyvei. Természetében szép ez a lány, ahogy bohóckodik a színpadon, önfeledten ugrándozik, imitálja a dobos ütemes mozdulatait, vagy ahogyan mosolyog. (A német Rock Hard ehavi címlapján a cigarettás Marlene Dietrich póz meg egyenesen szívdöglesztő.) És a hangja... lemezezsreket ad el, egész estétet tölt be, romantikázni, vágakozni tanít meg. Az este folyamán egyetlen instrumentális darab hangzott el, a Mandylyon lemezről a címadó darab, amúgy meg elég volt Anneke-t figyelni és az élőben is páratlanul egyedi, gyönyörű orgánumára összpontosítani. Az állandóan más színárnyalatokat felöltő fények (még egy jó pont, a pirotechnikusok is készültek) pedig vizuálisan is kiszolgálták a kb. 5-600 jelenlétet. Kis túlszással a Holland rockipar eddigi legnagyobb eredménye az, hogy egy Gathering-et tudott

adni a világnak, amely még azon bánatomat is feledtetni tudta, hogy így ki kellett hagynom a már NB I-es Diósgyőr asznapi osztályozó fociszeztfját. Pedig az sem lehetett semmi.

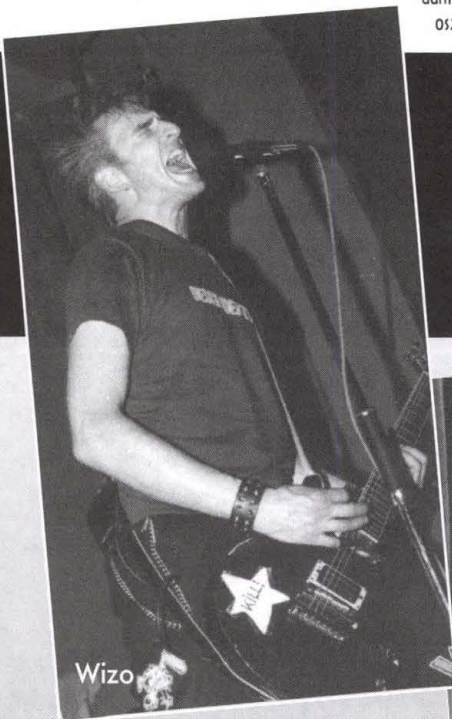
Fotó: Dusi

Simkó

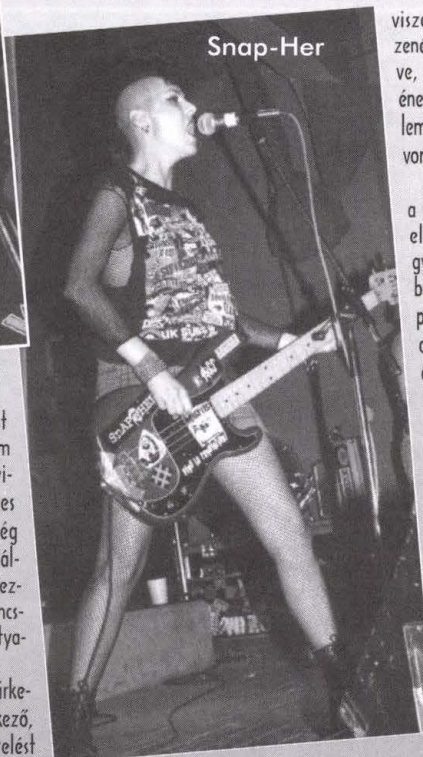

WIZO, SNAP-HER, PROSECTURA, ÜVEGES CSIRKESZEMEK

1997. május 17. Miskolc, Ifiház

Wizo

Snap-Her

Biztosan tetemes mennyiségű port kellett letakarítani az Ifiház színpadáról, mivel már nem is emlékszem, mikor volt itt koncert legutóbb. Most viszont igazi punk ünnep zajlott úgy kétszázötven lelkes punk fiatal közreműködésével. A helyszínen a közönség „primitív, bunkó állatok vagyunk” hangulatban garázdálkodott, nyilván már a közelgő nyári szünetnek örvendezve. Jellemző a temperált taraj, mint hajviselet, a bakancs-anarchiaemlémas póló párosítás, és nem ritka a kutya-nyakörv kiegészítőnek.

Az előadóművészek közül elsőként a helyi Üveges Csirkeszemek látott munkához, restellem, de mint később érkezett, az ő produkciójukat sajnos nem élvezhettem. Az átszerelést

viszont már láttam, és utána a Prosecturát is. Lakodalmos ízű punk-zenéjük, amely bugyuta idiótaságokkal tarkított szövegekkel volt körítve, megtette hatását, s a közönség soraiban vidám tánc és hangos éneklés kísérte műsorukat. A számok szép sorjában az eddig megjelent lemezeikről csendültek fel. Egyórányi táncoltatás után negyed tíz körül vonultak le a deszkákról.

A hozzám hasonlóan később jövő Necropsia előtt állhattak színpadra a Los Angeles-i Snap-Her tagjai. A mexikói rablóvezér kinézetű dobos előtt két, igen veszedelmes punk-amazon ijesztette meg jócskán a gyanútlan publikumot. Zenéjük igazi amcsi-punk volt abból a fajtából, amiről nekem mindig a porózba kapaszkodó gazdi karját elharapó pitbullok jutnak az eszembe. Szóval a '80-as éveket idéző zajos, ostorozós punk, egyperces számokkal. A terem hamarosan trópusi őserdőre kezdett hasonlítani, főleg a meleg, a pára meg az ugrabugra majomsapatok látványa miatt. Egy órát játszottak, és szép sikert arattak, teljesen megérdemelten.

Ezután a német Wizo következett (a Necropsia megint csúszott egyet hátra a sorban). Őket úgy kell elképzelni, mint egy hol németül, hol angolul éneklő Aurórárt, csak jellegtelenebb számokkal. Amolyan tipikus „tukó” punk a javából. Rontott a képen, hogy a dobos fejmikrofont viselt, és az erőgép kinézetű basszusgitáros ujjatlan trikóban feszengett, és hogy kezdett kiüjni a fejfájásom a sok csőrömpöléstől.

Sajnos a Necropsia végül idő hiánya miatt nem léphetett fel, pedig érdemes lett volna megnézni őket az új felállásban. Kellett nekik később érkezni...

Fotó: Moci

Norbi

FERNANDES

MAGYAR-ORSZÁGI PREMIER

LEB1 Listaár: 92.880 Ft Premierár: 77.400 Ft

LEB2 Listaár: 92.880 Ft Premierár: 77.400 Ft

APQ65 Listaár: 141.000 Ft Premierár: 118.000 Ft

AFR65 Listaár: 131.400 Ft Premierár: 107.500 Ft

R9 Listaár: 70.000 Ft Premierár: 64.500 Ft

AMB4 Listaár: 103.200 Ft Premierár: 86.000 Ft

Vilagszín-vonalú japán gitárok hihetetlen bevezető árakon!

TARTÓS AKCIÓ!
GYÚJTSD A PÉNZT, AZTÁN HÍVD A BOLTOT!

LANA MUSIC
Központ:
9400 Sopron, Vándor Sándor u. 7.
Tel./fax: 99/329-541, Tel.: 99/345-200

MEDGYESI HANGSZER
1087 Budapest, Luther u. 1/b.
Tel.: 210-21-84

Ők is Fernandesen játszanak: Thin Lizzy, White Zombie, Queensryche, John Wetton, Cheap Trick

CILAFON

EGÉSZ NYÁRON NYITVÁN!

Gitárok, billentyűs hangszerek, dobok, erősítők, ének cuccok, keverők, végfokok, mikrofonok stb.

ADÁS-VÉTEL
Részletfizetésre is!!!

Budapest II. ker., Bimbó út-Alsótörökvézi út sarok
Telefon: 06-20/345-234

Hangszerbolt

STÚDIÓK, ZENEKAROK!

NEM KELL ERNYŐ, ITT A KAS

...ha a stúdió,
vagy a próbatermed el akarod tüntetni a szomszédod füle elől,
vagy süketszoba a cél,
akkor...

HANG-, HŐ-, és VÍZ-SZIGETELÉS FELSŐFOKON!!!

**Beázik az épülete
Penészesek a falak
Zavarja a nagy zaj**

Keresi Ön a megoldást?

Nálunk megtalálja!

Zsindely „KAS” KFT.
1076 Budapest, Alpár u. 9.
Tel.: 1-342-59-04 Fax: 1-342-75-87

»STEREO KFT.«

LP, CD, music-video
kisker/nagyker.

STEREO SHOP
PROGRESSIVE MUSIC CLUB

Figyelem! ÚJ és JÓ! RÉGI és JÓ!

FISH (ex-Marillion) - Sunsets Of Empire
KING CRIMSON - Epitaph (Live 1969) (2CD)
IF - If 1. - If 2. - Europe '72 Live (ki nem adott koncertfelvételek szenciációs kivitelben és minőségben)
JON ANDERSON (Yes énekese) - The Promise Ring (1997 vadi új)
ANDERSON/BRUFORD/WAKEMAN/HOWE - An Evening of Yes Music (video + 2 CD) (2 óra zenés video és hozzá egy dupla live CD, - az egykori Yes tagok YES zenét játszanak)
IAN ANDERSON - Walk Into Light (a Jethro Tull frontemberének első szólólemeze CD-n, - végre)
JONATHAN CAIN - Body Language (1997) (a Journey egykori billentyűse, zeneszerzője második szólóalbumát adja ki a Higher Octave)
WISHBONE ASH - Illuminations (1997) (félelmetes)
ROGER HODGSON - Rites Of Passage (Supertramp énekese új albuma)
VIDEO: AC/DC, BLACK SABBATH, PINK FLOYD, FRANK ZAPPA, YES, LED ZEPPELIN, KING CRIMSON, MOTOR-HEAD, HEAVY METAL VÁLOGATÁS, JOHN MAYALL stb. stb.

Magyarországon forgalmazza a Stereo Kft.

Megrendelést postai úton is teljesítünk. Kettő vagy annál több darab szállítása esetén a postai költséget mi fizetjük.

1114 Budapest, IX., Bartók Béla u. 59.
Tel./fax: 166-9674 Tel.: 185-6343 Nyitva: hétfő-péntek: 11-18 óráig.

Hogy az Exodus neve még ma is fogalom, ez bizony úgy hangzik, mint egy elcsépejt frázis. Hogy egyes lemezeik a nyolcvanas évek legnagyobb thrash-klasszikusai közé tartoznak, ez még éppen olyan, mint egy milliószor elsütött közhely... De hogy a banda újjáalakult és ismét aktív, ez TENYI!

A túlzások nélkül legendásnak nevezhető San Francisco-i horda idén március 8-án szülővárosában tartotta visszatérő koncertjét, akkor még azzal a határozott elképzeléssel, hogy nem lesz folytatás. Ma már tudjuk, hogy azzal a koncerttel nem lezárult, hanem éppen ellenkezőleg, elkezdődött valami! A visszatérő koncerten rögzített album megjelenésének apropóján Plecs kapta telefonvégre a banda egyik tagját, Tom Hunting dobost.

Lehet, hogy nem túl eredeti a kérdés, de azt hiszem, ennek ellenére is fel kell tennem: tulajdonképpen miért döntöttek úgy, hogy ismét összeálltok?

Tom Hunting: - Nem is tudom igazán... Sok emberrel beszéltünk az elmúlt években és az az igazság, hogy nagyon meglepő volt azt hallani, hogy még mindig milyen sokan beszélnek a bandáról és arról, amit a pályafutásunk során elértünk! Eleinte eszünkbe sem jutott az újjáalakulás, de az idő szép lassan meggyőzött bennünket arról, hogy ennek a zenekarnak igenis lenne még helye a mai mezőnyben! Tudod, azt hiszem mi igazából sohasem határoztuk el, hogy újjáalakulunk, egyszerűen csak magunkkal sodortak bennünket a dolgok! És most itt tartunk...

Az elmúlt években visszatérni látszik a régi nagy bandák ideje. A rengeteg hozzászólás hasonlóan újjáalakult régi, legendás zenekar sikere egyáltalán nem látszott szerepet abban, hogy végül is most ti is újra itt vagytok?

Tom Hunting: - Közvetlenül biztosan nem, de abban valószínűleg segített, hogy tényleg elhiggyük, esetleg érdemes lehet ismét belevágnunk! Nem akarom magunkat egy lapon említeni azokkal a zenekarokkal, amelyekre te szerintem gondolsz, de végül is ezek a bandák valahol bebizonyították, hogy van sansza egy olyan csapatnak is, mint a miénk...

Tehát úgy gondoljátok, hogy képesek lesztek felvenni a kesztyűt?

Tom Hunting: - Ha nem így gondolnánk, most aligha lennének itt! Igen, én azt hiszem, hogy ebben a bandában ma is van annyi erő, hogy felvegye a ledobott kesztyűt! Tudom, hogy nagyon sok a zenekar és ezek a mai fiatal bandák olyanok, mint a cápák, de tudod, azért még mi sem lettünk puhányak... Azért a vén cápa is nagyon nagyot tud harapni!

Eredetileg egyetlen

koncertet és egyetlen albumot terveztek, viszont éppen most értetek végére egy rövid európai turnénak...

Tom Hunting: - Igen, úgy döntöttünk, hogy folytatjuk! Amit a turnén tapasztaltunk, annak egyszerűen nem lehetett ellenállni!

Ez azt jelenti, hogy hamarosan elkészül egy friss Exodus stúdióalbum?

Tom Hunting: - Pontosabban azt is! Néhány hét múlva valóban nekiállunk egy új lemez készítésének, de nem csak ennyit tervezünk, szeretnénk, ha ismét úgy működne a banda, mint hat-hét évvel ezelőtt! Egyáltalán nem akarunk „a legendás Exodus” lenni, szeretnénk, ha az Exodus egy ténylegesen működő banda lenne, ugyanolyan, mint bármelyik másik! Nem a múltból, hanem a jelenből szeretnénk megélni! Azt nem állítom, hogy újabb tizenöt vagy

húsz év múlva még mindig együtt leszünk majd, de néhány év szerintem még bőven van ebben a bandában, bár most egyelőre nem gondolkozunk ezen...! Most nem a múlt meg a jövő, hanem a jelen a legfontosabb!

A koncertalbumot gyakorlatilag a klasszikus Bonded By Blood felállással készítettétek, egyedül az akkori basszusgitáros helyén van változás. Ó miért nincs a zenekarban?

Tom Hunting: - Nem akart mindent előlről kezdeni, azt mondta családja és jó állása van, esze ágában sincs mindent feladni egy bizonytalan kimenetelű zenekarré! Szomorúan ugyan, de megértettük és

elfogadtuk az indokait. Viszont így keresnünk kellett helyette valaki mást, valaki olyat, aki még hajlandó szembe nézni a kihívásokkal! Jack Gibson, aki ma velünk játszik már régóta ismerem, egy másik bandában, a Wardance-ben, amelyben Gary és én is játszom, már régóta ő a bögös, szóval nem tegnap futottunk össze a Golden Gate Avenue és a Van Ness Avenue sarkán...

Az eredeti és mostani énekes, Paul Baloff mellett egykori utódja, Steve „Zetro” Sousa is elég jelentős eredményeket ért el a zenekarral. Neki ezúttal semmilyen szerepet nem szántok?

Tom Hunting: - Egy zenekarnak nem lehet két énekes, legalábbis egy magunkfajtaának nem... Steve-vel semmi bajunk, de az eredeti énekes azért mégiscsak Paul volt ebben a zenekarban, úgyhogy valahol nagyon is nyilvánvaló dolog volt, hogy őt kerestük meg. Talán ha Paul nemet mond, akkor Steve neve is szóba került volna, de hát erről ma már nem sok értelme volna beszélni...

Régen minden lemezetek nagy kiadónál jelent meg, most viszont egy meglehetősen kicsinél van szerződésetek...

Tom Hunting: - Igen, ők kerestek meg bennünket, így most itt vagyunk, de én nem hiszem, hogy ennek nagy jelentősége volna... Ők is teszik a dolgukat, mi is.

Ezek szerint a korábban említett stúdióalbum is Century Media címkével jelenik majd meg?

Tom Hunting: - Elképzelhető. Opciók joguk van a lemezre, nekünk pedig semmi okunk a váltásra!

Zeneileg mit várhatunk az új lemeztől?

Tom Hunting: - Azt hiszem, az Exodus neve alatt csak egyféle lemezt lehet csinálni, úgyhogy sok választásunk nincsen, nem akarunk hatalmas kísérletezésbe fogni! Egy olyan lemezt akarunk, amely tipikusan Exodus, de természetesen tudjuk, hogy most már nem 1985-öt írunk, úgyhogy nem az a célunk, hogy újra megcsináljuk azt, amit 12 évvel ezelőtt egyszer már megcsináltunk. Nem készítünk egy új „Bonded by Blood” verziót! Tudod, azt

semmiképpen sem hiszem, hogy a mi zenénknek tükröznie kellene azokat a trendeket, amik mostanában aktuálisnak mondtak, de azt azért szeretnénk, ha a lemezen hallható lenne, hogy mikor is készült... Hiszen a technika nagyon sokat fejlődött 1985 óta, s ezt mi igenis ki akarjuk használni, ami persze egyáltalán nem jelenti azt, hogy egy steril, tipikus stúdiólemezben gondolkodunk! Azt szeretnénk, ha valami olyan albumot tudnánk csinálni, amely ugyanazt a hatást érné el ma, mint a „Bonded by Blood” 1985-ben!

Plecs

Nagy választékban, kedvező árakon

kaphatók áruházunkban márkás hangszerhúrok,
egyéb hangszeralkatrészek és tartozékok, hangszerek:

- Thomastik, Pirastro húrok vonósokhoz
- Shadow, Schaller, Thomastik, D'Addario gitárhúrok,
 - Wittner metronóмок,
 - cseh klasszikus gitárok,
 - koreai elektromos gitárok

Várjuk kedves vásárlóinkat!

Húrrendelést postai
úton is teljesítünk.

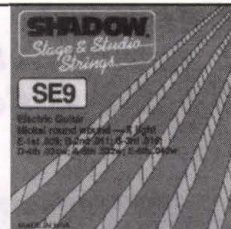

KONSUMEX

KONSUMEX ÁTRIUM ÁRUHÁZ

Budapest, V. Arany J. u. 32. Hangszerek a II. emeleten.

Tel.: 153-0755, fax: 332-0564

A ROCKWORLD BT. AJÁNLATA

CSOMAGKÜLDŐ KATALÓGUS

Művészek listája:

11. PARANCIK: DEATH METAL VÁL
12. CELLA: VILÁGI TITKOK (CD)
13. CELLA: METAL (CD)
14. CELLA: METAL (CD)
15. CELLA: METAL (CD)
16. CELLA: METAL (CD)
17. CELLA: METAL (CD)
18. CELLA: METAL (CD)
19. CELLA: METAL (CD)
20. CELLA: METAL (CD)

CD-k listája:

1. CELLA: METAL (CD)
2. CELLA: METAL (CD)
3. CELLA: METAL (CD)
4. CELLA: METAL (CD)
5. CELLA: METAL (CD)
6. CELLA: METAL (CD)
7. CELLA: METAL (CD)
8. CELLA: METAL (CD)
9. CELLA: METAL (CD)
10. CELLA: METAL (CD)

CD-k listája:

1. CELLA: METAL (CD)
2. CELLA: METAL (CD)
3. CELLA: METAL (CD)
4. CELLA: METAL (CD)
5. CELLA: METAL (CD)
6. CELLA: METAL (CD)
7. CELLA: METAL (CD)
8. CELLA: METAL (CD)
9. CELLA: METAL (CD)
10. CELLA: METAL (CD)

CD-k listája:

1. CELLA: METAL (CD)
2. CELLA: METAL (CD)
3. CELLA: METAL (CD)
4. CELLA: METAL (CD)
5. CELLA: METAL (CD)
6. CELLA: METAL (CD)
7. CELLA: METAL (CD)
8. CELLA: METAL (CD)
9. CELLA: METAL (CD)
10. CELLA: METAL (CD)

CD-k listája:

1. CELLA: METAL (CD)
2. CELLA: METAL (CD)
3. CELLA: METAL (CD)
4. CELLA: METAL (CD)
5. CELLA: METAL (CD)
6. CELLA: METAL (CD)
7. CELLA: METAL (CD)
8. CELLA: METAL (CD)
9. CELLA: METAL (CD)
10. CELLA: METAL (CD)

e-klub

BP. X. NEPLICET - TEL.: 263-1614

NYITVA: PÉNTEK-SZOMBAT 20°-US

NEW DRINK BOX!

TAGSÁGI NINCS!

Coca-Cola
Coke

KONCERTTÉLŐZÉSEK

A KONCERTEK KEZDÉSE 21.00

Július 25. Kisterem: Cadaveres de Tortugas
Nagyterem: MOOD, MOBY DICK

Július 30. - augusztus 2.
HOCH TRAVELLERS MUSIC FESTIVAL II.

Július 30. Kisterem: Bp. Klinika
Nagyterem: QUIMBY, MÁSFÉL, KORAI
ÖRÖM

Július 31. Kisterem: SZOT Üdülő Hangulat
Nagyterem: SZÁMI, PALERMO BOOGIE
GANG, VHK

aug. 1. Kisterem: Artéria
Nagyterem: KIMNOWAK, PUF,
IRIGY HÓNALMIRIGY

aug. 2. BPM PARTY

aug. 8. Kisterem: Catheter (ex-Atomic)
Nagyterem: BOMBER (Motörhead
program vendégekkkel), NEVERGREEN

aug. 15. Figyeld a plakátokat!

aug. 22. Figyeld a plakátokat!

aug. 29. Kisterem: Vertigo
Nagyterem: NULLADIK VÁLTOZAT,
PERFECT NAME, AGNUS DEI

Július 25. Kisterem: Cadaveres de Tortugas
Nagyterem: MOOD, MOBY DICK

Július 30. - augusztus 2.
HOCH TRAVELLERS MUSIC FESTIVAL II.

Július 30. Kisterem: Bp. Klinika
Nagyterem: QUIMBY, MÁSFÉL, KORAI
ÖRÖM

Július 31. Kisterem: SZOT Üdülő Hangulat
Nagyterem: SZÁMI, PALERMO BOOGIE
GANG, VHK

aug. 1. Kisterem: Artéria
Nagyterem: KIMNOWAK, PUF,
IRIGY HÓNALMIRIGY

aug. 2. BPM PARTY

aug. 8. Kisterem: Catheter (ex-Atomic)
Nagyterem: BOMBER (Motörhead
program vendégekkkel), NEVERGREEN

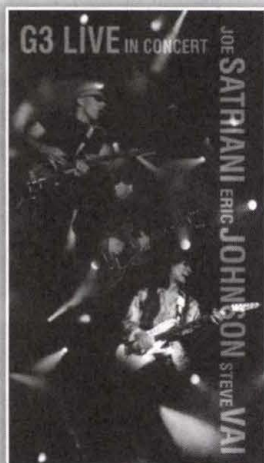
aug. 15. Figyeld a plakátokat!

aug. 22. Figyeld a plakátokat!

aug. 29. Kisterem: Vertigo
Nagyterem: NULLADIK VÁLTOZAT,
PERFECT NAME, AGNUS DEI

J. Satriani - E. Johnson- S. Vai: G3 Live In Concert

Sony

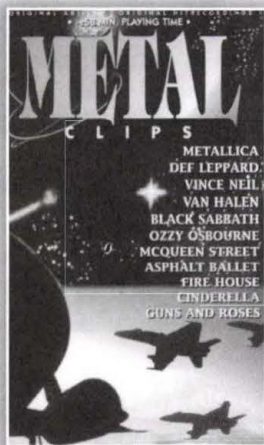
Mielőtt bárki ezen cikk olvasásához kezdene, kérem előbb a Lemeztelenítés rovat ugyanezen szövegére alá eső írással kezdjen, ha eddig nem tette! Ugyanis egyazon produkció CD, illetve VHS (itt) változatáról esik szó.

Aki nagy örömmel fogadta ennek a nagy hármasnak a hanganyagát, az még nagyobb elégedettséggel konstatahatja a VHS verzió megjelenését. Így legalább ízelítőt kaphatunk képen és hangban is arról, ami élőben eddig elkerülte kis országunkat. A szisztéma - a hármás felosztás - egyezik a CD verzióval, ugyanis a videón is 3-3 saját „bejáratú” darabot játszik Satriani, Johnson és Vai is - zenekaraikkal -, majd ugyanazt a három klasszikust nyomják együtt, mint a CD-n. Az önálló blokkban egyedül Johnsonnál mutatkozik eltérés a hanganyaghoz képest, ő két másik számot akkreditált a videóanyagra. Ezt esetleg a másik két előadónál is érdemes lett volna megtenni, mert akkor nem lenne ekkora átfedés a lézerlemez és a VHS anyaga között. De ne elégedetlenkedjünk! Így is fantasztikus élményben részesülhetünk, ha kedveljük az eféle virtuóz gitárzenét. A „képet” egyetlen koncert alkalmával rögzítették '96. november 2-án Minneapolisban. Az anyag tanúsága szerint az kétszintes koncertterem csordultig telt, s ami érdekes lehet, az az, hogy a nézőtérben a publikum ülve - később felállva - élvez-

hette az előadást. (Egyébként 100.000 ember látta az őszi turnét.) Itt kiderül, hogy a komoly technikai felkészültséget igénylő zene mellett ki, milyen showt produkál. Ebben egyértelműen Steve vitte el a pálmát, ugyanis mind színpadképben, mind mozgásban ő volt a leglátványosabb. Hiába, nagy exhibicionista a pasi! Persze ez egy színpadon dolgozó egyénnél szinte elengedhetetlen. Bár Johnson ennek ellenkezőjéről győz meg minket, hiszen végtelenül visszafogott viselkedése két kollégája mellett nagyon szembeötlő. Az ő zenei világa sem annyira magamutogató, mint a két másik előadóé. Tehát a viselkedés harmonizál a zenével. Ericnek eddig három albuma jelent meg, és egy Grammy-t is magáénak tudhat.

A közeli képek segítségével sok trükk, technika leshető el a sztároktól, ez főleg a gitárosoknak jelenthet pluszt az anyag nézegetése közben. Van mit ellesni tőlük... Egyébként sok egyéb fontos momentumra csak a videó megnézésekor derül fény. Például, hogy az utolsó jam részben Satriani ritmussekcója szolgáltatta az alapot. A basszusgitáros Stuart Hamm egyébként korábban Steve Vai lemezén is játszott, most Satriani embere. Vagy ő változtatja a jobbnál jobb gitárosokat? Tovább folytatva a sort, itt derül ki, hogy ki melyik számot énekli. Satriani a Going Down előadására vállalkozott (amit Jeff Beck vitt sikerre korábban), Vai - „ritmusgitárosa” segédletével - a My Guitar Wants To Kill Your Mama-ra, Johnson pedig

Metal Clips Weton- Wesgram/Stereo Kft.

Miért van az, hogy a lemezek szinte a megjelenéssel egy időben kerülnek nálunk piacra, míg a videókról ugyanez távolról sem mondható el? Megfordítva a kérdést: miért adhatók el nálunk a többéves késéssel piacra dobott videokazetták? Az egyik ok nyilván a választék szükségessége lehet, hiszen a videópiac kínálata messze-messze elmarad a lemezpiacétól. Így aztán, aki kedvencei vizuális befogadására vágyva, kénytelen azt enni, amit kap - más választása úgyszólván nincs.

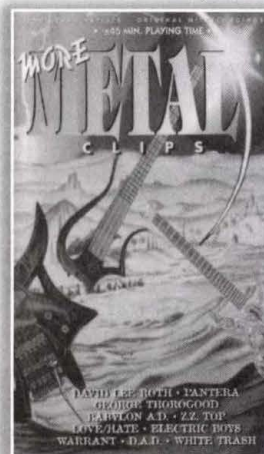
Ezen a szalagon 1992 körüli keltezésű klipek láthatók nagyjából egyórás időtartamban, s elmondható, hogy az anyag nemcsak megjelenítésében, de színvonalában is igen színes képet mutat. A színvonalat itt persze nem a zenei, hanem a filmre viteli koncepcióra kell érteni. Az előadók között olyan neveket találunk, mint a Metallica, a Van Halen, a Guns, Ozzy Osbourne, a Ronnie J. Dio-val felálló Black Sabbath (pikáns így egymás után...), a Def Leppard, vagy Vince Neil. A futottak még kategória jelesebb képviselői pedig az Asphalt Ballet és a Firehouse. E két utóbbi gárda nyilván örült, hogy valaki egyáltalán lefilmezte őket hajlóbálás közben, s rárokkata erre a válogatásra, nemhogy mondanivalót is vigyen esetleg a klipekbe. Nincs is bennük semmi ilyesmi, sem más, amit ne láttunk volna már ezerszer. Ugyanez mondható el Ozzy és Leppardék klipjeiről, bár az operatőri munka, elvárható módon, kétségkívül fényekkel színvonalasabb.

A Sabbath TV Crimes-ja már ötletesebb, próbál valami sztorit - még ha bugyutát is - szervíteni a klipbe. A végeredmény kevéssé meggyőző, jóllehet láttunk már sokkal felejthetőbb produkciókat is.

Vince bátyó hozza a papírfórmát, vagyis rengeteg bombázó nőt, koncertbevéadásokat, és a jellegzetesen hollywoodi poénokat a klip elején és végén. Ha nem lenne undorítóan nőies véve Vince figurája, a lendület magával ragadó lehetne. Én nem lettem volna szomorú, ha többet látok Steve Stevens gitármágus szólóvárázslatából, mert a fülem bizony kevésnek bizonyult a beazonosításra.

A szalag krémjét kétségkívül a Metallica Nothing Else Matters-ze és a Van Halen Right Now-ja képviseli. Előbbi a stúdióba vezet

More Metal Clips Weton- Wesgram/Stereo Kft.

A második videokazetta ugyanazt a koncepciót követi, mint az egyes sorszámosat viselő gyűjtemény (mindkét kazetta '95-ös keltezésű). Vagyis itt is kiemeltek egy zenekart (ezúttal a Panterát), akitől két klip is szerepel. Persze mindkettő („Month For War” és „This Love”) öt évvel ezelőtről a „Vulgar Display...” albumukról. Újdonságérzetet nem igazán keltenek, mivel a zenei csatornák már az unalomig játszották ezt a két klipet. Ellentétben a maradék kilenc csapat anyagával.

Ez a bizonyos „maradék” egytől-egyig az amerikai ízű, dallamos rockzene keretein belül végzi viszontagságokkal teli munkáját, már amelyik még létezik. Nem újdonság, hogy rossz idők járnak ezekre a formációkra. Viszont a műfaj szerelmeinek minden vágyát kielégíthetik ezek a felvételek. Egyrészt alig lehetett velük találkozni, másrészt igencsak nívós a felhozatal.

Kezdjük mindjárt Diamond Dave-vel, az akrobatikus nagymesterrel. Nem hozott szégyent magára, annyi szép lányt sorakoztatott fel az „A Little Ain't Enough”-ban, amennyit nem szégyelt. Már-már az a veszély forog fenn, hogy férfításaim nem is a zenére figyelnek, hanem - szó szerint - megbénulnak a hús-vér csodák látványától. Talán még az örökifjú Dave-től is idősebbek a ZZ Top szakállas cowboy-ai az Elvis-féle „Viva Las Vegas” átiratával, egy szintén szakállas slágerrel. Öröközldnek nevezhető a „We Will Rock You” is, ezalkalommal a mára már utolsókat rúgó, akkor még fénykorát élő Warrant tolmácsolásában. Azt pedig, hogy a fiatal zenekarok is megállják helyüket saját számaikkal, bizonyítja a lepukkant Love/Hate („Happy Hour”), a funky-s hardrockban utazó svéd Electric Boys, a New York-i funk/rock/jazz/metal/grunge csapatnak beállított White Trash, illetve a Disneylandből szabadult D.A.D., a lírai „Grow Or Pay”-jel. Számaik szinte kivétel nélkül '92-es keltezésű albumaikról származnak, nem kevés bosszúságot okozva az aktuális klip után áhítozó érdeklődőnek. Ez már történelem, így akár a Spectrum tévé is játszhatná ezeket a klipeket.

Ha mindenáron díjazni kellene a felvételeket, a „Legsúlyosabb Kategória” győztese a Pantera lenne, míg a „Legenergikusabb Előadómód” díját a Love/Hate érdemelné ki. Persze a többiek is nevezhetnének valahogy így: Electric Boys - a leghosszabb bajusz tulajdonosai, ZZ Top - ugyanez szakáll verzióban, Babylon A.D. - szintén ugyanez a haját illetően, White Trash - a leglátványosabb énekest birtokló és így tovább. A citromdíjat pedig nyugodt szívvel odaítélhetnénk George Thorogoodnak az „If You Don't Start To Drink”-ért. Ahogy a képernyő mutatja, ő nem tudta megállni ivás nélkül, de Charlie még mindig jobban csinálja.

Látvány szempontjából szinte mindegyik klip egy kaptafára készült, arra a bizonyos „dobáljuk a rőzsénket, pózoljunk, ne hagyjuk el a deszkákat”, típusra. Talán csak a D.A.D. és a csiszolatlan Diamond Dave képez kivételt ezalól, utóbbi azokkal a tökéletes adottságú csinibabákkal. De ezt már említettem.

- Bánfalvideó -

a Red House-ra. Éneklésben „Szatírjani” volt a nyerő, magabiztosabban látta el ezt a tevékenységet, bár egyikük sem egy nagy giga. Egyébként az itt látható, hallható számok nagyrészt nem egyeznek a CD-n hallhatóakkal, ugyanis azokat - néhány kivételtől eltekintve - más koncerteken rögzítették. És még egy nagy felfedezés, „Váji Pistánál” ritmusgitárosként van feltüntetve egy bizonyos Mike Keneally, aki el is látja ezt a posztot, de néha előlép G4-gyé, ugyanis a The Attitude Song-ban majdnem végig „uniban” nyomja Steve-vel. Futam, hajlítás, karozás, tapping, minden ugyanúgy megy neki, mint főnökének.

Szóval szenzációs anyagot tartalmaz ez a videó, ezt már csak az élő előadáson való részvétel tudja überelni. Valószínű, hogy a koncerten hosszabb műsort produkált a G3, amiből a szerkesztők jóvoltából nekünk ez a csokor jutott.

Hím-r

a nézőt, hangulatos pillanatképeket villantva föl a dal felvételéből. Jólesik ebben a szokatlan lírikus szerepkörben látni ezt a többnyire sziklakemény csapatot. A képre vitel hiteles, érződik, hogy ez is a banda egyik valódi arca.

Eddie-ék pedig nem csinálnak semmi különösét, pusztán összegyűjtöttek egy csokor „éppen most” történő eseményt, amiket furcsa helyzetben forgatott, vagy szokatlan szempontból bemutatott képsorokkal illusztrálnak. Az illusztráció szövegesen is megjelenik, nem anyanyelvüknek kissé gyorsan a „dekódolóshoz”. No de nem épp az a jó egy videóban, ha többször is meg lehet nézni...?

Tomo

RÉMEMBER NEM IS ANNYIRA RÉMISZTÓ

Szinte minden jó, ami egy zenekarról elmondható, illik a Rémemberre. Kiforrott stílusuk, sajátos image-ük van. Ha az ember a számaikat hallgatja, azt hiheti egy amerikai csapattal hozta össze a sors. Ezen felül pedig koncertjeiken is jó hangulat szokott uralkodni. Pályafutásuk már négy évre tekint vissza.

'1990-ben szüleimmel Kanadába költöztem, - meséli az énekes Fibula - és eleinte semmi érdeklődést nem tanúsítottam a hangszerek iránt. De 1992-ben barátommal elutaztunk a Lollapalooza fesztiválturné egyik állomására. A hatás nem maradt el, a koncertek (Pearl Jam, RHCP) láttán elhatároztam, hogy saját zenekart alapítok. Kanadába „hazaérve” meg is csináltam a Dentist-et.”

Ez alatt Acon (dob) és bátyja Geiger (gitár) már Rémember néven zenélgettek itthon. '93-ban találkozott Gergővel (bassz) egy csapatban, ahol klasszikus zenei feldolgozásokat játszottak együtt. Amikor Fibula egy évvel később hazatért, beszállt Geigerékhez. A mai Rémember ekkor alakult ki, bár Fibula a Hitvány Patkány nevet javasolta.

„Feldolgozásokat kezdtünk betanulni a kedvenceim közül (RHCP, Nirvana, Foo Fighters, Pearl Jam, U2, Alice In Chains, Stone Temple Pilots) - folytatja a frontember - és közben saját szerzemények is születtek, na meg koncerteztünk is. Aztán pedig '95-ben megjelent első kazettánk, az Owlet Inside.”

A Rémember mindent elkövetett, hogy megismerje őket a nagydíjért. Megcsinálták saját home page-üket (<http://emc.elte.hu/~vimre/remember/rem.htm>), majd két videóklipet készítettek a „Páldesign” és a „Pig In Shit” című dalokhoz.

„Azóta több kiadó is érdeklődik az együttes iránt, de feltételük a magyar nyelvű szövegek megírása. Tovább dolgoztunk és tavaly novemberben megjelent második anyagunk a „Stay Tuned”. A sors finto-ra, hogy ennek a kazettának az egyik bemutató koncertjén stage diving közben eltörtem a lábam...”

Ez a kellemetlen esemény persze nem akadályozta a zenekar munkáját, akiknek „Páldesign” című dala decemberben még a Catalogus válogatásalbumra is felkerült. '97 májusában aztán kizárólag az Interneten megjelent a csapat első albuma 6 friss szerzeménnyel „Megalomaniac” címmel. Ezt megünnepelve hőseink május 9-én az H-Blockx előtt léptek fel az E-Klubban.

A csapat címe: Sass Lóránd, 2092 Budakeszi, Batthyány u. 1/B. Tel.: 23/450-039

- Bánfalvi -

Az I. „Trombitás” amatőr rockfesztivál és verseny végeredménye

A június 7-án tartott döntővel befejeződött a Trombitás Rock Klub és Söröző által rendezett első tehetségkutató-verseny. A vetélkedésre jelentkezett zenekarok száma meghaladta a negyvenet. A legígéretesebb formációkkal a Globe 2000 és a St-Art iroda már a verseny ideje alatt szerződést kötött. A döntő végeredménye:

Az első helyet megosztva a már ismert Wall Street és az instrumentális rockot játszó, néhány hónapja működő Honeyfiak kaptak. Jutalmuk Marshall erősítő és részvétel a Marshall-turnén. Az ugyancsak nem ismeretlen Hot Shot második helyet szerzett és Marshall erősítő volt a jutalmuk. A harmadik Road Kill Café Power State basszus erősítőt, a negyedik Voice AKG mikrofont és részvételt nyert a jövő évi paksi blues-jazz-rock fesztiválra. Az ötödik Precious Metal három szám videó- és hangfelvételi lehetőségét, a hatodik Blabla egy komplett hangkazetta elkészítési lehetőségét kapta. A Sticky Sweet együttes a Power State ajándécsomagját érdemelte ki. Valamennyi együttes megkapta még a Rockinform, ill. a Zenészmagazin előfizetését.

A verseny indult, de profinak számító és egyedülként country/bluegrass zenét játszó Blue Timer a Globe 2000 és a St-Art irodától kiemelt szerződésre kapott ígéretet.

A versenyről videó- és audiokazetták készültek, amelyek megrendelhetők a Trombitás Rock Klubban (Bp., Soroksár, XXIII., Grassalkovich út 122-124. Tel.: 287-0158).

R É S
HANGSZERBOLT

3529 Miskolc, Farkas J. u. 3. TEL: 06-46/362-959

Folyamatos ZENEOKTATÁS és HANGSZEREKEN

GÍTÁR **dob**
Spirkó (S.K.) Károly Fekete Szilárd
(ROTOR, REMO RUDÁN BAND)

Kirándulás a 4szögletű

A Pretty Maids ma már lassacskán veterán „leányzó” egykoron gyakori vendégek voltak hazánkban, de az utóbbi néhány évben nem nagyon futhattunk össze velük magyar felségjelet viselő koncertszínpadon! Hogy ennek mi az oka, nos, Ronnie Atkins énekes és Plecs beszélgetése során többek között erre is fény derült, meg arra is, hogy ha magyar színpadokon nem is, azért a négyszögletű kerek erdőben mostanában is megfordult a dán négyesfogat!

Néhány napja csak, hogy megjelent új korongotok, a „Spooked”. Ha jól számolom, valahol a kilencedik-tizedik album körül jártok már...

Ron Atkins: - Igen, ez a kilencedik albumunk. Ez az új lemez számomra egyfajta visszatérés a gyökereinkhez, ahhoz a korszakhoz, amit még a „Red, Hot and Heavy” fémjelezett. Az utóbbi pár évben a Pretty Maids albumok zeneileg kicsit másfele vették az irányt, mint a nyolcvanas években, ezzel az új albummal most megpróbáltunk visszatérni az eredeti útra. A „Spooked” mindenképpen külön kezelendő a többi albumtól, amit az elmúlt néhány évben csináltunk, talán új korszakot is kezdtünk vele, legalábbis bízom benne! Ez persze nem valami teljesen más, mint minden, ami eddig a Pretty Maids nevével összeforrt, de azért szerintem jól észrevehető benne a megújulási szándék!

Ez a képletes visszafordulás tulajdonképpen azt jelenti, hogy az elmúlt években nyújtott teljesítményetekkel Ti sem voltatok igazán elégedettek?

Ron Atkins: - Nem, ez így nem igaz! Tudod, néhány évvel ezelőtt elkezdtünk valamit, ami csak egy kirándu-

lásnak indult, de aztán a legutóbbi, „Screaming Live” című koncertlemez után lassan már nekünk is kezdett az a benyomásunk támadni, hogy nem találunk vissza oda, ahonnan elindultunk! Ezen próbáltunk meg most változtatni, visszatérni ahhoz az irányvonalhoz, ami a Pretty Maids-et valójában mindig is jellemezte. Ez nem jelenti azt, hogy soha többé nem fogunk ettől eltérni, de azt hiszem, azért akármerre is tesszük zenei kirándulásokat, előbb-utóbb mégis mindig ott fogunk kikötni, ahonnan elindultunk. Mert igazából ez a Pretty Maids!

Négy évvel ezelőtt csináltatok egy, az akkori divatnak nagyon is megfelelő unplugged albumot. Mai szemmel ezt a korongot is kicsit „eltévednek” tartod?

Ron Atkins: - A „Stripped” egy nagyon jó album volt, s bár Európában nem volt igazán népszerű, Japánban nagyon nagy sikert értünk el vele! Csak éppen nem volt egy Pretty Maids album! Ma már tudom, hogy más néven kellett volna kiadnunk... Ennek ellenére sem hiszem, hogy a „Stripped” egy „eltévedt” album lett volna, meg akartuk csinálni azt az anyagot, és szerintem nem is baj, hogy megcsináltuk! A „hibát” - ha ezt lehet így nevezni - ott követtük el, hogy nem találunk vissza az útra, amelyik valóban a miénk, nem fordultunk vissza, hanem ottragadtunk azon, amelyre igazából csak körülnézni mentünk.

Szerinted ez lehet az oka annak is, hogy az utóbbi években mintha kicsit kevesebb slágeretek lenne, mint korábban? Hiszen a „Please Don't Leave Me” óta gyakorlatilag nem volt igazán nagy sikeretek...

Ron Atkins: - Nehéz erre okosat választolni! Ha lehetek őszinte, egyáltalán nem hiszem, hogy ez lenne a va-

lódí oka, hiszen szerintem szinte minden lemezünkön - a „Stripped”-en pedig főleg! - volt olyan dal, amelyből akár nagy sláger is lehetett volna! Mégsem lett...! Hogy ennek mi lehet az oka, ezt tényleg nagyon nehéz megmondani, de én elsősorban a zenei trendek változásának tulajdonítom. Az emberek nem hallgatnak ma már annyi rockzenét, mint korábban. Ma valahogy más stílusok az igazán népszerűek, egy magunkfajta bandának ma a rádióban is jóval kevesebb idő jut, mint mondjuk '92-ben. Erre a kérdésre elsősorban itt kell keresni a választ! Ha mondjuk a „Spooked” nem '97-ben, hanem valamikor a '80-as évek végén jelent volna meg, akkor egészen biztos, hogy a „Never Too Late” vagy az „It Can't Be Love” befutó, potenciális slágervárományos! Most nem mondom...

Szerinted elképzelhetetlen, hogy a „Spooked”-ról valamelyik dal ma, 1997-ben befusson?

Ron Atkins: - Nem elképzelhetetlen, de ez most nagyon nehéz! Tudod, én nagyon is hiszek ebben a lemezben és meg vagyok győződve róla, hogy az albumban ott van a lehetőség, de túl régóta vagyok már zenész ahhoz, hogy álmodozzam! Tisztában vagyok a mai realitásokkal, sőt, talán túlságosan is tisztában vagyok velük ahhoz, hogy ezzel komolyan számoljak!

Az közmért, hogy Japánban ma is a megasztár kategóriába tartoztok, de Európában kicsit háttérbe szorultatok az elmúlt néhány évben... Vagy tévedek?

Ron Atkins: - Tulajdonképpen nem, de a zenekar ma is ott van az európai piacon, ma is rendszeresen készítenek albumokat és rendszeresen tudunk turnézni, szóval van közönségünk! Hogy mégsem vagyunk annyira

Mostanában lát napvilágot a Flotsam And Jetsam vadiúj albuma. Ennél a zenekarnál egyfajta kettősség figyelhető meg, sokak számára ők pusztán Jason Newsted első bandája, tehát a múltjuk a meghatározó. A zenekar tagjai azonban a jövőbe tekintenek, de nem kívánnak szakítani azzal, amit eddig csináltak, tehát nem szakadnak el múltjuktól, a gyökereiktől. Kicsit furcsa helyzetben egyszerre a múltban és a jövőben is - lehetnek ezek a zenészek, vagy ez csak belemagyarázás a részünkről? Ezekről a dolgokról beszélgettünk Ed Carlson gitárossal...

Rockinform: - Mi újság a zenekar házatáján?

Ed Carlson: - Jól vagyunk, bár én most már kezdek elfáradni, mivel már jőpár riporterrel beszéltem telefonon. A többiek jelenleg Phoenix-ben vannak, otthon készülődnek a rövidesen induló turnéra.

R.I. - A hamarosan megjelenő lemezeket hallgatva az a benyomás lehet a hallgatóknak, hogy az egyik legerősebb anyagotok ez, egyfajta felfrissülés érződik rajta. Te mit gondolsz erről?

E.C.: - Nagyon elégedett vagyok a High-jal. Úgy érzem, hogy megvan benne minden, amitől jó lehet egy album a '90-es évek végén. Bár az az igazság, hogy semmi különösöt nem tettünk rá, egyszerűen csak nyers és kemény zenét akartunk csinálni. Ennyiben hasonlít is korábbi lemezeinkhez.

R.I. - Visszatértetek korábbi kiadótokhoz, a Metal Bladehoz. Miért jöttetek el a MCA-tól?

E.C.: - Mert felvásárolta őket a kanadai cég, és ennek kedvezőtlen hatásai voltak ránk nézve. Már félig készen voltunk az új anyaggal, amikor felhívtuk Brian-t a Metal Blade-nél, hogy ennél a nagy kiadónál nem úgy alakulnak a dolgaink, ahogy szeretnénk, és mit szólna hozzá, ha újra hozzájuk szerződnenk. Ő pedig azonnal mellénk állt...

R.I. - Van egy Lard feldolgozás is az új lemezen, miért pont ezt a dalt választottátok?

E.C.: - Jason Ward, a basszusgitárosunk testvére volt a Lard dobosa, aki tragikus körülmények között elhunyt. Jason és a Flotsam And Jetsam ezzel a dallal tisztelt emléke előtt.

R.I. - Egy legendás producerrel, Bill Metoyer-rel (Slayer, D.R.I.) dolgoztatok most...

E.C.: - Bill-lel dolgoztunk már együtt az első két lemezünkön. Azonban a produceri munka oroszlánrészét saját maguk végeztük, ugyanis tudjuk, hogy mit akarunk, megvan a kellő rutinunk is már ehhez. De amikor együtt melóztunk, akkor nagyon jól kijöttünk egymással, úgy érzem, jó munkát végeztünk.

R.I. - Hogyan viszonyul-

“...csak átrendeződtek az erőviszonyok”

kerek erdőbe

népszerűek, mint néhány évvel ezelőtt, ennek megint pontosan az az oka, amiről az imént már úgyis beszéltünk: a mai idők nem kedveznek az olyan bandáknak, mint mi!

S mi az oka annak, hogy ennek ellenére Japánban fíkaronyit sem veszítetek a népszerűségektől? Odaát még mindig 87-et írnak?

Ron Atkins: - Nem, odaát is 1997 van, csak ott ez nem ugyanazt jelenti! Japán az egészen más, mint Európa, más zenei hagyományai vannak, és ebbe a máshol népszerű zenei irányzatok nem biztos, hogy belefértnek. Itt Európában nagyon nehéz bekerülnünk például a rádióba, egy igazi slágerhez a szükséges médiatámogatást már nem kapjuk meg. Japánban ez máshogy van, ott ma is népszerű a miénkhez hasonló dallamos rockzene.

A Pretty Maids gyakorlatilag belődés és Ken Hammerből áll, hogy mellette ki játszik a zenekarban, az a kívülről szemével nézve gyakorlatilag teljesen mindegy... Mennyire működik a banda igazi zenekarként?

Ron Atkins: - A Pretty Maids egy igazi zenekar volt egykor, de miután az eredeti felállítás felbomlott, csak én és Kenny maradtunk, s mivel igazán kreatív és stabil felállást azóta sem tudtunk összehozni magunk köré, így mára már úgy tűnik, véglegessé vált, hogy Ken és én határozzuk meg a zenekar alapvető irányvonalát. Szóval ha így nézzük, akkor ez valóban inkább egy duó, de én a Pretty Maids-et ma sem tekintem kizárólag kettőnk zenekarnak, mert a mindennapi működésünk során úgy dolgozunk, mint bármelyik másik banda, amely négy zenészből áll. Vagyis azért valójában ez igenis egy normális, négytagú zenekar!

Sok évvel ezelőtt gyakori vendégek voltatok Magyarországon, az utóbbi években viszont nem igen láttunk benneteket errefelé...

Ron Atkins: - Tudod, szívesen megyünk játszani mindenhol, még akkor is, ha nem keresünk rajta hatalmas pénzeket, de a koncertezés alapvetően anyagi kérdés! Ha minden este buksz néhány ezer márkát, akkor nyilvánvalóan nem fogod sokáig bírni!

Régen valóban sokat játszottunk Magyarországon, sőt egyszer még egy többállomásos koncertsorozatunk is volt nálatok, még a kommunista időkben, s tényleg kellemes emlékekkel térünk haza, a koncertek is sikeresek voltak! Néhány év múlva ismét játszottunk Budapesten, de az a koncert már nem volt rendesen megreklámozva, az ak-

kori koncertszervezővel nem voltunk elégedettek... Ennek ellenére a buli jó volt, s bár nem volt nagyon sikeres, azért elégedetten távoztunk! Utána még egyszer játszottunk Budapesten, de akkor már katasztrófálisan félresikerült rendezés mellett. Rádadásul elég sok pénzt veszítettünk rajta, szóval azt hiszem emiatt a managementünknek egy időre kicsit elment a kedve a magyarországi koncertszervezőktől!

Persze ez már régen volt... Nem vagyok nagyon anyagias, akármikor hajlandó vagyok lemondani a gázsírról egy-egy olyan koncertért, amelyet csak így lehet megrendezni. De azt azért már nem engedhetem meg magamnak, hogy még én fizessék!

Plecs

tok ahhoz, hogy korábbi bögőseitek (Jason Newsted - Metallica, Troy Gregory - Prong) jóval sikeresebb zenekarokban játszottak a Flotsam után, ti pedig korántsem lettetek ennyire ismertek? Egyáltalán kapcsolatban vagytok még egymással?

E.C. - Igen, Jason-t megnéztem mindig, amikor csak tehetem, Troy-jal viszont már ritkábban találkozom. Azzal pedig nem törődünk, hogy ki mennyire lett híres, ugyanis nem ez a lényeges számunkra.

R.I. - Manapság azt tartják, hogy haldoklik a klasszikus metal zene, ti pedig büszkén vállaljátok, hogy ezt a műfajt képviselitek. Szerintetek várható egyfajta fellendülés, és egyáltalán mit hozhat a jövő számotokra?

E.C. - Tény, hogy az undergroundhoz hasonló szintre szorult ez a műfaj. De nincs is szükségünk az MTV-féle nyilvánosságra, a hatalmas lemezkiadókra meg az ehhez hasonlókra. A metal nem halt meg, szerintem nem is fog egyhamar, csak átrendeződtek az erőviszonyok.

R.I. - Említetted a hamarosan induló turnét. Merre és kivel indultok el?

E.C. - Júliusban és augusztusban az Államokban játszunk, ősszel pedig átjövünk Európába. Persze még nincs minden aprólékosan kidolgozva, de az biztos, hogy az év hátralévő részében egyfolytában úton leszünk.

R.I. - Az európai, nyári fesztiválokon akkor egyáltalán nem lesztek láthatóak?

E.C. - Nem, csak ősszel leszünk Európában.

R.I. - Visszatérve a zenétekre. Az évek folyamán mennyire és milyen irányban változott a Flotsam And Jetsam zenéje?

E.C. - Ezt nehéz belülről megítélni. Mi csak megírjuk a dalainkat, emellett persze eléggé elköteleztetek vagyunk eddigi stílusunk iránt. Tehát alapvető változások nem voltak, csak jó hard rock és metal dalokat akarunk írni.

R.I. - Korábban egy vagy két ember szerezte a dalaitok túlnyomó többségét - pl. Jason Newsted az első albumon -, most már inkább csapatmunka ez is?

E.C. Már más szisztémával dolgozunk. Négyen, a „hangszeresek” írjuk a zenét, a szövegeket pedig többnyire Eric (A. Knutson - énekes) hozza, de mindenki részt vett a szövegírásban. Abszolút csapatmunkáról beszélhetünk most már.

R.I. - Miről szólnak ma a Flotsam And Jetsam szövegei?

E.C. - Arról, hogy mi zajlik az emberen belül, arról ami körülvesz mindannyiunkat, hogyan hat ez a belső és külső világ egymásra, mit várunk magunktól és az élettől stb.

R.I. - A zene és a szöveg, gondolom szerves egységet képez...

E.C. - Így van. Számomra, mint zenésznek és zenerajongónak természetesen a zene a fontosabb, szerintem ez igazán a hangulatfestő elem, de természetesen mindkettő - a szöveg és a zene is - alapvetően fontos ahhoz, hogy igazán jó dalok születhessenek.

Deni

Lapzártakor kaptuk a hírt, miszerint a zenekar dobosa bejelentette, hogy kiválik a zenekarból, és a továbbiakban csak a stúdió felvételeknél ill. a dalszerzésben működik közre, turnézni már nem akar.

Amitől mások vagyunk... Mi nem csak eladjuk, de szeretjük és ismerjük is a muzsikát!

Handlemezereskedés
Miskolc, Szemere-Uitz Béla sarok
Tel.: 06-30-385-337

Ritkaságainkból:

Alan Parsons Project: Pyramid	Ger.	LP
Black Sabbath: Sabbath Bloody Sabbath	UK	LP
Chicago: Live At Carnegie Hall (4 LP Box set)	USA	LP
Grand Funk: Closer To Home	USA	LP
Jesus Christ Superstar (Orig. recording, 2 LP box)	Ger.	LP
Jethro Tull: Heavy Horses (Orig. cover)	USA	LP
Koncz Zsuzsa: Jelbeszéd (ritka, eredeti borító)	Hun.	LP
Omega Red Star: Trombitás Frédi és ...	Hun.	LP
Zalatnay: ... Ha fű lehetnék (Qualitoni)	Hun.	LP
Blood Sweat & Tears: 3	USA	CD
Chicago: Chicago II. (Digitally Remastered)	USA	CD
Curver Air: Airconditioning (ritka!)	Ger.	CD
Fleetwood Mac: Peter Green's Fleetwood Mac (csak japán!)	Jap.	CD
Flock: The Flock (I.)	USA	CD
Grand Funk Railroad: Grand Funk	Can.	CD
Jimi Hendrix Exp.: Radio One (Rykodisc)	USA	CD
Jethro Tull: Crest Of A Knave (2 + nóta)	USA	CD
Journey: Look Into The Future (csak USA)	USA	CD
Rolling Stones: Out Of Our Head (USA verzió, nem újrakevert)	Jap.	CD

Fentiekből a megadott nyomásban csak
1 példánnyal rendelkezünk.
Postai utánvétellel is kiszolgálunk.

ROCK-DISCO KLUB

2600 VÁC
SZILASSY UTCA 14.
TEL./FAX: 06/27/313-715

MOUSEOLEUM VÁC EGYETLEN NAGY KLUBJA!

NYITVATARTÁS:

KEDD-SZERDA-CSÜTÖRTÖK 12-24 ÓRÁIG,
PÉNTEK-SZOMBAT 12-05 ÓRÁIG
FASZENES SÜLTEK,
BILLIÁRD, KERTHELYISÉG

K O N C E R T P R O G R A M :

JÚLIUS 18. MINDCRIME, ACTION

JÚLIUS 25. ÜLLŐI ÚTI FUCK, AGNUS DEI

AUGUSZTUS 1. WARPIGS, BLACK-OUT

AUGUSZTUS 8. KIMNOWAK

AUGUSZTUS 15. SUTTEREK

AUGUSZTUS 22. TAKÁTS DAMÁS D.B.B.

AUGUSZTUS 29. BEATRICE

SZEPTEMBER 5. SING SING

Comé - Pack - Disc

Aki nem éri be ennyivel, kérje ingyenes katalógusunkat! A megrendeléseket postai levelezőlapon várjuk és két héten belül teljesítjük, postai utánvétellel.

Áraink a postaköltséget
sajnos nem tartalmazzák.

Címünk: 1065 Bp.,

Révay köz 2.

Telefon: 269-31-35

WAVE

lemezbolt csomagküldő szolgálata

1. Radiohead - O.K. Computer CD, MC
2. Prodigy - The Fat Of The Land CD, MC
3. Pablo Hunny - Definiton of Norma' Life CD, MC
4. Megadeth - Cryptic Writings CD
5. Pennywise - Full Circle CD, MC
6. John Wobble's Invaders Of The Heart - The Celtic Poets CD
7. Andodrom - Phari Mamo CD
8. Lost Highway - Filmzene (Nine Inch Nails) CD, MC
9. The Saint - Filmzene CD, MC
10. Junkies - Nihil CD, MC
11. Európa Kiadó - Love '82 CD
12. Die Krupps - Paradise Now

PEPSI SZIGET '97

Az Óbudai Szigeten

PREMIER
PERCUSSION

PAISTE
CYMBALS SOUND GONGS

DOB-SHOW

Augusztus 16-án 16 órakor a Nagyszínpadon:

F e l l é p n e k
a Szakcsi - Kőszegi Duó
a Paiste - Premier Team

és vendégei...

A fesztiválon szereplő dobfelszerelések
és cintányérok kedvezményes áron megvásárolhatóak
a Fon-Trade Kft. boltjában:

1081 Budapest: Kiss József u. 10-14.

Telefon: 210-2790

DOBKULCS

XXXVI. Ismét a hangolásról

Olvasóim kérésére újabb adalékkal szeretném bővíteni a VI. fejezetben, hangolás témakörében leírtakat.

Bob Gatzen kitűnő hangoló videóját fordítottam „olvasmánnyá” Sigray László barátom segítségével.

Alapvető tudnivalók

A dobtesteket általában mindkét oldalon bőrozik. A felső (vastagabb) az ún. ütőbőr, az alsó (vékonyabb) a rezonáns bőr. A megütés energiáját a dobtest belsejében lévő levegőoszlop közvetíti az alsó bőrnek, miáltal az is rezgésbe jön (megszólal). A végeredmény egy kevert hang, a hangolásban tehát fontos, hogyan viszonyul az alsó és felső bőr feszessége egymáshoz. Test + szerelvényei = hangzás. Bőrrök + hangolás = hangszín. Nagyon fontos az első lépés, hogy a bőrt és a karikát helyesen (központosan és ne egyoldalra csúsztatva) helyezzük fel a dobtest szélére. Célszerű a csavarok behajtását két ujjal elkezdeni - így tudniillik jobban lehet érezni mikor ütközik a karikához -, majd kulccsal folytatni félfordulatonként, egymással szemkötti csavarokat húzva, hogy a központosság ne boruljon fel. Gyors és megbízható módszer a kétkulcsos hangolás. A dobott egy dobszék forgó ülésére helyezzük. Mindkét kezünkbe hangolókulcsot veszünk, s azokat egymással szemkötti csavarok fejére illesztjük. Két kulcsra helyezett kezünk segítségével a dobott tengelye körül az óramutató járásával elmentésen elfordítjuk, amíg karjaink nem keresztezik egymást. Ez hozzávetőleg fél csavarfordulatnak felel meg. Ezután egyet lépünk és a következő csavarpárt húzzuk. A hangolás akkor ér véget, mikor lépésenként - többször körbejárva - elértük a kívánt hangmagasságot.

Pergő minden szempontból a szerelés középpontja. A legfőbb zenei mondat innen indul és ide tér vissza. A dobszerelés többi részének hangolása is a pergőhöz viszonyított. A professzionális 14"-os (35 cm) átmérőjű pergődobok oldalanként tíz hangolócavarral vannak ellátva. A hat és nyolc hangolócaváros dobok kissé durvábban hangolhatók és sötétebb hangzást adnak. Manapság a lapos (piccolo) és a kis átmérőjű 10"-12"-os (szoprán) pergődobok használata válik egyre divatosabbá. Sokéves tapasztalat igazolja, hogy az egyszerű - zsinóros v. szalagos - pergőhúr mechanizmusok megbízhatóbbak, mint bonyolultabb (paralell) társaik.

A pergődobokon a húr v. sodrony az alsó (rezonáns) bőrre feszül. Így mikor a levegőoszlop az ütést az alsó hártának közvetíti, megszólal a sodrony. Az alsó bőr feszessége aszerint állítandó, hogy milyen erősen ütjük meg a dobott. Feszés alsóbőrt csak nagyon kemény ütéssel lehet „megmozdítani”, ezért finomabb játékhoz lazább rezonáns bőrt használunk. Míg a vékony bőrrök növelik a pergő érzékenységet, addig a vastagok jobbak a hangos játékhoz. A pergőhúrok tompítóként viselkedhetnek, túlfeszítésük elfojtja a dob hangját. A pergő

problémái rendszerint az alsóbőrről és a húrokból erednek. Az egyrétegű, tompítatlan bőrrök fényes hangzást, maximális kicsengést adnak, (pl. Ambassador) kétrétegű tompított bőrrök „fás” hangot adnak (pl. Pin stripe) az ütőbőr és a rezonáns bőr ideális hangtávolsága: terc, kvart, kvint. Míg a terc távolság kissé fás, a kvart és kvint inkább fémes hangot eredményez. A tompított bőrrök csökkentik az összhangerőt. Legtöbb pergő belső tompítója több kárt okoz, mint hasznát, ezért külső tompítót, Remo muff'l-t, o-ringet vagy egyéni gyógy-módot (papírsebkendő, sebtapas) alkalmaznak.

Tom-tomok

A dobott mindig kedvező hangjáért válaszod! Nagyban befolyásolja a hangszínt a dobtest belső felületkezelése is. Fontos tényező a karikák anyaga, hiszen teljesen más érzet és hangzás egy rim-shot ütés lemez vagy öntvény karikán megszólaltatva. A csattanás és a kicsengés a tom hangok legfontosabb funkciói.

- tompított bőrrök erősítik a hangkezdetet, de csökkentik a hang-erőt,
- az „alaphang” a legalacsonyabb - még hallható - hangmagasság,
- mély felsőbőr - magasabb alsóbőr - hangolás maximális hangkezdést, csattanást („attach”-ot) ad,
- a megnövelt kicsengés kihozza a tom-tom éneklő tulajdonságait,
- ahhoz, hogy hangoláskor a legapróbb finomságokat is meghalljuk, szenteljünk több figyelmet a mélyhangú doboknak.

Nagydob

Itt is érvényes, hogy a hangzást a dobtest és szerelvényei együttesen képzik. Minél hosszabb a test, annál hosszabb a légoszlop, tehát mélyebb a frekvencia. Kétrétegű bőr: éles hangkezdés, szűkebb, mély kicsengés. Egyrétegű bőr: sima hangkezdés, maximálisan mély végződés. Az első bőrrön ejtett kis kiegyenlítő nyílás kerekesebb, teljesebb nagydobhangzást eredményez. A pedál a lehető legközelebb üssön a középponthez, hogy az alaphangot megkapjuk. Fa és kemény anyagú ütők maximálják ugyan a kezdőhang erejét, de sértik a bőrt. Tompításra - a kívánt puffanó hang elérése - a Remo muff'l szisztema és a jól bevált kispárna egyaránt alkalmas.

Kármán Sándor

2700 Cegléd, Múzeum u. 2-4.

Kazettaagyártás a legjobb RECORD minőséggel, EXPRESS gyorsasággal!

A legjobb alapanyagok,
stúdió szolgáltatás,
digitális master,
stúdió utómunkák,
megbízható ügyintézés.
Differenciált árak,
garanciális minőség,
mindig pontos szállítás

Magyarország
legkedveltebb
kazettasokszorozója a
RECORD EXPRESS
MANUFACTURING Kft.

A különbséget mindig hallani lehet...

BÖRZE

HANGSZER ADÁS-VÉTEL

Eladó egy kisméretű H&K AC212-es láda, 2 db Vintage Rockdriver hangszóróval, 4 Ohm-on 200W. Kitűnő állapotban! Irányár: 67 ezer Ft. Cím: Kovács Szabolcs, 5231 Fegyvernek, Damjanich 8/F. Tel.: 56/481-277

Eladó egy ezüstszerű „Tama Royalstar” dobcsucc, Amati pergővel, Amati lábgéppel, Remo bőrésszel, Meinl Meteor (HI-HAT 14", Ride 20") cikkel, valamint egy lábcsinállvány és egy kolomp. Csak egyben, 80.000 Ft-ért. Tel.: 92/372-002, Kovács Balázs (esti órákban).

Eladó Selmer 100W-os csöves, négycsatornás erősítőfej, ládával 23.000 Ft, 40W-os kétszatornás gitárcombo 18.000 Ft, Monarch visszhangpedál (delay/sampler) 11.000 Ft. Érd.: 20/568-149

Eladó egy koreai gyártmányú Fender Stratocaster, 2 éves, jó állapotban. Irányár: 50.000 Ft. Érd.: Szabó Csaba, 347-22-54 (napközben), 243-42-73 (esti órákban).

Roland JV-880 hangmodul újszerű kifogástalan állapotban, RAM bővítő kártyával első tulajdonostól eladó. Irányár: 115.000 Ft. Tel.: 52/321-006

MIDI kábel hangkártyához (PC) eladó. Irányár: 1.600 Ft. Tel.: 52/321-006

Eladó Mitec 1202-12 csatornás keverő, Peavey Euroslys II. hangládák 280.000 Ft, Korg A-5 gitáreffekt 40.000 Ft, Pro Martin USA dobgitár 50.000 Ft, 2 db Les Paul Gibson originál 490 hangszedő 40.000 Ft és Carlsboro 150W basszushangfal 40.000 Ft. Tel.: 60/382-622

Eladó orosz mélyláda 2x300W, visszhangosító, 1 db tükörgömb. Érd.: Havas István, tel.: 46/355-446. Hívás: 17-20 h.

Eladó egy Roland Spirit 50W-os gitárcombo beépített rugós zengetővel, torzítóval, egy Roland DAC-15D 15W-os gitárcombo beépített torzítóval, visszhanggal, chorussal, flangerrel, valamint egy Vox 02 E 770 típusú wah pedál. Irányár: 50 ezer Ft; 35 ezer; 20 ezer Ft. Érd.: 68/460-741

Eladó: Hohner PJ Bass S féléves basszgitár 30.000 Ft-ért, 40W-os Böhm csöves fej 10.000 Ft-ért, hozzá 50W-os 2 hangszórós láda 8.000 Ft-ért, csehslavák félakusztikus basszgitár, Hohner feles pick-uppal 12.000 Ft, egy japán Cimar nevű Les Paul-os fekete szólógitár tokkal, hátul Seymour Duncan dupla aktív, elől Gibson Epiphon dupla pick-uppal szerelve 40.000 Ft. A dupla aktív Seymour magában 15.000 Ft, az Epiphon pick-up 10.000 Ft. Cím: Tóth Tivadar, 5200 Törökszentmiklós, Nemzetőr u. 17.

Olcsón eladnám német (Shadow) szólógitáromat. Schaller Floyd Rose tremoló, egy felezhető dupla és két szimpla pick-up, 22 bundos nyak. Hívj, megegyezünk! 49/348-468 v. 319-09-99 B/114. szoba, Tamás.

Ibanez RT 250 AM (japán) szólógitár, valamint Korg AX30G gitármultieffekt eladó. Irányár: 65.000 Ft, ill. 38.000 Ft.

Új 140W-os Marshall hangfal 59.000 Ft-os irányáron eladó. Érdeklődni: 47/323-169.

Eladó vadiúj Ibanez OT-10 oktáv pedál, vagy elcserelelném blues hangzású torzítóra. Érd.: 78/411-780.

Eladó egy Ibanez JAM 7VWH szólógitár, egy Peavy Tube Fex csöves gitárelőfok/multieffekt processzor, egy Peavey Classic 50/50 végfok és egy Peavey 410E sztereó láda. Érd.: Andrásik Remo, 30/484-527, 137-00-45

Olcsón eladó egy Zoom 9000 gitár-multieffekt lábkapcsolóval, valamint egy Ibanez GA30 akusztikus gitár, plusz formátok. Érd.: 52/391-164

Eladó: 100W-os Powerstate gitárerősítő fej 29.000 Ft, 150W Eminence hangszórós láda 22.000 Ft, 4 db 75W-os Eminence Veteran hangszóró 10.000 Ft/db, Boss FW-3 wah pedál 10.000 Ft, és egy Ibanez thrash metal torzító 5.000 Ft. Tel.: 210-07-00/275 m., Csordás Csaba, hétköznap délelőtt.

Hohner HC-6-os klasszikus tanulógitár eladó. Irányár: 25.000 Ft. Tel.: 74/452-076

Egy vadonatúj Marshall JMP 1-es csöves, MIDI-s gitárelőfok mélyen ár alatt 127.300 Ft-ért anyagi okok miatt eladó! Tel.: 363-01-85 kedd, csütörtök: 19-23h-ig, hétfő: 13-22h-ig, Sági Zsolt.

Zenészek, zenekarok, diszkósok figyelem!

Profí hangszertokok, konténerek, rack-ek, Flit Case dobozok készítése, valamint diszkópultok, lemezjátszók, keverők stb. konténerezésé egyéni igények szerint. Vidékre postai utánvétellel is. Rock Art Stúdió: 52/340-359, 20/529-740.

Eladó 1 db ENG Select „bridge” hangszedő (felezhető, passzív, strato. hangzás) 7.400 Ft, 1 db 2x100W-os végfok (4Ohm-os, tranzistoros, sztereó/monó) 10.700 Ft. Ugyanitt felkészült dobos és gitáros hasonló felfogású zenekart keres (külön is). Komoly stúdió és koncert múlt adott. Tel.: 27/352-366

Superton BC 200, flokkolt, 200W-os basszusgitárkombó újszerű állapotban, Ibanez BP 10 bass compressor és GTX GB45-GB öthúros basszusgitár eladó (külön is). Tel.: 46/327-858 vagy 46/323-812

Ibanez INF humb., INFS 1 single coil hangszedők eladók. Érd.: 46/327-858.

Olasz gyártmányú fekete Les Paul alakú szólógitár, Ibanez elektronikával (jó állapotban) eladó, vagy elektroakusztikus gitárra cserélhető. Irányár: 30.000 Ft. Tel.: 46/355-415.

Öreg dob felszerelést, vagy részeit (nagydob, pergő, lábgép) vásárolnék. Kármán Sándor, 2700 Cegléd, Múzeum u. 2-4. Tel.: 30/256-205.

Eladó egy Ibanez TRB 100-as basszgitár és egy GBA 50 basscombo. Érdeklődni: 76/353-084.

1972-es 100W-os piros Marshall erősítőfej 95.000 Ft-ért, és 2 db Marshall basszusláda (gitárra is használható) 4x10"-os és egy 15"-os hangszórókkal (600W) 180.000 Ft-ért eladó. Tel.: 28/320-160

Yamaha 60W-os kétszatornás, zengetős gitárcombo eladó. Tiszta, húzós hang féláron. Ára: 62.000 Ft. Tel.: 342-51-03

Márkás és kevésbé márkás nyugati dobszerelések (elemenként is) cintányérok, állványok, duplázó lábgépek, bőrok és egyéb tartozékok nagy árengedménnyel eladók! Tel.: 76/489-085

Magna Rock dob felszerelés 12", 13", 14"-os felső táromokkal, 16"-os állótommal, 14"x6,5"-os pergővel és 22"x16"-os lábdobbal sürgősen eladó! 82.000 Ft. Érd.: 76/493-712. Cím: Nagy Zoltán, 6000 Kecskemét, Énekes u. 140.

ZENÉSZ KERESTETIK

A gödöllői Empire zenekar sürgősen keres basszusgitárost (lekötött bulik, turné). Stílus: Megadeth. Érd.: 342-69-25

A Crosstown Blues együttes profi hozzáállású, kreatív énekes-szájharmonikás frontembert keres.

Költői véna nem hátrány. Irányvonal: Hobo, Tátrai, MABB. Jelentkezni a következő címen lehet: Illés Norbert Géza, 1065 Budapest, Nagymező u. 32. I/15. Tel.: 312-65-13 (este 8h után), Daróczy Zoltán, tel.: 27/305-769 (munkaidőben) E-mail: daro@goncol.Zpk.hu.

Death/black műfajt kedvelő képzett gitáros zenekart, ill. zenekar alapításához tagokat keres. Érd.: Orosz Richárd, 27/347-208.

Rutinos dobos zenekart keres, amatőrök kíméljenek. Stílus: doom, HC, metál. Tel.: 20/212-328 vagy 283-22-85 Magyar Tibor.

Dombóvári zenekar környékbeli énekest keres, komoly hozzáállással. Próbahely, cucc van. Halloween típusú torkok kíméljenek. Cím: Vörös Károly, 7200 Dombóvár, Molnár Gy. u. 9. Tel.: 74/465-034 vagy 74/466-570

Alakuló zenekar keres énekest és zongoristát igényes zenéhez. Kezdők kíméljenek. Tel.: 24/443-232

Budapesti basszusgitáros (ex-C.A.F.B.) komoly szándékú, nem kezdő zenekart keres. Kedvenceim: Rollins Band, S.O.D., M.O.D., D.R.I., de nyitott vagyok más stílusok iránt is. Érd.: 316-81-70 (rögzítős).

EGYÉB

A New Musical Express 1981-1993 közötti számai eladók. Cím: Zakar Zoltán, 5200 Törökszentmiklós, Pf.: 97.

Eladom vadonatúj nyugati Stones, Oldfield, Peter Tosh, Marley és egyéb lemezeimet, 800 Ft-os egységáron. Barbaro, After Crying, Kampec Dolores, Solaris, Szemző Tibor LP-eket, magyar kislemezeket (LGT, Omega, Queen, Bob Dylan, Deep Purple, Golden Earning) és kelet-európai rockzenét keresek megvételre a gyűjteményembe. Kovács László, 3100 Salgótarján, Erdész út 8. Tel.: 32/312-099

Eladó LP-k a következő zenekaroktól: Loudness, Queensryche, Bonfire, Kingdom Come, Aerosmith, Demon, Alice Cooper, Armored Saint, Blackfoot, Blue Murder, The Cult, Carmine Appice, Cozy Powell, Fate, Frehley's Comet, Gary Moore, Lee Aaron, Möley Crüe, Triumph, Saint's Anger, Slaughter, Warlock, White Lion és tíz AC/DC. Pontos cím és ár megjelölést választóriték ellenében küldök. Továbbá eladó CD-k: Motörhead: Sacrifice, Y&T Anthology, Blue Murder: Nothin But Trouble, 1.900 Ft/db. Ugyanitt koncertvideók és klipek felvétele és cseréje. Érdeklődni: Gál József, 4060 Balmazújváros, Bocskai u. 9. III/12. Tel.: 52/240-743, 52/310-600(32)

Több száz kazetta-CD-LP-vel rendelkezem a rockzene minden műfajából és ezek másolását vállalom olcsón. Felbélyegzett választóritékért lista. Cím: Szentgyörgyi Gábor, 3399 Andornaktálya, Rákóczi út 324.

Bármilyen külföldi zenekar angol nyelvű dalszövegei eladók (pl. Nirvana összes, Megadeth összes, Metallica, Pearl Jam, Depeche Mode, Cure, Doors, Black Sabbath, Deep Purple, Led Zep. stb.) Cím: Szmolai Péter, 8400 Ajka, Nefelejcs u. 52/10.

Külföldi újságokból származó képeket keresek a rockzene minden területéről, illetve külföldi magazinokat vennék. Tel.: 48/420-054.

Zenészek, zenekarok figyelem! - Kezdő együtteseknek próba és fellépési lehetőséget biztosítunk, - a fellépésekhez zenekari, hangosító berendezéseket kölcsönzünk, - zenészeket közvetítünk, - stúdiófelvételeket és demókat készítünk. AZ ELSŐ 8 SZÁM DEMÓKAZETTÁJÁT AJÁNDÉKBA INGYEN ADJUK! A LEHETŐSÉGET NE HAGYD KI! Cím: 1165 Bp., Táncsics M. út 7-9. Tel.: 407-25-50 vagy 30/526-508.

VTCD VIDEOTON Kompaktlemez-gyártó Kft.

Székesfehérvár, Aszalvölgyi u. 1.
☒ 8001 Székesfehérvár, Pf. 175
E-mail: vtcd@mail.datanet.hu
☎ (06-22)329132
Fax: (06-22)329133

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

COMPACT
disc+
DIGITAL AUDIO

COMPACT
disc
DIGITAL VIDEO

COMPACT
disc
Interactive

COMPACT
disc

✓ *Kompaktlemez*

✓ *Kompakt Technológia*

✓ *Kompakt Szolgáltatás*

PEPSI SZIGET

1997 augusztus 14-21. Budapest, Óbudai sziget

**TÖBB MINT
800 PROGRAM
28 HELYSZÍNE.
MINDEN NAP KÉT
VILÁGSZTÁRI**

KELL EGY HÉT EGYÜTTLÉT

Galliano, David Bowie, Apollo 440, Motörhead, Toy Dollz,
Rollins Band, Chumbawamba, Faith No More, Foo Fighters,
New Model Army, Cardigans, dEUS, Prodigy **PEPSI VENDEGÉKÉNT**

Jegyár: **hetijegy:** augusztus 14-ig 5.000 Ft
hetijegy a helyszínen: 6.000 Ft
napijegy a helyszínen: 1.000 Ft

Jegyek: Bahia Ticket (V. Károly krt. 10.), az összes
ismert jegyiroda, Bahia boltok, Libri boltok, Ifjúsági
Irodák, klubok, hanglemezboltok, Sziget Iroda

Info: 372-0680

KÖBÁNYAI
VILÁGOS SÖR
JOBB, MINT VALAHA

wanted

**PESTI
magyarorszag**

**GIA
Szertelenül**

Hivatalos Internet szolgáltató a MATÁV • <http://www.matav.hu/sziget>
Művelődési és Köztudományi Minisztérium • Nemzeti Kulturális Alap • Humanitás Ifjúságvédelmi Egyesület • A Budapest Bank Budapestért Alapítvány • III. kerületi Önkormányzat

MUSIC TELEVISION ©

Most megmutatható!

Marshall Klub Verseny

Gibson
USA

tehetségkutató

Epiphone
Quality Since 1910

Marshall-Rékiam

Most minden gitáros megmutathatja, hogy mit tud a Marshall Klub versenyen. Bárki jelentkezhet, akármit játszik, demókazettájával a hozzá legközelebb eső hangszerboltban. Nevezési díj nincs! Az első elődöntő a SZIGETEN, döntő decemberben az E-Klubban! Értékes díjak már az elődöntőkön is!

Jelentkezés:

AMADEUS - Kaposvár	82-423-890
BUXA - Győr	96-316-642
DUÓ - Jászberény	57-400-822
E-KLUB - Budapest	2-631-614
EURO MUSIC - Dunaújváros	74-473-403
FEJES HANGSZER- Debrecen	52-420-767
FIKNER MUSIC - Komárom	34-341-251
HEVESI HANGSZER - Békéscsaba	66-326-742

MINORETT - Eger	36-436 101
MUSIC CENTRUM - Szeged	62-321-319
MUSIC EXPRESS- Dunaújváros	25-409-046
OPUS - Nyíregyháza	42-314-188
PIANHO - Szombathely	94-311-418
R.É.S. - Miskolc	46-362-959
SYNCOPIA - Bagod	92-360-036
TRIANGULUM - Pécs	72-325-622

Támogatóink:

TARANTELLA
Klubinformáció: 260-0978
Féláron jöhetsz be!

METAL HAMMER

ZENÉSZMAGAZIN

ROCKINFORM

Sony Music

HAWK-
pólónagyker

Arculattervezés: Sárkány Grafikai Stúdió

CATERPILLAR® BOOTS